

www.virtual-project.eu

GAYLE FORMAN

dacă aş rămâne

Tu ce ai face, dacă ar trebui să alegi?

Acum o ecranizare de mare succes

GAYLE FORMAN

Dacă aş rămâne

Traducere din limba engleză
MANUELA BULAT

Original:
If i Stay 2009

virtual-project.eu

Editura RAO,
2010, 2014

Lui Nick
În sfârșit... Pentru totdeauna

Toți sunt de părere că s-a întâmplat din cauza zăpezii. Și, într-un fel, presupun că așa este.

M-am trezit azi-dimineață și am constatat că o pătură albă acoperă peluza din fața casei. Nu are nici măcar trei centimetri grosime, dar, în această parte a Oregonului, o simplă fulguală face să paralizeze orice activitate, fiindcă singurul plug de zăpadă nu mai prididește să curețe străzile. Ce curge din cer e lapoviță – și curge, și curge, și curge –, nu vreun fel de ploaie înghețată. Fratele meu mai mic, Teddy, scoate un strigăt războinic când radioul mamei anunță închiderea drumurilor.

– Ninge! urlă el. Tată, hai să facem un om de zăpadă.

Tata zâmbeste și își scutură pipa. A început să fumeze de curând, ca fază a etapei *Tata știe cel mai bine*¹ pe care o traversa. În plus, poartă cravate. Nu mi-e deloc clar dacă toate astea sunt bune sau nebune – felul tatei de a anunța că a fost punkist, dar acum este profesor de engleză la școală sau dacă faptul că a devenit profesor a provocat, în realitate, această adevărată recădere în trecut. Dar îmi place parfumul tutunului de pipă. Este dulceag și miroase a fum, și îmi amintește de iarnă și de sobe cu lemne.

– Poți să faci o încercare dacă ai curaj, îi spune tata lui Teddy, dar abia dacă s-a depus. Poate că ar trebui să o consideri o tentativă de zăpadă.

N-aș putea zice că tata este fericit. Chiar și trei centimetri de zăpadă înseamnă că școlile sunt închise, inclusiv liceul meu și școala la care lucrează tata, așa că, și pentru el, înseamnă o neașteptată zi liberă. Mama, care lucrează în oraș, ca agent de turism, închide

¹ Father Knows Best – popular sitcom american de radio și televiziune ilustrând anii '50 și '60 și portretizând o viziune idealizată a vieții clasei de mijloc (n.tr.).

radioul și își toarnă o a doua cană cu cafea.

— Ei bine, dacă voi chiuliți astăzi, nici vorbă ca eu să muncesc. Pur și simplu, nu-i corect.

Ridică telefonul pentru a suna pe cineva. După ce termină de vorbit, se uită la noi.

— Să pregătesc micul dejun?

Eu și tata izbucnim în râs în același timp. Mama ne dă cereale și pâine prăjită. Tata este bucătarul familiei.

Prefăcându-se că nu ne-a auzit, se îndreaptă spre dulap pentru a lua o cutie de Bisquick².

— Hai să fim serioși! Cât de greu poate fi? Cine vrea clătite?

— Eu! Eu! țipă Teddy. Poți să pui fulgi de ciocolată în ele?

— Nu văd de ce nu, îi răspunde mama.

— Ura! chirăie Teddy fluturându-și mâinile prin aer.

— Ai prea multă energie pentru ora asta matinală, îl necăjesc eu. Mă întorc spre mama. Poate că n-ar trebui să-l lași pe Teddy să bea atâta cafea.

— Am trecut la cafea decofeinizată, a preluat mama ideea. E exuberant din fire.

— E-n regulă, atâta timp cât nu mă treci pe mine pe decofeinizată, spun eu.

— Asta s-ar numi maltratarea copilului, zice tata.

Mama îmi dă o cană aburindă și un ziar.

— Este acolo o poză drăguță a unui tânăr, spune ea.

— Serios? O poză?

— Îhî. Este tot ce am văzut din el de astă-vară, răspunde mama uitându-se lung la mine, cu sprânceana ridicată, stilul ei de privire cercetătoare a stării de spirit.

— Știu, zic eu și apoi, fără să vreau, oftez.

Trupa lui Adam, Shooting Star, se află pe o spirală ascendentă,

² Amestec preambalat, constând în făină, grăsime, sare și praf de copt (n.tr.).

cea ce, în general, este grozav.

— Ah, faima irosită pe cei tineri, spune tata, dar zâmbește.

Știu că este bucuros pentru Adam. Mândru chiar.

Frunzăresc ziarul, căutând calendarul. Există o mică prezentare a trupei Shooting Star, cu o poză și mai mică a celor patru membri alături de un amplu articol despre Bikini și o fotografie uriașă a solistei: diva-punk-rock Brooke Vega. Articolașul despre ei spune, în principal, că trupa Shooting Star va cânta pentru Bikini în deschiderea concertului din Portland susținut cu ocazia turneului efectuat de respectiva formație. Nu se menționează știrea mult-mai-importantă-pentru-mine că Shooting Star a cântat într-un club din Seattle și, după cum mi-a spus Adam într-un mesaj trimis la miezul nopții, a avut un succes nebun.

— Te duci diseară? întrebă tata.

— Așa intenționez. Depinde dacă închid sau nu drumurile din tot statul din cauza zăpezii.

— Se apropie viscolul, spune tata arătând spre un unic fulg care plutea spre pământ.

— În plus, trebuie să repet cu un pianist de la colegiu, pe care nu știu de unde l-a scos profesoara Christie.

Doamna Christie este o profesoară de muzică pensionată, de la universitate, cu care am lucrat în ultimii câțiva ani și care întotdeauna caută victime cu care să cânt.

„Te ajută să te menții în formă, așa încât să le poți arăta tuturor acelor snobi de la Juilliard cum se cântă cu adevărat”, obișnuiește ea să spună.

N-am intrat încă la Juilliard, dar audiția a mers chiar bine. Suitele lui Bach și Shostakovici mi-au ieșit ca niciodată, de parcă degetele îmi erau pur și simplu o extensie a strunelor și arcușului. Când am terminat de cântat, gâfâind, cu picioarele tremurând din pricină că le ținusem strâns lipite, unul dintre membrii juriului a aplaudat puțin, ceea ce cred că nu se întâmplă prea des. Pe când mă îndreptam încet spre ieșire, același tip îmi spusese că trecuse multă

vreme de când acea școală nu mai „văzuse o țărăncuță din Oregon”. Profesoara Christie a interpretat cuvintele drept o acceptare garantată. Eu nu am fost sigură că era chiar așa. Și nu eram sută la sută convinsă că voiam să fie adevărat. La fel ca ascensiunea meteorică a trupei Shooting Star, admiterea mea la Juilliard – dacă se va întâmpla – va crea anumite complicații sau, mai exact, va accentua complicațiile apărute în ultimele câteva luni.

– Am nevoie de mai multă cafea. Mai vrea cineva? întrebă mama agitându-se pe deasupra mea cu străvechea cafetieră.

Am adulmecat cafeaua, boabele franțuzești prăjite, negre, uleioase, cu o aromă bogată, care erau preferatele noastre, ale tuturor. Chiar și numai mirosul este suficient pentru a mă înviora.

– Mă gândesc să mă duc înapoi în pat, spun eu. Violoncelul meu este la școală, așa că nici măcar nu pot exersa.

– Nu exersezi? Timp de douăzeci și patru de ore? Liniștește-te, inima mea frântă! zice mama.

Deși a căpătat gust pentru muzică clasică de-a lungul anilor – „e ca și când înveți să apreciezi o brânză împuțită” –, nu este întotdeauna încântată de repetițiile mele maraton. Aud o căzătură și un bubuit venind de la etaj. Teddy bate la toba lui. Aceasta îi aparținuse tatei. Pe vremea când cânta la tobe, într-o-mare-trupă-din-oraș-neștiută-nicăieri, când lucra la un magazin de muzică.

Tata rânjește la auzul gălăgiei făcute de Teddy și, văzându-l, mă străpunge un junghi de durere. Știu că este o prostie, dar întotdeauna m-am întrebat dacă tata nu este dezamăgit că n-am devenit pasionată de rock. Am avut de gând. Dar, în clasa a treia, am dat peste violoncel în sala de muzică – mi s-a părut că arată aproape uman. Părea că, de cânti la el, îți va spune secretele sale, așa că am început să cânt. Au trecut aproape zece ani de atunci, dar nu m-am oprit.

– Cam asta a fost în privința somnului, țipă mama, ca să acopere gălăgia făcută de Teddy.

– Ia te uită, zăpada se topește deja, spune tata pufăind din pipă.

Mă duc la ușă și furișez o privire afară. Un petic de soare se ițește dintre nori și aud șiroitul zăpezii care se topește. Închid ușa și mă îndrept înapoi către masă.

— Cred că lumea a reacționat exagerat, zic eu.

— Poate. Dar ei nu pot redeschide școlile. Glonțul a ieșit deja pe țeavă, iar eu mi-am aranjat o zi liberă, spune mama.

— Așa-i. Dar am putea profita de această ocazie neașteptată ca să mergem undeva, sugerează tata. Să ne ducem undeva cu mașina. Să-i vizităm pe Henry și Willow.

Henry și Willow sunt un fel de prieteni pasionați de muzică de-ai mamei și tatei, care au făcut și ei un copil și s-au hotărât să se poarte ca niște adulți. Aceștia locuiesc într-o mare clădire a unei ferme. Din hambarul pe care l-au transformat în birou, Henry se ocupă de treburi legate de internet, iar Willow lucrează la un spital din apropiere. Au o fetiță care este încă bebeluș. Acesta e motivul real pentru care mama și tata vor să-i viziteze. Teddy tocmai a împlinit opt ani, iar eu – șaptesprezece, ceea ce înseamnă că am depășit de mult stadiul în care miroseam a lapte și îi făceam pe adulți să se topească de drag.

— Putem să ne oprim la BookBarn când ne întoarcem, zice mama.

BookBarn este un magazin uriaș și prăfuit, cu cărți vechi. În spate, există un vraf de discuri clasice, fiecare de douăzeci și cinci de cenți, din care nimeni nu pare să cumpere, cu excepția mea. Am o grămadă de asemenea discuri ascunse sub pat. O colecție de discuri clasice nu este genul de lucru cu care să te lauzi. I le arătasem lui Adam, dar numai după ce eram deja împreună de cinci luni. Mă așteptasem ca el să râdă. E un tip atât de tare, cu jeanșii lui tronconici, bluzele lungi și negre, demodatele tricouri punk-rock și tatuajele iscusite. În orice caz, nu este genul care să se combine cu cineva ca mine. Acesta a fost motivul pentru care, când l-am zărit prima dată privindu-mă, în sala de muzică de la școală, cu doi ani în urmă, fusesem convinsă că își râde de mine și mă ascusesem de el.

Oricum, el n-a râs. S-a dovedit că avea sub pat o colecție prăfuită de discuri punk-rock.

— Putem, de asemenea, să ne oprim la bunici pentru o cină timpurie, spune tata întinzându-se după telefon. O să te aducem în timp util ca să te poți duce la Portland, adaugă el în vreme ce formează numărul.

— Sunt de acord, zic eu.

Nu este momeala cu BookBarn sau faptul că Adam e în turneu, sau că prietena mea cea mai bună, Kim, este ocupată cu confecționarea albumului anual. Nu-i nici măcar faptul că violoncelul meu e la școală ori că aș putea să stau acasă și să mă uit la televizor sau să dorm. Pur și simplu, aș vrea să ies cu familia mea. Acesta este un alt lucru care nu ai vrea să se știe despre tine, dar Adam îl înțelege.

— Teddy, îl strigă tata. Îmbracă-te. Plecăm într-o aventură.

Teddy își termină soloul la tobă cu un bubuit de talgere. O clipă mai târziu, năvălește în bucătărie complet îmbrăcat, de parcă își trăsese hainele pe el în timp ce aluneca pe balustrada de lemn a scărilor din casa noastră victoriană străbătută de curenți.

— Școala e închisă peste vară... cântă el.

— Alice Cooper? întrebă tata. Chiar n-avem niciun standard? Cântă măcar ceva de Ramones³.

— Școala s-a închis pentru totdeauna, cântă Teddy acoperind protestele tatei.

— Întotdeauna optimist, comentez eu.

Mama râde. Pune o farfurie cu clătite puțin cam arse pe masa din bucătărie.

— Mănâncă, familie!

³ Trupă rock americană, 1974–1996 (n.tr.).

Ne îngrămădim în mașină, un Buick ruginit, care era deja vechi când bunicul ni l-a făcut cadou, după nașterea lui Teddy. Mama și tata îmi propun să conduc, dar eu refuz. Tata se așază la volan. Îi place să conducă acum. Ani întregi, refuzase cu încăpățănare să-și ia permis de conducere, insistând să se ducă peste tot cu bicicleta.

Pe vremea când cânta, faptul că nu voia să conducă însemna ca, în turnee, tovarășii săi de trupă să fie priponiți pe scaunul șoferului. Aceștia obișnuiau să-și dea semnificativ ochii peste cap. Mama făcuse mai mult de-atât. Îl bătuse la cap, îl luase cu binișorul și uneori țipase la tata să-și ia carnet, dar el insistase că preferă puterea pedalelor.

— Ei bine, atunci n-ai decît să te apuci să construiești o bicicletă care să poată duce o familie de trei persoane și, în același timp, să ne ferească de ploaie, îi ceruse ea.

La care tata râdea întotdeauna și spunea că o să se ocupe de asta.

Dar, când mama a rămas însărcinată cu Teddy, a pus piciorul în prag. „Destul”, a zis ea. Tata a părut să înțeleagă că se schimbase ceva. A încetat să mai discute în contradictoriu și și-a luat permisul. De asemenea, s-a dus din nou la școală și și-a luat atestatul de profesor. Cred că era în regulă să fii infantil când aveai doar un copil. Dar, cu doi, era timpul să te maturizezi. Era timpul să începi să porți cravată.

Avea una în dimineața aceasta, dar și o haină sport, pepit și pantofi cu model retro.

— Văd că ești foarte potrivit îmbrăcat pentru zăpadă, spun eu.

— Sunt precum clădirea poștei, răspunde tata îndepărtând zăpada de pe mașină cu unul dintre dinozaurii din plastic ai lui Teddy. Nici ploaia, nici zloata și nici măcar un centimetru de zăpadă n-o să mă convingă să mă îmbrac ca un tăietor de lemne.

— Hei, rudele mele erau tăietori de lemne, îl avertizează mama.

Nu râde de pădurarii de doi bani.

– Nici prin cap nu-mi trece, răspunde tata. Doar evidențiam un contrast stilistic.

Tata trebuie să dea de câteva ori la cheie înainte ca mașina să se trezească la viață. Ca de obicei, se dă o bătălie pentru alegerea muzicii.

Mama vrea NPR⁴. Tata vrea Frank Sinatra. Teddy vrea *SpongeBob SquarePants*⁵. Eu vreau muzică clasică, dar, recunoscând că sunt singura amatoare din familie a acestui gen, accept să fac un compromis și să ascultăm Shooting Star. Tata negociază afacerea.

– Fiindcă nu mergem azi la școală, ar trebui să ascultăm știrile o vreme, ca să nu fim ignoranți...

– Cred că asta-i, de fapt, ignoranța, spune mama.

Tata își dă ochii peste cap, strânge mâna mamei și își drege vocea în stilul său didactic.

– După cum spuneam, întâi NPR, apoi, când se termină știrile, postul de muzică clasică. Teddy, n-o să te torturăm cu asta. Poți să folosești căștile, zice tata, începând să decupleze CD-playerul portabil pe care îl atașase radioului mașinii. Dar nu ai voie să-l ascuți pe Alice Cooper la mine în mașină. Îți interzic. Tata se întinde spre torpedou, pentru a vedea ce conține.

– Ce spui de Jonathan Richman⁶?

– Vreau Spongebob. Este în aparat, țipă Teddy ținând și arătând spre CD-player.

Clătitele cu fulgi de ciocolată și sirop nu făcuseră decât să-i amplifice agitația extremă.

– Fiule, îmi frângi inima, glumește tata.

Și eu, și Teddy am crescut cu acordurile tembele ale lui Jonathan Richman, care este idolul muzical incontestabil al mamei și al tatei.

⁴ Postul național de radio (n.tr.).

⁵ Serial de desene animate nominalizat la premiul Emmy (n.tr.).

⁶ Cântăreț american, cantautor și chitarist (n.tr.).

Odată făcută alegerea temelor muzicale, pornim la drum. Pe șosea sunt petice de zăpadă, însă majoritatea s-au topit. Dar acesta este Oregonul. Drumurile sunt întotdeauna umede. Mama obișnuia să glumească pe seama faptului că, abia când străzile sunt uscate, oamenii dau de bucluc.

— Devin încrezători, lasă prudența de-o parte și gonesc ca apucații. Polițiștii nu mai prididesc să dea amenzi pentru viteză.

Îmi sprijin capul de geam, urmărind peisajul care se derulează – un tablou cu brazi de culoare verde-închis punctați cu zăpadă, fâșii subțiri de ceață albă și, deasupra, nori de furtună cenușii și gri. Este atât de cald în mașină, încât geamurile se aburesc întruna și eu desenez înflorituri în condensul format. După ce se termină știrile, ascultăm muzică clasică. Aud primele câteva acorduri din *Sonata a treia pentru violoncel*, de Beethoven, chiar bucata pe care trebuia să o exersez în această după-amiază. Mi se pare un fel de coincidență cosmică. Mă concentrez asupra notelor, imaginându-mi că eu cânt, simțindu-mă recunoscătoare pentru această șansă de a exersa, bucuroasă să mă aflu într-o mașină încălzită împreună cu sonata și familia mea. Închid ochii.

Nu te-ai aștepta ca radioul să funcționeze după aceea. Dar o face.

Mașina este eviscerată. Impactul cu o camionetă de patru tone, care merge cu o sută de kilometri pe oră și intră direct în laterala dreaptă a mașinii, a avut puterea unei bombe atomice. A smuls ușile, a făcut scaunul pasagerului din față să zboare pe geamul șoferului. A lovit șasiul, proiectându-l în salturi pe partea cealaltă a drumului și a smuls motorul de parcă aceste elemente nu aveau decât fragilitatea unei pânze de păianjen. A spulberat roțile și capacele roților departe în pădure. A aprins stropii împroșcați din rezervorul de benzină, așa încât mici flăcărui sfârâiau pe asfaltul umed.

Și era atât de mult zgomot. O simfonie de scrâșnete, un cor de bubuituri, o arie a exploziei și, în final, aplauzele triste ale metalului

dur tăind lemnul moale al copacilor. Apoi s-a lăsat tăcerea, cu o excepție: *Sonata numărul trei pentru violoncel*, de Beethoven, răsună încă. Cumva, radioul mașinii este încă legat la baterie, așa că Beethoven se aude în liniștea din nou instaurată a dimineții de februarie.

La început, am crezut că totul este în regulă. În primul rând, încă îl auzeam pe Beethoven. Apoi este faptul că stau în picioare, într-un șanț la marginea drumului. Uitându-mă în jos, la fusta din material de blugi, la cardiganul și la cizmele negre pe care mi le-am pus azi-dimineață, mă gândesc că arată la fel ca atunci când am plecat de-acasă.

Mă urc pe taluz, pentru a vedea mai bine mașina. Nici măcar nu mai arată a mașină. Este un schelet de metal, fără scaune, fără pasageri. Ceea ce înseamnă că restul familiei mele a fost probabil aruncată afară, la fel ca mine. Îmi șterg mâinile de fustă și pășesc pe drum, în căutarea lor.

Întâi, îl zăresc pe tata. Deși la câțiva metri distanță, văd umflătura pe care o face pipa în buzunarul hainei.

— Tata! îl strig eu, dar, în timp ce mă îndrept spre el, asfaltul devine alunecos și văd bucăți gri de ceva ce seamănă cu conopida. Îmi dau imediat seama ce este, dar, cumva, nu pot face pe moment legătura cu tatăl meu. Ce îmi vine în minte sunt acele jurnale de știri despre tornade și incendii, cum acestea distrug o casă, însă o lasă intactă pe cea de-alături. Bucăți din creierul tatei zac pe asfalt. Dar pipa i se află în buzunarul stâng de la piept.

Apoi, o găsesc pe mama. Aproape că nu este deloc sânge pe ea, dar buzele îi sunt deja vinete și albul ochilor este complet roșu, ca la un vampir dintr-un film horror cu buget redus. Pare total ireală. Și, văzând-o arătând ca un zombie absurd, mă străbate un fior de panică.

„Trebuie să-l găsesc pe Teddy! Unde este?” Mă răsucesc brusc agitată, ca atunci când îl pierdusem pentru zece minute la supermarket. Fusesem convinsă că a fost răpit. Desigur, se dovedise

că se dusesese să cerceteze raionul de dulciuri. Când l-am găsit, n-am știu ce să fac – să îl îmbrățișez sau să țip la el.

Fug înapoi spre șanțul din care ieșisem și văd o mână ițindu-se din el.

– Teddy! Sunt aici! țip eu. Întinde-te. O să te trag.

Dar, când mă apropii, văd strălucirea metalică a unei brățări de argint, cu mici amulete în formă de violoncel și chitară. Adam mi-o dăduse când am împlinit șaptesprezece ani. Este brățara *mea*. O purtam azi-dimineață. Mă uit la încheietura mâinii. *Încă* o port.

Mă apropii mai mult și acum știu că nu Teddy zace acolo. Eu zac. Sângele din piept s-a prelins prin cămașă, fustă și pulover și acum curge ca niște picături de vopsea pe zăpada imaculată. Unul dintre picioare este strâmb, pielea și mușchiul sunt smulse, așa că pot vedea așchiile albe ale osului. Pleoapele îmi sunt coborâte, iar părul castaniu-închis este umed și năclăit de sânge.

Mă răsucesc. Nu e bine. Așa ceva nu se poate întâmpla. Suntem o familie, mergem la plimbare. Nu este adevărat. Probabil că am adormit în mașină.

„Nu! Oprește-te! Te rog, încetează! Te rog, trezește-te! țip eu în aerul înghețat.”

Este frig. Respirația mea ar trebui să formeze aburi. Nu o face. Îmi privesc încheietura mâinii, cea care arată bine, neatinsă de sânge și cheaguri, și mă ciupesc cât pot de tare.

Nu simt nimic.

Avusesem coșmaruri înainte – coșmaruri în care cădeam, coșmaruri în care cântam-la-violoncel-fără-să-cunosc-notele, coșmaruri în care mă-despărțeam-de-Adam –, dar întotdeauna mi-am putut impune să deschid ochii, să ridic capul de pe pernă, să opresc filmul de groază care se derula în spatele pleoapelor coborâte. Încerc din nou. „Trezește-te! țip eu. Trezește-te! Trezește-te-trezește-te-trezește-te!” Dar nu pot. N-o fac.

Apoi, aud ceva. Este muzica. Încă pot auzi muzica. Așa că mă concentrez asupra ei. Mimez cu mâinile notele *Sonatei numărul trei*

pentru violoncel, de Beethoven, așa cum fac adesea când ascult piesele la care lucrez. Adam numește asta „violoncel aerian”. Întotdeauna mă întrebă dacă, într-o zi, vom putea cânta în duet, el la o chitară aeriană, eu la un violoncel aerian.

– După ce terminăm, putem să ne distrugem instrumentele aeriene, glumește el. Știi că vrei asta.

Cânt, concentrându-mă asupra acestui lucru până când ultima fărâmă de viață dispare din mașină și muzica moare odată cu ea.

Nu mult după aceea s-au auzit sirenele.

9.23 a.m.

„Sunt moartă?”

Chiar trebuie să mă întreb acest lucru.

„Sunt moartă?”

La început, a părut evident că sunt. Că întârzierea mea pe-aici era temporară, un antract înainte de lumina strălucitoare și treaba cu viața-care-mi-se-derulează-prin-fața-ochilor care mă va transporta oriunde urmează să mă duc după aceea.

Doar că paramedicii sunt acum aici împreună cu poliția și pompierii. Cineva l-a acoperit pe tata. Un pompier trage fermoarul sacului de plastic în care se află mama. Îl aud vorbind despre ea cu un alt pompier care nu pare a avea mai mult de optsprezece ani. Cel mai în vârstă îi explică faptul că mama a fost probabil lovită prima și ucisă pe loc, ceea ce explică lipsa sângelui.

– Stop cardiac instantaneu, spune el. Când inima nu poate pompa sânge, nu prea sângerezi. Sângele se prelinge prin orificiile naturale.

Nu mă pot gândi la asta ca întâmplându-i-se mamei. Așa că, în schimb, mă gândesc cât de potrivit este că ea a fost prima care a primit lovitura, parcă protejându-ne pe noi. Evident, nu a fost alegerea ei, dar era stilul ei.

Dar eu sunt moartă? Eu sunt cea care zace la marginea drumului, cu piciorul atârând nefiresc, înconjurată de o echipă de bărbați și femei care îmi curăță frenetic trupul și îmi inundă venele cu nu știu ce. Sunt pe jumătate dezbrăcată, fiindcă paramedicii mi-au rupt partea de sus a cămășii. Unul dintre sânii mei este descoperit. Rușinată, îmi întorc privirea.

Poliția a împrejmuț perimetrul în care s-a produs accidentul și dirijează mașinile din ambele direcții să se întoarcă din drum, deoarece șoseaua este închisă. Amabili, polițiștii propun rute alternative, variante care îi vor duce pe oameni încotro doresc.

Probabil că există locuri unde oamenii din aceste mașini trebuie să ajungă, dar mulți dintre ei nu se întorc. Ies din mașini, zgribulindu-se de frig. Privesc scena. Apoi, se uită în altă parte, unii dintre ei plângând, o femeie vomând în ferigile de la marginea drumului. Și, cu toate că ei nu știu cine suntem sau ce s-a întâmplat, se roagă pentru noi. Îi simt cum se roagă. Acesta este un alt lucru care mă face să cred că sunt moartă. Asta și faptul că trupul meu pare complet inert, cu toate că să mă uit la mine, la piciorul pe care răzuirea de asfalt la o sută de kilometri pe oră l-a distrus până la os demonstrează că probabil agonizez. Și nici nu plâng, deși știu că familiei mele i s-a întâmplat ceva de neimaginat. Suntem ca Humpty Dumpty⁷ și nimeni, și nimic nu ne mai poate face să redevenim ce am fost.

Mă gândesc la toate astea în timp ce o doctoriță cu pistrui și păr roșcat, care se ocupă de trupul meu, îmi răspunde la întrebare.

— Comă Glasgow de gradul opt. O intubăm acum! țipă ea.

Împreună cu un medic cu bărbia proeminentă, mi-a îndesat un tub pe gât, i-a pus o pungă care avea un balon atașat și a început să pompeze.

— Când ajunge elicopterul?

⁷ Lucru sau persoană care, odată aruncat/ă sau distrus/ă, nu mai poate fi recuperat/ă sau reparat/ă (n.tr.).

— În zece minute, răspunde medicul. În alte douăzeci, va fi în oraș.

— O s-o ducem acolo în cincisprezece, chiar dacă trebuie să bagi viteză-n draci.

Îmi dau seama ce gândește tipul. Că n-o să-mi folosească la nimic dacă asta o să-i facă să se prăbușească și trebuie să fiu de acord. Dar el nu spune nimic. Doar își încleștează fălcile. M-au urcat în ambulanță. Tipa cu părul roșu se urcă împreună cu mine. Apasă punga cu o mână, iar cu cealaltă îmi reglează perfuzia și pornește monitoarele. Apoi, îmi netezește o buclă de pe frunte.

— Rezistă, draga mea, îmi spune ea.

* * *

Mi-am susținut primul recital când aveam zece ani. Deja cântam la violoncel de doi ani. La început, doar la școală, la orele de muzică. A fost o întâmplare că aveau un violoncel – erau foarte scumpe și fragile. Dar un bătrân profesor de literatură murise și, prin testament, lăsase școlii bunurile sale. În general, violoncelul stătea ascuns într-un colț. Majoritatea copiilor doreau să învețe să cânte la chitară sau la saxofon. Când i-am anunțat pe mama și pe tata că urma să devin violoncelistă, amândoi au izbucnit în râs. Mai târziu, și-au cerut scuze, pretinzând că imaginea trupului meu micuț cu un instrument atât de mătăhălos între picioarele ca niște fuse îi făcuse să nu se poată controla. Odată ce și-au dat seama că vorbesc serios, și-au înghițit chicotelile și au afișat expresii încurajatoare.

Dar reacția lor mă durea încă – într-un mod despre care nu le-am spus niciodată și într-un fel pe care nu sunt sigură că l-ar fi înțeles, chiar dacă le-aș fi vorbit despre asta. Uneori, tata zicea în glumă că, probabil, la maternitate, am fost înlocuită din greșală cu alt bebeluș, pentru că nu semănăm cu nimeni din familie. Toți sunt blonzi și au pielea albă, iar eu reprezint imaginea lor pe negativ – păr castaniu și ochi întunecați. Dar, pe măsură ce înaintam în vârstă,

gluma tatei căpăta semnificații mai profunde decât cred că intenționase.

Câteodată, mă simțeam de parcă aș fi provenit din altă familie. Nu semănăm cu tata – sociabil, ironic – sau cu mama – impertinentă. Și, ca pentru a pune capăt discuțiilor, în loc să învăț să cânt la chitară electrică, am ales violoncelul.

Dar, în familia mea, să cânți era mai important decât ce anume cânți, așa că, atunci când – după câteva luni – devenise clar că dragostea mea pentru violoncel nu era doar o pasiune trecătoare, părinții mei mi-au închiriat unul, astfel încât să pot exersa acasă. În cele din urmă, gamele și acordurile neîndemânatică au dus la cântecele copilărești și apoi la piese simple, până când am ajuns la suitele lui Bach. La școală, nu aveam cine știe ce ore de muzică, așa că mama mi-a găsit un profesor particular, un elev de liceu care venea o dată pe săptămână. De-a lungul anilor, s-a perindat o întreagă pleiadă de elevi care m-au meditat și apoi, după ce cunoștințele mele le-au depășit pe ale lor, ai mei profesori-elevi au început să mă acompanieze.

Situația aceasta a continuat până în clasa a noua, când tata, care o cunoștea pe profesoara Christie de pe vremea când lucrase la magazinul de muzică, a întrebat-o dacă ar vrea să-mi dea lecții în particular. Ea a fost de acord să mă asculte cum cânt, fără să se aștepte la cine știe ce, ci ca o favoare pentru tata, după cum mi-a mărturisit mai târziu. Ea și tata au ascultat la parter în timp ce eu, în camera mea, exersam o sonată de Vivaldi. Când am coborât pentru cină, s-a oferit să se ocupe de mine.

Totuși, am avut un recital cu mulți ani înainte să o întâlnesc. Acesta s-a desfășurat într-o sală de spectacole din oraș, unde, de obicei, cântau trupele locale, așa că acustica era cumplită pentru muzica clasică neamplificată. Am cântat un solo pentru violoncel,

de Ceaikovski, „Zâna dulciurilor”⁸.

În culise, ascultându-i pe ceilalți copii scârțâind la vioară și încurcându-se printre clapele pianului, m-a copleșit tracul. O luasem la goană pe ușă, mă ghemuisem pe veranda de afară și îmi îngropasem capul în palme. Profesorul meu elev a intrat într-o ușoară panică și a trimis o poteră să mă caute.

Tata m-a găsit. Tocmai își începuse transformarea din hipiot în adult, așa că purta un costum retro, o curea din piele cu ținte și ghete negre.

— Te simți bine, Mia mimoza? m-a întrebat el, așezându-se lângă mine, pe trepte.

Am clătinat din cap, prea rușinată ca să vorbesc.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu pot să fac asta, am plâns eu.

Tata și-a ridicat una dintre sprâncenele stufoase și m-a fixat cu ochii lui albaștri-cenușii. Parcă ar fi studiat vreun exemplar aparținând unei specii misterioase și încerca să-și dea seama ce-i cu el. Dintotdeauna fusese membru al vreunei trupe. Evident, *niciodată* nu simțise ceva atât de jalnic precum tracul.

— Ei bine, ar fi păcat, a spus tata. Aveam un cadou foarte interesant pe care voiam să ți-l dau după recital. Mai reușit decât florile.

— Dă-l altcuiva. Nu pot să mă duc pe scenă. Nu sunt ca tine sau mama, nici măcar ca Teddy.

Pe vremea aceea, Teddy avea șase luni, dar deja era clar că avea o personalitate mai puternică și mai multă vervă decât voi avea eu vreodată. Și, desigur, era blond cu ochi albaștri. Chiar dacă n-ar fi fost așa, se născuse într-o maternitate particulară, nu în spital, așa că nu exista nicio șansă a unei înlocuiri accidentale a copiilor.

— E adevărat, a rostit tata gânditor. Când Teddy și-a susținut

⁸ Variațiune în opera *Spărgătorul de nuci* (n.tr.).

primul concert la harpă, a fost de un calm de gheață. Un adevărat copil-minune.

Am râs printre lacrimi. Drăgăstos, tata m-a cuprins cu brațul.

— Știi, eu tremuram ca piftia înainte de spectacole.

M-am uitat la tata, care întotdeauna părea a fi convins că deține adevărul absolut în legătură cu orice pe lumea asta.

— Spui asta doar ca să mă încurajezi.

A clătinat din cap.

— Nu, nu-i adevărat. A fost cumplit. Și nu eram decât toboșarul, care stătea în spate. Nimeni nu-mi acorda nicio atenție.

— Și ce-ai făcut? am întrebat eu.

— S-a îmbătat, a intervenit mama, ițindu-și capul pe ușă. Purta o fustă neagră din vinilin, un top roșu și pe Teddy, care saliva fericit în portbebeul lui. Două păhărele cu tărie înainte de spectacol. Nu-ți recomand.

— Mama ta are dreptate probabil, a zis tata. Serviciile sociale strâmbă din nas când copiii de zece ani se îmbată. În afară de asta, faptul că am scăpat bețele și am vomat pe scenă n-a însemnat mare lucru, a fost punk, dar n-ar fi indicat ca tu să scapi arcușul și să miroși ca o distilerie. Voi, cei care cântați muzică clasică, sunteți atât de snobi.

Am izbucnit în râs. Încă eram speriată, dar era cumva liniștitor să mă gândesc că poate moștenisem tracul de la tata. Până la urmă, nu eram copilul altcuiva.

— Dacă greșesc? Dacă o să fiu îngrozitoare?

— Am vești pentru tine, Mia. O să fie tot soiul de oameni îngrozitori acolo, așa că n-o să ieși în evidență, a spus mama.

Teddy a scâncit în semn că era de acord.

— Serios, cum scapi de trac?

Tata zâmbea încă, dar mi-am dat seama că devenise serios fiindcă și-a încetinit ritmul vorbelor.

— Nu scapi. Pur și simplu, îi faci față. Reziști.

Așa că m-am dus pe scenă. N-am strălucit. N-am obținut glorie

sau ovațiile spectatorilor ridicăți în picioare, dar nici n-am zbârcit-o cu totul. Și, după recital, mi-am căpătat cadoul. Se afla pe locul pasagerului din față și părea la fel de uman ca violoncelul de care fusesem atrasă cu doi ani înainte. Nu era închiriat. Era al meu.

10.12 a.m.

Când ambulanța mea ajunge la cel mai apropiat spital – nu cel din orașul meu, ci la o mică unitate locală, care arată mai curând ca o casă străveche decât ca un centru medical –, medicii se grăbesc să mă ducă înăuntru.

– Cred că avem un plămân colabat. Puneți-i o sondă de intubație și luați-o de aici! țipă drăguța doctoriță cu păr roșu, în timp ce mă pasează unei echipe de asistente și medici.

– Unde sunt ceilalți? întrebă un bărbos îmbrăcat în halat.

– Celălalt șofer are o comoție ușoară și este tratat la locul accidentului. Părinții fetei au decedat pe loc. Băiatul, de aproximativ șapte ani, o să ajungă imediat.

Ușurată, am tras aer în piept de parcă îmi ținusem respirația în ultimele douăzeci de minute. După ce m-am văzut în acel șanț, nu mai fusesem în stare să-l caut pe Teddy. Dacă pățise ca mama și tata, ca mine, eu... eu nici măcar nu voiam să mă gândesc la o asemenea eventualitate. Dar nu. El trăiește.

Personalul medical mă duce într-o mică încăpere cu lumini strălucitoare. Un doctor îmi șterge pieptul cu o chestie portocalie, apoi bagă în mine un mic tub de plastic. Alt doctor îmi aprinde o lanternă în ochi.

– Nicio reacție, îi spune el asistentei. Elicopterul a ajuns. Duceți-o la Traumatologie. Acum!

Se grăbesc să mă scoată de la Urgențe și intrăm într-un lift. Trebuie să alerg ca să țin pasul cu ei. Chiar înainte ca ușile să se închidă, observ că Willow este aici. Ceea ce-i ciudat. Trebuia să îi

vizităm pe ea, pe soțul ei și pe bebeluș, acasă la ei. A fost chemată la muncă din cauza zăpezii? Din pricina noastră? Se grăbește pe holul spitalului, chipul fiindu-i crispat într-o mască de concentrare. Cred că nici nu știe deocamdată că este vorba despre noi. Poate chiar a încercat să sune, a lăsat un mesaj pe mobilul mamei, scuzându-se că apăruse o urgență și că nu va fi acasă să ne întâmpine.

Ușile liftului s-au deschis chiar pe acoperiș. Un elicopter a cărui elice sfâșia aerul se afla în mijlocul unui mare cerc roșu. Nu mai urcasem niciodată într-un elicopter. Kim, cea mai bună prietenă a mea, o făcuse. Zburase cândva peste muntele St. Helens, împreună cu unchiul ei, un fotograf celebru de la *National Geographic*. Vomase pe el.

— Tocmai vorbea despre flora caracteristică zonelor vulcanice când am vomat chiar pe el și aparatele lui, mi-a spus Kim a doua zi, în clasă.

Încă mai era puțin lividă din cauza acestei experiențe.

În albumul anual al școlii, Kim își exprimă speranța de a deveni fotograf. Unchiul ei o luase în această excursie ca o favoare și pentru a-i cultiva talentul care înmugurea.

— Chiar i-am stricat câteva aparate, s-a lamentat Kim. N-o să mai fiu niciodată fotograf după așa o ispravă.

— Sunt diverse genuri de fotografii, i-am zis eu. Nu-i neapărat nevoie să zbori cu elicopterul.

Kim a râs.

— Asta-i bine. Pentru că n-o să mă mai urc într-un elicopter câte zile voi avea... Și nici tu să n-o faci!

Vreau să-i spun lui Kim că, uneori, nu ai de ales.

Trapa elicopterului este deschisă, și targa mea, cu toate tuburile și perfuziile, este urcată la bord. Urc și eu. Un medic se saltă lângă mine, încă strângând ritmic pompa de plastic, care se pare că mă ajută să respir. Îndată ce ne ridicăm de la sol, înțeleg de ce i s-a făcut grație lui Kim. Un elicopter nu este ca un avion – un glonț cu o mișcare lină și rapidă. Un elicopter este, mai curând, ca un puc de

hochei trimis pe cer. Sus, jos. Stânga, dreapta. Nu-mi dau seama cum de acești oameni se pot ocupa de mine, cum de pot citit micile diagrame de pe computer, cum de pot pilota chestia asta în timp ce comunică prin căști informații despre mine, cum pot face toate acestea în vreme ce elicopterul îi zgâlțâie întruna.

Dăm de un gol de aer și, în mod normal, asta ar trebui să-mi provoace o senzație de greutate. Dar nu simt nimic, cel puțin nu eu cea care sunt doar spectator. Și nici eu cea de pe targă nu simt nimic. Din nou, trebuie să mă întreb dacă sunt moartă, dar apoi îmi spun că nu. Ei nu m-ar fi urcat în elicopter, nu am fi zburat peste aceste păduri dese dacă aș fi moartă.

În plus, dacă aș fi moartă, îmi place să cred că mama și tata ar fi venit după mine deja.

Pot vedea ora la ceasul din bord. Este 10.37. Mă întreb ce se întâmplă pe pământ. A aflat Willow cine erau cei implicați în accident? Îi sunase cineva pe bunicii mei? Aceștia locuiesc în orașul de lângă al nostru și abia așteptam să iau masa cu ei. Bunicul pescuiește și afumă somon și stridii și probabil că asta am fi mâncat, cu pâine neagră făcută de bunica. Apoi, ea l-ar fi dus pe Teddy în oraș, la uriașele tomberoane pentru gunoi reciclabil, și l-ar fi lăsat să caute reviste. În ultima vreme, dezvoltase o pasiune pentru *Reader's Digest*. Îi place să decupeze benzile desenate și să facă apoi colaje.

Mă întreb ce face Kim. Azi, nu se țin ore. Mâine, probabil că nu o să mă duc la școală. Bănuiesc că o să creadă că lipsesc pentru că am stat târziu ascultându-i pe Adam și trupa Shooting Star în Portland.

Portland. Sunt aproape sigură că într-acolo sunt transportată. Pilotul elicopterului tot vorbește despre Traumatologie Unu. Dincolo de geam se zărește silueta vârfului muntelui Hood.

Asta înseamnă că Portland este aproape.

Se află Adam acolo deja? Noaptea trecută, a cântat în Seattle, dar el este întotdeauna plin de adrenalină după un spectacol, iar șofatul îl ajută să se liniștească. De obicei, membrii trupei sunt bucuroși să-l

lase pe el să conducă în vreme ce ei trag un pui de somn. Dacă a ajuns în Portland, probabil că încă doarme. Când se trezește, va bea cafea la Hawthorne? Poate că își va lua o carte și se va duce în Grădina Japoneză? Asta am făcut ultima dată când m-am dus în Portland cu el, doar că atunci era mai cald. Mai târziu în această după-amiază, știu că trupa va face o verificare a sunetului. Apoi, Adam va ieși să mă aștepte. La început, se va gândi că întârziu. De unde să știe că, de fapt, am venit mai devreme? Că am ajuns în Portland în această dimineață, în vreme ce zăpada se topea încă.

* * *

— Ai auzit vreodată de Yo-Yo Ma? m-a întrebat Adam.

Era în primăvara primului meu an la liceu și celui de-al doilea an al lui. Până atunci, timp de câteva luni, Adam mă urmărise cântând în sala de muzică. Mergeam la o școală publică, dar era una dintre acelea cu vederi progresiste, despre care se tot scria în revistele de circulație națională datorită atenției pe care o acorda artelor. Aveam o grămadă de timp liber în care pictam în ateliere sau cântam. Eu preferam cabinele izolate fonic din aripa destinată muzicii. Și Adam petrecea acolo foarte multă vreme, cântând la chitară. Nu la chitara electrică pe care o folosea când cânta cu trupa. Doar melodii acustice.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Toată lumea a auzit de Yo-Yo Ma.

Adam a rânjit. Pentru prima dată, am observat că, atunci când zâmbea, unul dintre colțurile gurii i se ridica. Și-a ridicat degetul mare, pe care avea un inel, și l-a îndreptat către școală.

— Nu cred că vei găsi aici cinci oameni care au auzit de Yo-Yo Ma. Și, că veni vorba, ce fel de nume e acesta? Provine din ghetou sau ceva de genul ăsta? Yo Mama?

— Este chinezesc.

Adam a clătinat din cap și a râs.

— Cunosc o grămadă de chinezi. Au nume ca Wei Chin. Sau Lee

cumva. Nu Yo-Yo Ma.

– Nu poți să-l blasfemiezi pe maestru, am spus eu.

Dar apoi am râs forțat. Durase câteva luni să mă conving că Adam nu-și râdea de mine și apoi am început să avem acele scurte conversații pe coridor.

Oricum, atenția pe care mi-o acorda m-a surprins. Nu că Adam ar fi fost un tip din cale-afară de popular. Nu era sportiv sau genul care părea că va avea succes în viață. Dar era interesant. Interesant deoarece cânta într-o trupă cu niște oameni care învățau la colegiul din oraș. Interesant pentru că avea un stil propriu de rocker, procurat din magazinele cu haine la mâna a doua sau vânzări din garaj, nu din prăvăliile de profil. Interesant fiindcă părea perfect fericit să stea în sala de mese, cufundat într-o carte, nu doar pretinzând că într-adevăr citește doar pentru că nu avea cu cine să stea. Nici vorbă să fie așa. Avea un mic grup de prieteni și un mare grup de admiratori.

Dar nici eu nu eram vreo tocilară. Aveam amici și o cea mai bună prietenă cu care stăteam la prânz. Aveam și alți prieteni buni în tabăra de muzică unde mergeam vara. Oamenii mă plăceau destul de mult, dar nu prea mă cunoșteau. În clasă, eram tăcută. Nu ridicam mâna foarte des și nici nu-i enervam pe profesori. Și eram ocupată, îmi petreceam mult timp exersând sau cântând într-un cvartet de coarde sau luând lecții de teorie la colegiul comunitar. Copiii erau suficient de drăguți cu mine, însă aveau tendința de a mă trata ca pe un adult. Un alt profesor. Iar cu profesorii nu se flirtează.

– Ce-ai zice dacă ți-aș spune că am bilete la concertul maestrului? m-a întrebat Adam cu o strălucire în ochi.

– Fii serios. N-ai! am răspuns eu, îmbrâncindu-l puțin mai tare decât intenționasem.

Adam s-a prefăcut că se izbește de peretele de sticlă. Apoi, s-a scuturat de praf.

– Ba da. La Schnitzle, în Portland.

— E Arlene Schnitzer Hall. Ține de Symphony.

— Exact despre asta-i vorba. Am bilete. Două. Te interesează?

— Vorbești serios? Da! Voiam cu disperare să merg, însă un bilet costă vreo opt dolari. Stai, cum ai făcut rost de bilete?

— Un prieten de familie le-a dat părinților mei, dar ei nu se pot duce, a răspuns Adam repede. Oricum, va fi vineri seară. Dacă vrei, te iau cu mașina la cinci jumate și mergem în Portland împreună.

— Bine, am acceptat eu de parcă era cel mai firesc lucru.

Totuși, vineri după-amiază, eram mai agitată decât dacă aș fi băut o stacană din cafeaua extrem de tare pe care o consumase tata în timp ce studia pentru examenele de diplomă din iarna trecută.

Nu Adam mă făcea să fiu nervoasă. Mă simțeam deja destul de relaxată în preajma lui. Ci nesiguranța. Ce era asta de fapt? O întâlnire? O favoare făcută de un prieten? Milă? Nu-mi plăcea să mă aflu pe un teren nesigur, cum nu-mi plăcea să bâjbâi o melodie nouă. De aceea exersam atât de mult, ca să ajung pe pământ solid și apoi să mă ocup de finețuri.

Mi-am schimbat hainele de vreo șase ori. Teddy, un puști de grădiniță pe vremea aceea, se afla în dormitorul meu și trăgea de pe rafturi cărțile cu benzi desenate ale lui Calvin și Hobbes, pretinzând că le citește. A izbucnit în hohote de râs, dar nu am fost sigură dacă erau comicăriile lui Calvin sau ale mele motivul exuberanței sale.

Mama și-a băgat capul în cameră, ca să vadă ce făceam.

— E doar un tip, Mia, a spus ea când m-a văzut atât de nervoasă.

— Mda, dar e primul tip cu care mă duc la o eventuală întâlnire, am zis eu. Așa că nu știu dacă să port haine potrivite unei întâlniri sau unui spectacol de muzică simfonică – nici măcar nu știu dacă, aici, oamenii se îmbracă special pentru așa ceva. Sau să mă îmbrac normal, în caz că *nu* este o întâlnire?

— Pur și simplu, poartă ceva care îți face plăcere, mi-a sugerat ea. În felul ăsta, o să te simți bine.

Sunt sigură că mama n-ar fi avut asemenea probleme dacă ar fi fost în locul meu. În pozele ei și ale tatei din zilele de început ale

relației lor, arăta ca o combinație între o sirenă din anii '30 și o motociclistă, cu părul foarte scurt, ochii mari și albaștri conturați cu dermatograful, trupul subțire, totdeauna într-o poziție sexy, înveșmântat cu o cămașă vintage, dantelată și cu broderii, combinată cu pantaloni strâmți, din piele.

Am oftat. Aș fi vrut să fiu atât de îndrăzneță. Până la urmă, am ales o cămașă neagră și lungă și un pulover maro, cu mâneci scurte. Nimic sofisticat. Ceea ce mă caracteriza, bănuiesc.

Când Adam a venit îmbrăcat într-un costum din șagrin și pantofi retro, cu talpă de crep (o ținută care l-a impresionat pe tata), mi-am dat seama că *era*, într-adevăr, o întâlnire. Desigur, era posibil ca Adam să se fi îmbrăcat așa pentru concert, iar un costum gen anii '60 să fie interesanta lui părere despre ce presupune o vestimentație formală, dar știam că este mai mult decât atât. Părea emoționat când a dat mâna cu tata și i-a spus că are vechea colecție de CD-uri ale trupei acestuia.

— Le folosești pe post de suport pentru pahare, sper, a zis tata.

Adam a părut surprins, neobișnuit ca un părinte să fie mai sarcastic decât copilul, presupun.

— Să nu o luați razna prea tare, copii. Știu că au fost oameni răniți la ultimul spectacol Yo-Yo Ma, a spus mama în urma noastră în timp ce traversam peluza.

— Părinții tăi sunt foarte tari, a zis Adam, deschizându-mi portiera.

— Știu, am răspuns eu.

Ne-am îndreptat spre Portland, discutând diverse fleacuri. Adam a interpretat fragmente din muzica unor trupe care îi plăceau, un trio pop suedez, care părea monoton, apoi un grup din Islanda, care chiar mi-a plăcut. Ne-am rătăcit puțin prin oraș, așa că am ajuns la sala de concert cu doar câteva minute înainte de spectacol.

Locurile noastre erau la balcon. Nu era prea grozav. Dar nu te duci la Yo-Yo Ma pentru priveliște, iar muzica era incredibilă. Omul

are un stil special de a face violoncelul să sune ca o femeie care țipă, iar în clipa următoare ca un copil plângând. Ascultându-l, întotdeauna îmi amintesc motivul pentru care am început să cânt la violoncel – că există ceva atât de uman și expresiv în cântecul lui.

Când a început concertul, m-am uitat cu coada ochiului la Adam. Părea să aprecieze ceea ce se întâmpla, dar privea mereu programul, probabil numărând părțile din concert rămase până la pauză. Mi-am făcut griji că se plictisea, dar, după o vreme, am fost prea captivată de muzică pentru a-mi mai păsa.

Apoi, când Yo-Yo Ma a cântat „Le Grand Tangou”, Adam s-a aplecat și m-a luat de mână. În orice alt context, ar fi fost aiurea – un gest de plictiseală. Dar Adam nu se uita la mine. Avea ochii închiși și se legăna ușor. Și el era pătruns de muzică. I-am strâns și eu mâna și am rămas așa până la sfârșitul concertului.

După aceea, am băut cafea și am mâncat gogoși, și ne-am plimbat pe malul râului. Se lăsa ceața, iar el și-a scos haina și mi-a pus-o pe umeri.

– De fapt, n-ai căpătat biletele de la un prieten de familie, așa-i? I-am întrebat eu.

M-am gândit că va începe să râdă sau își va ridica brațele în semn că se predă, așa cum făcea când nu mai avea replică. Dar el m-a privit drept în ochi, iar eu am văzut nuanțele de verde și căprui, și gri din ai lui. A clătinat din cap.

– Sunt bani pe care i-am câștigat din bacșișurile obținute în două săptămâni de livrat pizza, a recunoscut el.

M-am oprit. Auzeam apa izbîndu-se de mal.

– De ce? am întrebat. De ce eu?

– N-am mai văzut pe nimeni care să fie atât de pătruns de muzică așa cum ești tu. De asta îmi place să te urmăresc când exersezi. Îți apare o cută atât de drăguță pe frunte, chiar aici, a spus Adam, atingându-mă chiar deasupra nasului. Sunt obsedat de muzică, dar nici măcar eu nu intru în transă cum o faci tu.

– Și ce? Reprezintă un fel de experiment social pentru tine? Am

vrut să fie un fel de glumă, dar a sunat amar.

— Nu, nu ești un experiment, a zis Adam.

Vocea lui era aspră și strangulată.

M-a cuprins un val de fierbințeală și am simțit că roșesc. Mi-am privit pantofii. Știam că Adam se uită la mine la fel de sigur cum știam că, dacă îmi ridicam capul, avea să mă sărute. Și m-a surprins să constat cât de mult voiam să fiu sărutată de el, să realizez că mă gândisem la asta atât de des, încât memorasem exact forma buzelor sale, că îmi imaginasem cum îmi trec degetul peste despicătura din bărbia lui.

Am clipit, ridicându-mi privirea. Adam aștepta.

Așa a început.

12.19 p.m.

O grămadă de lucruri sunt în neregulă cu mine.

Se pare că am un plămân colabat. Splina ruptă. Hemoragie internă, din sursă necunoscută. Și, cel mai grav, contuzii ale creierului. Mai am și câteva coaste rupte. Răni la picioare, care necesită grefe de piele. La fel și pe față, impunându-se o operație estetică. Dar, după cum comentau doctorii, numai dacă am noroc.

Deocamdată, chirurgii trebuie să-mi scoată splina, să-mi introducă o nouă sondă de drenaj în plămân și să ligatureze vasele care provocau hemoragia internă. Nu prea pot face mare lucru pentru creierul meu.

— Va trebui să așteptăm, să vedem cum evoluează, spune unul dintre chirurghi, privind tomografia capului meu. Între timp, sună la banca de sânge. Am nevoie de două unități de grupa zero negativ acum și două de rezervă.

Zero negativ. Grupa mea de sânge. Habar n-aveam. Nu că aș fi avut nevoie să mă gândesc la asta vreodată. Nu mai fusesem niciodată într-un spital, dacă nu puneam la socoteală vizita la

Urgențe atunci când îmi tăiasem glezna cu o sticlă spartă. Nici măcar nu avusesem nevoie de copii, doar un vaccin antitetanic.

În sala de operații, doctorii discută despre muzica pe care să o asculte, așa cum făcuserăm și noi în dimineața aceasta. Un tip vrea jazz. Altul vrea rock. Anestezista, care stă în picioare lângă capul meu, dorește ceva clasic. Îi susțin alegerea și mi se pare că asta a ajutat, pentru că apare un CD cu Wagner, deși nu chiar „Cavalcada valkiriilor” avusesem în minte. Sperasem că va fi ceva puțin mai ușor. Eventual, *Anotimpurile*, de Vivaldi.

Sala de operații este mică și aglomerată, plină de lumini strălucitoare, care clipesc și nu fac decât să sublinieze neorânduiala din încăpere. Nu este ca la televizor, unde sălile de operații reprezintă scene imaculate în care și-ar avea locul un cântăreț de operă și publicul său. Dușumeaua, deși admirabil de strălucitoare, este uzată și cu urme ruginii, care probabil sunt vechi pete de sânge.

Sânge. Este pretutindeni. Nu-i deranjează deloc pe doctori. Aceștia taie și cos, și îl absorb, lucrând printr-un adevărat fluviu de sânge, ca și cum ar spăla vase într-o apă plină de săpun. În tot acest timp, pompează permanent altul în venele mele.

Chirurgul care voia să asculte rock transpiră din abundență. Una dintre asistente trebuie să îl tamponeze periodic cu o bucată de tifon pe care o ține între niște clești. La un moment dat, masca lui devine udă de transpirație și trebuie să o înlocuiască.

Anestezista are mâini blânde. Stă lângă capul meu, urmărindu-mi semnele vitale, reglând cantitățile de lichide și gaze, și medicamente pe care ei mi le dau. Probabil că face o treabă bună, fiindcă se pare că nu simt nimic, cu toate că trupul îmi este brutalizat. Este o muncă dură și murdară, n-are nicio legătură cu jocul Operația pe care îl jucam când eram copii și care presupunea să fii atent să nu atingi nimic când îndepărtai un os, altfel pornea o sonerie.

Gândindu-se la altceva, anestezista îmi atinge fruntea. Este un gest pe care mama obișnuia să-l facă atunci când răceam sau mă

apuca una dintre acele dureri de cap atât de puternice, încât îmi venea să-mi tai o venă de la tâmplă, doar ca să scadă presiunea.

Am ascultat deja de două ori CD-ul cu muzica lui Wagner. Doctorii se decid că este cazul să schimbe genul. Jazzul are câștig de cauză. Oamenii presupun mereu că, deoarece cânt muzică clasică, sunt fan al jazzului. Nu sunt. Tata este. Îi place mult, mai ales chestiile acelea sălbatice din ultima perioadă a lui Coltrane. El spune că jazzul este muzica punk a oamenilor în vârstă. Ceea ce presupun că ar fi o explicație, pentru că nu-mi place nici genul punk.

Operația continuă. Sunt epuizată. Nu pricep cum de medicii mai sunt în stare să-și facă treaba. Par liniștiți, dar cred că este mai greu decât să alergi la maraton.

Am început să nu mai fiu atentă. Apoi, am început să mă întreb despre starea în care mă aflu. Dacă nu sunt moartă – iar aparatul care îmi monitorizează inima clipește în continuare, așa că presupun că nu sunt –, dar nici nu mă aflu în trupul meu, pot să mă duc undeva? Sunt fantomă? M-aș putea transporta pe o plajă din Hawaii? Pot să ajung la Carnegie Hall⁹, în New York? Pot să mă duc la Teddy?

Doar de dragul încercării, mișc din nas ca Samantha din *Ce vrăji a mai făcut nevasta mea?* Nu se întâmplă nimic. Pocnesc din degete. Pocnesc din călcâie. Sunt tot aici.

Mă hotărâsc să încerc ceva mai simplu. Mă gândesc să intru în zid, imaginându-mi că voi trece prin el și voi ajunge pe partea cealaltă. Doar că, atunci când încerc să fac asta, mă lovesc de el.

O asistentă năvălește în sală cu o pungă cu sânge și, înainte ca ușile să se închidă în urma ei, mă strecor afară. Mă pomenesc pe holul spitalului. O mulțime de doctori și asistente în costume

⁹ Sală de concerte din Manhattan, proiectată de arhitectul William Burnet Tuthill și construită de filantropul Andrew Carnegie în 1891, fiind una dintre cele mai prestigioase din lume (n.tr.).

albastre și verzi forfotesc peste tot. O femeie aflată pe o targă, cu părul sub o cască de baie transparentă și cu o perfuzie în braț, strigă:

— William, William.

Merg puțin mai departe. Există șiruri de saloane, toate pline de oameni inconstienți. Dacă pacienții din aceste încăperi sunt asemenea mie, de ce nu le pot vedea spiritele din afara trupurilor? Oare toată lumea hoinărește vraiste, așa cum se pare că fac eu? Chiar aș vrea să întâlnesc pe cineva la fel ca mine. Am câteva întrebări. De pildă, ce-i cu starea în care mă aflu și cum ies din ea? Cum intru la loc în trupul meu? Trebuie să aștept ca doctorii să mă trezească? Dar nu este nimeni asemenea mie prin preajmă. Probabil, ceilalți și-au dat seama cum să ajungă în Hawaii.

Pe urmele unei asistente, trec printr-o ușă dublă, automată. Mă aflu într-o micuță sală de așteptare. Bunicii mei sunt aici.

Bunica îi murmură ceva bunicului sau poate doar vorbește singură. Este modul ei de a nu lăsa emoțiile să o copleșească. Am văzut-o făcând la fel și altă dată, când bunicul a făcut un atac de cord. Poartă cizmele ei de cauciuc și salopeta de grădinărit, care este pătată cu noroi. Probabil că lucra în seră când a aflat de accidentul nostru. Părul bunicii este scurt, cârlionțat și sur. Îl poartă făcut permanent – spune tata – din anii '70.

— Este comod, zice bunica. Nicio complicație inutilă.

Asta este atât de tipic pentru ea. Nimic fără rost. Este atât de eminentemente practică, încât cei mai mulți n-ar bănui vreodată că ea are o pasiune pentru îngeri. Are o colecție de îngeri de ceramică, din lână, din sticlă suflată, din orice, într-un dulăpior chinezesc aflat în camera ei de cusut. Și nu doar colecționează îngeri, ci și crede în ei. Crede că sunt peste tot. Cândva, o pereche de cufundari și-a făcut cuib pe malul lacului din pădurea aflată în spatele casei. Bunica era convinsă că, de fapt, sunt părinții ei morți demult, care veniseră să vegheze asupra sa.

Altă dată, stăteam pe verandă și eu am văzut o pasăre roșie.

— Este o forfecuță-galbenă de culoare roșie? o întrebam pe

bunica.

A clătinat din cap.

— Sora mea Gloria este o forfecuță-galbenă, a spus bunica, referindu-se la recent decedata strămătușă Gloria cu care bunica nu se înțelese bine niciodată. Ea n-ar veni pe-aici.

Bunicul privește fix resturile de cafea din paharul său de plastic, cojind materialul de pe buza acestuia, astfel că mici biluțe albe i se adună în poală. Îmi dau seama că este o poșircă infectă, care arată ca și cum ar fi fost preparată în 1997 și, de atunci, era ținută la cald. Chiar și așa, n-aș fi refuzat una.

Se vede clar legătura de rudenie dintre bunicul, tata și Teddy, cu toate că părul ondulat al bunicului și-a pierdut culoarea blondă, devenind cenușiu, și este plinuț comparativ cu Teddy, care e ca un băț, sau cu tata, care este vânos și musculos datorită după-amiezilor petrecute ridicând greutatea la sală. Dar toți trei au aceiași ochi albaștri-cenușii, culoarea oceanului într-o zi cu nori. Poate că acesta este motivul pentru care, acum, mi-e greu să mă uit la bunicul meu.

* * *

Juilliard a fost ideea bunicii. Ea este din Massachusetts, dar, în 1955, s-a mutat în Oregon, de una singură. Asta n-ar fi mare lucru, însă bănuiesc că, în urmă cu 52 de ani, era oarecum scandalos ca o fată de douăzeci și doi de ani, nemăritată, să facă așa ceva. Bunica a susținut că era atrasă de spațiile largi și sălbatice, dar n-a avut parte de mai multă sălbăcie decât pădurile nesfârșite și plajele stâncoase din Oregon. S-a angajat ca secretară la Serviciul forestier. Bunicul lucra acolo ca biolog.

Ne-am întors uneori în Massachusetts, în timpul verii, la o cabană aflată în vestul statului și care, timp de o săptămână, este invadată de familia numeroasă a bunicii. Acelea sunt zilele când mă întâlnesc cu veri de gradul doi și strămătuși, și străunchi ale căror nume abia dacă le recunosc. Am foarte multe rude în Oregon, dar toate sunt din partea bunicului.

Vara trecută, am luat violoncelul în Massachusetts, ca să exersez pentru un concert de muzică de cameră, care urma să aibă loc în curând. Avionul nu a fost aglomerat, așa că stewardesele m-au lăsat să îl pun pe un scaun de lângă mine, cum fac profesioniștii. Teddy s-a gândit că este amuzant și tot încerca să-l îndoape cu covrigei.

Într-o seară, am dat un mic concert la cabană, în camera principală, iar rudele mele și animalele împăiate de pe pereți mi-au fost public. După asta, cineva a pomenit de Juilliard, iar bunica a preluat ideea.

La început, a părut prea departe. Existau cursuri muzicale cât se poate de bune la universitatea din apropiere. Și, dacă voiam ceva mai deosebit, se afla un conservator în Seattle, care era la doar câteva ore de mers cu mașina. Juilliard se afla în celălalt capăt al țării. Și era foarte scump. Părinților mei, ideea li s-a părut interesantă, dar sunt sigură că niciunul dintre ei nu dorea cu adevărat să mă lase de capul meu în New York sau să se înglodeze în datorii doar ca eu să devin eventual violoncelistă într-o orchestră de mâna a doua din vreun orașel oarecare. Nici măcar nu erau siguri dacă eram suficient de bună pentru Juilliard. De fapt, nici chiar eu nu eram sigură. Doamna Christie mi-a spus că sunt unul dintre cei mai buni elevi pe care i-a pregătit vreodată, dar niciodată nu a pomenit de Juilliard. Juilliard era pentru virtuozii și părea o aroganță să-mi închipui că ei s-ar uita măcar la mine.

Dar când cineva, cineva imparțial și de pe Coasta de Est, m-a considerat demnă de Juilliard, ideea s-a înșurubat în mintea bunicii. A considerat că este de datoria ei să discute cu doamna Christie în legătură cu acest subiect și profesoara mea s-a agățat de idee ca un terrier de un os.

Așa că am completat o cerere de înscriere, am făcut rost de scrisori de recomandare și am trimis o înregistrare cu mine cântând. Nu i-am zis nimic lui Adam despre asta. Îmi spusese că n-am făcut-o pentru că nu avea rost să fac cunoscut acest lucru în condițiile în care chiar și obținerea unei audiții părea extrem de

improbabilă. Dar, în același timp, recunoșteam că era o minciună de fapt. O mică parte din mine simțea că până și cererea de înscriere reprezenta un soi de trădare. Juilliard se afla în New York. Adam era aici.

Dar nu la liceu. Era cu un an mai mare decât mine și, în acest ultim an, ultimul meu an la liceu, el începuse cursurile universității din oraș. Era la fără frecvență acum, fiindcă Shooting Star începea să devină faimoasă. Trupa avea un contract cu o casă de discuri din Seattle și multe concerte live prin diverse orașe. Așa că, abia după ce am primit un plic crem, cu antetul Școlii Juilliard și o scrisoare prin care eram invitată la o audiție, i-am mărturisit lui Adam că trimisesem o cerere de înscriere și promisem un răspuns care îmi dădea dreptul să sper. I-am explicat cât de mulți oameni nu ajung nici măcar până la această etapă. La început, a fost copleșit, de parcă nu-i prea venea să creadă. Apoi, a zâmbit trist.

— Yo Mama ar trebui să se ferească, a spus el.

Audițiile se desfășurau în San Francisco. În acea săptămână, tata a avut o conferință importantă la școală și n-a putut lipsi, iar mama abia căpătase o nouă slujbă la agenția de turism, așa că bunica s-a oferit să mă însoțească.

— O să fie un weekend al fetelor. Vom lua ceaiul la Fairmont. O să căscăm gura la vitrinele din Union Square. Luăm feribotul și vizităm Alcatrazul. Vom fi niște turiste oarecare.

Dar, cu o săptămână înainte de plecare, bunica s-a împiedicat de rădăcina unui copac și și-a luxat glezna. A trebuit să i se pună totuși piciorul în ghips și nu avea voie să umble. A existat un mic episod de panică. Eu am zis că mă pot duce singură – cu mașina sau cu trenul.

Dar bunicul a insistat să mă ducă el. Am mers cu camioneta lui. N-am vorbit prea mult, ceea ce nu mă deranja, pentru că eram din cale-afară de nervoasă. Frecam între degete un băț pe care fusese o înghețată – talismanul norocos pe care mi-l dăduse Teddy înainte

de plecare.

— Baftă! îmi spusese el.

Eu și bunicul am ascultat la radio muzică clasică și comunicate agricole, atunci când am reușit să prindem câte un post. Altfel, am stat în tăcere. Dar era o tăcere atât de liniștitoare, încât m-a făcut să mă relaxez și să mă simt mai apropiată de el decât dacă am fi avut o discuție oricât de prietenoasă.

Bunicul făcuse rezervări la un hotel cu adevărat simandicos și a fost amuzant să-l văd pe el în cizmele de cauciuc și cămașa flaușată printre toate acele dantele, cravate elegante și parfumuri fine. Dar lui puțin îi păsa.

Audiția a fost extenuantă. A trebuit să cânt cinci piese: un concert de Șostakovici, două suite de Bach, *Pezio Capriccioso* a lui Ceaikovski, care mi s-a părut aproape imposibil, și o bucată pentru violoncel din coloana sonoră a filmului *Misiunea*, de Ennio Morricone, o alegere plăcută, dar riscantă, deoarece Yo-Yo Ma fusese cel care cântase și toată lumea avea să facă o comparație. Am plecat de pe scenă cu picioarele tremurând și cu subsuorile ude de transpirație. Dar creierul îmi secreta endorfine în neștire, iar asta în combinație cu o imensă senzație de ușurare mă făcea să fiu complet buimacă.

— Vrei să vizităm orașul? m-a întrebat bunicul cu buzele arcuindu-se într-un zâmbet.

— Categoric!

Am făcut toate lucrurile pe care bunica promisesse că le vom face. Bunicul m-a dus să luăm ceaiul și apoi la cumpărături, dar am renunțat la rezervările pentru cină pe care bunicul le făcuse la un restaurant pretențios de pe Fisherman's Wharf și, în schimb, am rătăcit prin Chinatown, căutând restaurantul în fața căruia era cea mai mare coadă de oameni care așteptau și am mâncat acolo.

Când am ajuns acasă, bunicul m-a îmbrățișat. În mod normal, avea obiceiul să-ți strângă mâna sau, la ocazii speciale, să te bată pe spate. Îmbrățișarea lui a fost puternică și afectuoasă, iar eu am știut

că este modul lui de a declara că s-a simțit extraordinar de bine.

— Și eu la fel, bunicule, am șoptit.

3.47 p.m.

Tocmai m-au mutat de la Reanimare la Terapie intensivă. Este o încăpere în formă de potcoavă, în care se află circa o duzină de paturi și o sumedenie de asistente care se agită permanent de colo-colo, citind diagramele printate într-una de computerele care ne monitorizează semnele vitale și se află la picioarele paturilor. În mijlocul camerei se află alte computere și un mare birou la care stă o asistentă.

Doi asistenți se ocupă de mine, împreună cu doi doctori care fac cu schimbul la nesfârșit. Unul dintre asistenți este un bărbat taciturn, cu pielea flască, păr blond și mustață, și nu-mi prea place de el. Apoi, este o femeie cu pielea atât de neagră, încât pare albastră, și voce cântată. Îmi spune „scumpo” și aranjează mereu pătura în jurul meu, deși eu, fiind nemișcată, nu o deranjez din loc.

Sunt așa de multe tuburi atașate de trupul meu, încât nu pot să le număr pe toate: unul îmi iese din gât, respirând pentru mine, altul mi-a fost băgat pe nas pentru a-mi menține stomacul gol, cel din venă este pentru hidratare, în vezică – pentru urinare, câteva sunt lipite de piept pentru a înregistra bătăile inimii, iar altul este atașat de un deget pentru a-mi monitoriza gradul de oxigenare sanguină și saturare a hemoglobinei. Ventilatorul care mă ajută să respir susură într-un ritm liniștitor, ca un metronom – inspirație, expirație, inspirație, expirație.

Cu excepția doctorilor, a asistentelor și a cuiva de la Serviciile sociale, nimeni nu a intrat să mă vadă. Asistenta socială le vorbește bunicilor pe un ton coborât și compătimitor. Le zice că starea mea este „gravă”. Nu sunt tocmai sigură ce vrea să spună cu acest cuvânt. La televizor, pacienții sunt întotdeauna fie în stare critică, fie

stabilizați. Grav¹⁰ nu sună a bine. Când lucrurile sunt grave, ajungi în mormânt.

— Aș vrea să putem face ceva, zice bunica. Mă simt atât de inutilă dacă doar stau și aștept.

— O să întreb dacă o puteți vedea în curând, spune femeia. Are părul gri, cu bucle mici și o pată de cafea pe bluză. Chipul ei este amabil.

— Deocamdată, este sedată în urma operației și respirația îi este asistată în vreme ce trupul i se vindecă de traumatism. Dar, chiar și pentru pacienții aflați în comă, poate fi bine să audă vocile celor dragi.

Drept răspuns, bunicul geme.

— Există persoane pe care le-ați putea suna? Întreabă asistenta socială. Rude care ar dori să vă fie alături? Înțeleg că trebuie să fie cumplit pentru dumneavoastră, dar, cu cât sunteți mai puternici, cu atât o ajutați mai mult pe Mia.

Tresar când îmi aud numele. Este o bruscă aducere aminte a faptului că ei despre mine vorbesc. Bunica îi spune femeii numele a diverși oameni care sunt deja în drum spre spital – mătuși, unchi. Nu aud pomenindu-se numele lui Adam.

Adam este singurul pe care chiar vreau să-l văd. Aș vrea să știu unde se află, pentru a încerca să mă duc acolo. Habar n-am cum va afla despre mine. Bunicii n-au numărul lui de telefon. Nu au telefoane mobile, așa că el nu-i poate suna. Și nici nu știu cum ar putea afla că trebuie să-i sune. Oamenii care în mod normal ar fi în măsură să-i transmită informația că mi s-a întâmplat ceva nu mai pot să o facă.

Mă aplec peste forma fără viață și plină de tuburi care sunt eu. Pielea îmi este cenușie. Pleoapele îmi sunt coborâte, iar pe ele sunt aplicate două fâșii de leucoplast. Aș vrea să le îndepărteze cineva.

¹⁰ În engleză, „grave” înseamnă și „grav”, dar și „mormânt” (n.tr.).

Mi se pare că mă mănâncă pielea din cauza lor. Asistenta cea drăguță se năpustește spre mine. În buzunarul uniformei are acadele, chiar dacă acesta nu este un salon de pediatrie.

— Ce mai faci, scumpo? mă întrebă ea de parcă tocmai ne-am ciocnit într-un magazin alimentar.

* * *

Relația dintre mine și Adam nu a început foarte lin. Bănuiesc că îmi formasem credința că dragostea învinge totul. Și, în momentul când am plecat de la concertul lui Yo-Yo Ma, cred că amândoi știam deja că eram pe cale de a ne îndrăgosti. M-am gândit că această etapă reprezenta o provocare. În cărți și în filme, poveștile se termină întotdeauna când cei doi se sărută pentru prima oară. Partea cu „și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți” este presupusă de la sine.

În cazul nostru, nu s-a întâmplat chiar așa. Faptul că proveneam din zone atât de îndepărtate ale universului social a creat anumite probleme. Am continuat să ne vedem în sălile de muzică ale liceului, dar aceste întâlniri au fost platonice, de parcă niciunul dintre noi nu voia să strice un lucru bun. Dar, când ne întâlneam în alte locuri din școală – când stăteam împreună la bufet sau studiam stând unul lângă altul pe quad, într-o zi însorită –, ceva nu era în regulă. Ne simțeam stânjeniți. Conversația era formală. Unul dintre noi spunea ceva exact când celălalt începea să zică altceva.

— Spune tu, îl îndemnam eu.

— Ba nu, tu, zicea Adam.

Politețea era dureroasă. Doream să scap de ea, să revenim la strălucirea nopții concertului, dar nu eram sigură cum să o fac.

Adam m-a invitat să-i văd trupa cântând. A fost chiar mai rău decât la școală. Dacă în familie mă simțeam ca un pește pe uscat, printre prietenii lui Adam m-am simțit ca un pește pe Marte. Era întotdeauna înconjurat de oameni relaxați, plini de viață, de fete drăguțe, cu părul vopsit și piercinguri, de tipi distanți, care se

însuflețeau când Adam discuta cu ei în limbajul celor pasionați de rock. Eu nu puteam să mă comport ca un fan. Și nu cunoșteam deloc limbajul lor. Ar fi trebuit să-l înțeleg, fiind eu însămi o muziciană și fiica tatei, dar nu era cazul. Era ca și cum vorbitorii dialectului mandarin înțeleg ceva cantoneză, dar nu chiar, deși lumea presupune că toți chinezii pot comunica unul cu celălalt, însă mandarina și cantoneza sunt diferite de fapt.

Îmi era groază să mă duc la spectacole cu Adam. Nu din pricină că eram geloasă. Sau că nu mă preocupa genul lui de muzică. Îmi plăcea să-l văd cântând. Când se afla pe scenă, chitara parcă devenea o a treia mână, o extensie naturală a trupului său. Și apoi, când venea în culise, era transpirat, dar era o sudoare atât de curată, încât ceva din mine dorea să i-o lingă de pe obraz, de parcă ar fi fost o acadea. Totuși, n-am făcut-o niciodată.

Odată ce fanii și-ar fi făcut apariția, eu m-aș fi retras. Adam m-ar fi adus înapoi, și-ar fi petrecut un braț în jurul taliei mele, dar eu m-aș fi desprins și m-aș fi îndreptat din nou către un colț întunecat.

— Nu îți mai place de mine? m-a dojenit Adam după un spectacol. Glumea, dar am perceput durerea din spatele întrebării care m-a luat pe nepregătite.

— Nu știi dacă ar mai trebui să vin la spectacolele tale, am spus eu.

— De ce nu? m-a întrebat el.

De data aceasta, nu s-a mai străduit să-și ascundă tristețea.

— Mă simt de parcă te-aș împiedica să te bucuri de toate astea. Nu vreau să fii nevoit să-ți faci griji din pricina mea.

Adam a zis că nu-l deranjează să-și facă griji din pricina mea, dar mi-am dat seama că nu era în totalitate adevărat.

Probabil că ne-am fi despărțit în acele prime săptămâni dacă n-ar fi existat casa mea. Acasă, alături de familia mea, am găsit un teren comun. După ce trecuse o lună de când eram împreună, l-am adus pe Adam acasă, pentru o primă cină în familie. A stat cu tata, în

bucătărie, și au vorbit despre muzica rock. M-am uitat la ei și tot n-am înțeles jumătate din ce discutau, dar, spre deosebire de ceea ce se întâmpla la spectacole, nu m-am simțit exclusă.

— Joci baschet? a întrebat tata. Când venea vorba de urmărit vreo transmisiune sportivă, tata era un fanatic al baseballului, dar, de jucat, îi plăcea la nebunie să joace baschet.

— Sigur, a spus Adam. Dar nu mă pricep foarte bine.

— Nu-i nevoie să joci foarte bine, trebuie doar să-l iei în serios. Vrei să facem un joc rapid? Văd că porți bascheți, a zis tata privind încălțările Converse ale lui Adam. Apoi, s-a întors către mine. Te superi?

— Deloc, am spus eu zâmbind. Pot să exersez în timp ce voi jucați.

S-au dus în curtea școlii elementare din apropiere. După patruzeci și cinci de minute, s-au întors. Adam era acoperit de o transpirație strălucitoare și părea puțin amețit.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat eu. Te-a dovedit bătrânul?

Adam a încuviințat și a negat în același timp.

— Ei bine, da. Dar nu-i vorba de asta. O albină m-a înțepat în palmă în vreme ce jucam. Tatăl tău mi-a luat mâna și a supt veninul.

Am dat din cap. Acesta era un lucru pe care îl învățase de la bunicul și, chiar dacă nu funcționa în cazul șerpilor-cu-clopoței, era bun pentru înțepăturile de albine. Astfel, scoți acul și veninul, rămânând doar o ușoară mâncărime.

Adam a zâmbit rușinat. S-a aplecat și mi-a șoptit la ureche:

— Cred că sunt puțin cam entuziasmat de faptul că am devenit mai intim cu tatăl tău decât de tine.

Am râs auzind aceste cuvinte. Dar, într-un fel, era adevărat. În cele câteva săptămâni de când eram împreună, nu făcusem mai mult decât să ne sărutăm. Nu că eram vreo mironosiță. Eram virgină, dar, în mod cert, nu și obsedată să rămân astfel. Iar Adam clar nu era virgin. Motivul era că în sărutările noastre se regăsea aceeași politețe dureroasă din conversații.

— Poate că ar trebui să remediem acest lucru, am murmurat eu.

Adam și-a ridicat sprâncenele într-o întrebare mută. Drept răspuns, am roșit. În timpul cinei, ne-am zâmbit unul altuia în vreme ce îl ascultam pe Teddy care sporovăia despre oasele de dinozaur pe care se pare că le dezgropase din curte, în acea după-amiază. Tata făcuse faimoasa lui friptură marinată, care era felul meu preferat de mâncare, dar nu-mi era poftă. Plimbam mâncarea prin farfurie, sperând că nimeni nu va băga de seamă. În tot acest timp, un mic bâzâit se intensifica în capul meu. M-am gândit la diapazonul pe care îl foloseam ca să îmi acordez violoncelul. Dacă îl loveai, începea să vibreze, făcând să se audă nota la – vibrație care creștea și creștea, până când seria armonică umplea toată camera. Acesta a fost efectul pe care zâmbetul lui Adam l-a avut asupra mea de-a lungul cinei.

După ce am mâncat, Adam s-a uitat rapid la descoperirile fosile ale lui Teddy, apoi ne-am dus sus, în camera mea și am închis ușa. Kim nu are voie să stea în casă singură cu un băiat – nu că o asemenea ocazie s-ar fi ivit vreodată. Părinții mei n-au stabilit niciodată vreo regulă în această privință, dar am impresia că știau ce se petrece între mine și Adam și, chiar dacă tatei îi plăcea să joace rolul părintelui desăvârșit, în realitate, el și mama erau naivi când venea vorba despre iubire.

Adam s-a întins pe patul meu, cu mâinile sub cap. Toată fața lui zâmbea – ochii, nasul, gura.

— Cântă-mi, a spus el.

— Ce anume?

— Cântă-mi ca un violoncel.

Am început să protestez că era o aiureală, dar apoi mi-am dat seama că avea sens. M-am îndreptat către șifonier și am luat un arcuș.

— Scoate-ți cămașa, am rostit eu cu voce tremurată.

Adam și-a scos-o. Era slab, dar surprinzător de bine construit. Aș

fi fost în stare să petrec douăzeci de minute admirându-i conturul și formele pieptului. Dar el mă dorea mai aproape. *Eu* voiam să fiu mai aproape.

M-am așezat lângă el, pe pat, perpendicular pe șoldurile lui, așa încât trupul lui lung era întins în fața mea. Arcușul a vibrat când l-am pus pe pat. Am întins mâna și am dezmiertat capul lui Adam de parcă erau strunele violoncelului. A zâmbit din nou și a închis ochii. M-am relaxat puțin. M-am jucat cu urechile lui de parcă erau tastiera violoncelului, apoi l-am gădilat în vreme ce el râdea ușor. Mi-am pus două degete pe mărul lui Adam. Apoi, trăgând adânc aer în piept, ca să-mi fac curaj, mi-am coborât mâna spre pieptul lui. Mi-am plimbat degetele în sus și în jos pe trupul lui, concentrându-mă asupra mușchilor săi, considerându-l pe fiecare câte o coardă a violoncelului – la, sol, do, re. Mi-am trecut vârful degetelor de-a lungul fiecăruia, pe rând. Adam a tăcut, de parcă se concentra asupra unui lucru neștiut.

Am luat arcușul și i-am mângâiat șoldurile, acolo unde mi-am imaginat că ar fi călușul violoncelului. La început, am cântat ușor, apoi cu mai multă forță și viteză, pe măsură ce cântecul din mintea mea creștea în intensitate. Adam stătea perfect nemișcat, gemând ușor. Am privit arcușul, mi-am privit mâinile, m-am uitat la chipul lui Adam și am simțit cum mă cuprinde un val de iubire, de dorință și o senzație necunoscută, de putere. Nu știusem că sunt în stare să fac pe cineva să se simtă în felul acesta.

Când am terminat, el s-a ridicat și m-a sărutat îndelung și cu pasiune.

— Este rândul meu, a zis el.

M-a ridicat în picioare, mi-a tras puloverul peste cap și mi-a dat jos pantalonii. Apoi, s-a lăsat pe pat și m-a așezat în poala lui. La început, doar m-a ținut în brațe. Am închis ochii și am încercat să-i simt pe ai lui privindu-mi trupul, văzându-mă așa cum nimeni nu mă văzuse vreodată.

După aceea, a început să cânte.

A mângâiat coardele din partea de sus a pieptului meu, gâdilându-mă și făcându-mă să râd. Apoi, mâinile sale au coborât blând. Am încetat să mai chicotesc. Sunetul diapazonului s-a intensificat, vibrațiile sale devenind tot mai intense de fiecare dată când Adam mă atingea într-un loc nou.

După un timp, a trecut la un fel de gen spaniol de interpretare, ciupind strunele. Și-a trecut degetele ca peste o claviatură, dezmierdându-mi părul, chipul și gâtul. Mi-a ciupit ușor pieptul și burta, dar îi simțeam atingerea și în alte locuri, nu doar acolo unde i se aflau mâinile. În timp ce continua să cânte, forța s-a amplificat, sunetul diapazonului a luat-o razna complet, răspândind vibrații peste tot, până când întreg corpul meu a început să vâjâie, până când am rămas fără suflare. Și, când am simțit că nu mai suport, vârtejul de senzații a atins un crescendo amețitor, făcând fiecare nerv să-mi vibreze la intensitate maximă.

Am deschis ochii, savurând pacea caldă care se revărsa asupra mea. Am început să râd. Și Adam a început să râdă. Ne-am mai sărutat o vreme, apoi a trebuit să plece acasă.

În vreme ce îl conduceam spre mașină, am vrut să-i spun că îl iubesc. Dar părea un clișeu după tot ceea ce tocmai făcuserăm. Așa că am așteptat și i-am zis a doua zi.

— Asta-i o adevărată ușurare. M-am gândit că s-ar putea doar să te folosești de mine pentru sex, a glumit el zâmbind.

După aceea, am mai avut probleme, dar excesul de politețe nu a fost una dintre ele.

4.39 p.m.

O adevărată mulțime este acum în jurul meu. Bunica și bunicul. Unchiul Greg. Mătușa Diane. Mătușa Kate. Verii mei Heather și John, și David. Tata este unul dintre cei cinci frați, așa că mai am multe alte rude. Nimeni nu vorbește despre Teddy, ceea ce mă face

să cred că nu se află aici. Probabil că a rămas la celălalt spital, fiind îngrijit de Willow.

Rudele se adună în sala de așteptare a spitalului. Nu în cea mică, de la etajul unde se află Chirurgia și unde au așteptat bunicii în timp ce eram operată, ci într-una mai mare, de la parter, care este decorată cu gust, în nuanțe de mov și în care se află fotolii, canapele confortabile și reviste ale căror numere sunt aproape recente. Toți vorbesc încă în șoaptă, de parcă vor să fie respectuoși față de alți oameni, deși în sala de așteptare se află numai familia mea. Totul este atât de serios, parcă prevestitor de rău. Mă întorc pe hol, ca să iau o pauză.

Sunt atât de bucuroasă când sosește Kim – fericită la vederea imaginii familiare a părului ei negru strâns în coadă. Întotdeauna, îl poartă strâns în coadă, dar, în fiecare zi, până la prânz, bucelele și cârlionții părului ei aspru reușesc să evadeze – mici șuvițe rebele. Dar ea refuză să se dea bătută și, în fiecare dimineață, și-l strânge din nou.

Mama lui Kim a venit și ea. Nu o lasă pe Kim să conducă pe distanțe lungi și presupun că, după ceea ce s-a întâmplat, nu ar fi făcut o excepție tocmai astăzi. Doamna Schein are fața roșie și pătată, de parcă plânsese sau este pe cale să o facă. Știu asta pentru că de multe ori am văzut-o plângând. Este foarte emotivă. Kim îi spune „regina dramei”.

– Gena evreiască maternă este de vină. Nu se poate controla. Presupun că și eu voi deveni la fel într-o bună zi, recunoaște Kim.

Totuși, Kim îi este complet opusă, atât de veselă și amuzantă, încât mereu trebuie să le spună „glumesc” oamenilor care nu pricep umorul ei sarcastic. Așa că nu mi-o pot imagina devenind vreodată ca mama ei. Însă nu am prea mulți termeni de comparație. În orașul nostru nu se află prea multe mame evreice, iar la școală nu sunt mulți elevi evrei. Iar cei care sunt evrei sunt de obicei doar pe jumătate, ceea ce înseamnă doar că, pe lângă pomul de Crăciun, au și un menorah.

Dar Kim este o evreică autentică. Uneori, am luat cina cu familia ei vineri seara, iar ei au aprins lumânări, au pus pe masă pâine împletită și au băut vin (singurul prilej cu care mi-o pot imagina pe nevrotica doamnă Schein permițându-i lui Kim să bea). Se aștepta de la Kim să se întâlnească doar cu băieții evrei, ceea ce înseamnă că nu se întâlnește cu nimeni. Ea glumește, spunând că acesta este motivul pentru care familia ei s-a mutat aici, dar, în realitate, tatăl ei a fost angajat să conducă o uzină producătoare de computere. Când a împlinit doisprezece ani, i s-a organizat o ceremonie de bat mitzvah¹¹ la un templu din Portland și, în timpul ceremoniei de aprindere a lumânărilor, eu am aprins una dintre ele. În fiecare vară, se duce în tabăra evreiască din New Jersey. Se numește Tabăra Torah Habonim, dar Kim îi spune „Tora desfrânata”, pentru că, toată vara, copiii nu fac altceva decât să se combine între ei.

— Cam ca în taberele de muzică, glumea ea, deși cursurile mele de muzică n-aveau nicio legătură cu ceea ce se întâmplă în filmul *Plăcinta americană*.

Acum, Kim este nervoasă. Merge grăbită, la vreo trei metri în fața mamei sale. Umerii i se înalță brusc, de parcă ar fi o mătă care tocmai a zărit un câine. Se răsuțește pentru a da piept cu mama ei.

— Potolește-te! îi cere Kim. La naiba, dacă eu nu plâng, ție în niciun caz nu-ți este permis.

Kim nu vorbește urât niciodată. Așa că acest lucru mă șochează.

— Dar, protestează doamna Schein, cum poți fi atât de... – suspină ea – ... calmă când...

— Taci! se răstește Kim. Mia trăiește încă. Deci n-am de gând să mă isterizez. Și, dacă eu nu mă isterizez, n-o s-o faci nici tu!

Kim pornește grăbită în direcția sălii de așteptare, iar mama ei o urmează vlăguită. Când ajung acolo și îmi văd familia adunată,

¹¹ La doisprezece ani, în religia iudaică, fetele ajung la majoratul moral și spiritual, sărbătorit prin ceremonia de bat mitzvah. În cazul băieților, acest lucru se întâmplă la treisprezece ani, iar ceremonia se numește bar mitzvah. (n.tr.).

doamna Schein începe să ofteze.

De data aceasta, Kim nu o repede. Dar urechile i se înroșesc și de aceea știu că este furioasă.

— Mamă, te las aici. Mă duc să mă plimb. Mă întorc mai târziu.

O urmez pe coridor. Rătăcește prin holul principal, dă o raită pe la magazinul cu cadouri, se duce la bufet. Privește lista cu disponerea secțiilor din spital. Cred că știu chiar înaintea ei încotro vrea să se îndrepte.

La subsol se află o micuță capelă. Este liniște acolo, cam ca într-o bibliotecă. Există scaune plușate, la fel ca într-un cinematograful și, în surdină, se aude muzică New Age.

Kim se prăbușește pe un scaun. Își scoate haina neagră și catifelată pentru care am invidiat-o chiar de când și-a cumpărat-o dintr-un mall mic din New Jersey, când s-a dus să-și viziteze bunicii.

— Îmi place Oregonul, spune ea cu o tentativă de râs care seamănă mai mult a sughiț.

După tonul sarcastic, îmi dau seama că mi se adresează mie, nu lui Dumnezeu.

— Asta este părerea spitalului despre universalitatea religiei.

Face un gest cu mâna, arătând spre capelă. Pe perete se află un crucifix, un steag pe care se află o cruce drapează altarul, iar în spate există câteva picturi ale Madonei cu Pruncul.

— Avem și o simbolică Stea a lui David, spune ea arătând steaua cu șase colțuri de pe perete. Dar cum rămâne cu musulmanii? Nu există niciun covor de rugăciune și nimic care să indice încotro este Mecca. Și budiștii? Chiar n-au fost în stare să facă rost de un gong? Cred că în Portland sunt oricum mai mulți budiști decât evrei.

Mă așez pe un scaun de lângă ea. Mi se pare atât de firesc modul în care Kim vorbește cu mine, la fel ca întotdeauna. În afară de paramedicul care mi-a spus să rezist și de asistenta care mă tot întreabă ce mai fac, nimeni nu mi-a vorbit de când s-a petrecut accidentul. Vorbesc *despre* mine.

N-am văzut-o niciodată pe Kim rugându-se. Adică, s-a rugat la bat mitzvahal ei și rostește binecuvântarea la cina de Sabat, dar asta doar pentru că trebuie să o facă. În general, nu acordă prea mare importanță religiei. Dar, după ce vorbește o vreme cu mine, închide ochii și murmură ceva într-o limbă pe care nu o înțeleg.

Deschide ochii și își frecă mâinile de parcă ar vrea să zică: „Destul!” Apoi, se răzgândește și adaugă o ultimă rugămintă.

— Te rog, nu muri. Înțeleg de ce ai vrea să o faci, dar gândește-te și la asta: dacă mori, la școală o să se facă una dintre acele comemorări de prost gust, gen prințesa Diana, iar toată lumea o să pună flori și lumânări, și bilețele lângă dulapul tău. Își șterge o lacrimă trădătoare cu dosul palmei. Știu că ai detesta genul acesta de manifestări.

* * *

Poate că s-a întâmplat fiindcă semănam foarte mult. Îndată ce Kim a intrat în scenă, toată lumea a presupus că suntem cele mai bune prietene. Și asta doar pentru că amândouă eram brunete, tăcute, studioase și, cel mai ciudat, serioase. De fapt, nici una nu era o elevă strălucită (aveam note doar medii spre mari) și nici din calea-afară de serioasă. Eram serioase în legătură cu anumite lucruri – muzica, în cazul meu, arta și fotografia, în cazul ei –, dar, în lumea simplistă a vârstei noastre, asta era suficient să ne diferențieze ca pe un soi de gemeni bivitelini.

Foarte curând, toată lumea a considerat că ne potrivim împreună. În cea de-a treia zi de școală a lui Kim, ea a fost singura persoană care s-a oferit să fie căpitanul echipei de fotbal într-un meci la ora de educație fizică, lucru pe care l-am considerat mai mult decât o lingușeală din partea ei. În timp ce ea se îmbrăca în tricoul roșu, antrenorul s-a uitat prin clasă pentru a alege căpitanul de rezervă al echipei, iar privirea lui s-a oprit asupra mea, cu toate că eram una dintre cele mai puțin sportive fete. În vreme ce mă duceam să-mi iau tricoul, am trecut pe lângă Kim murmurându-i: „Mersi mult”.

În săptămâna următoare, profesorul nostru de engleză ne-a pus să scriem împreună un comentariu despre *Să ucizi o pasăre cântătoare*. Ne-am așezat una în fața celeilalte și am păstrat o tăcere înghețată timp de circa zece minute. În cele din urmă, am spus:

– Cred că ar trebui să vorbim despre rasismul din vechiul Sud sau ceva asemănător.

Kim și-a dat ochii peste cap într-un mod care m-a făcut să-mi doresc să arunc cu un dicționar în ea. Am fost luată pe nepregătite de faptul că deja o uram atât de intens.

– Am citit această carte când eram la fosta școală, a zis ea. Rasismul este oarecum evident. Cred că mai importantă e bunătatea oamenilor. Sunt ei buni în mod natural și devin răi din pricina unor prejudecăți precum rasismul sau suntem fundamental răi și trebuie să ne străduim din răspuțeri să nu fim așa?

– Oricum, am spus eu. Este o carte proastă.

Nu știam de ce am rostit aceste cuvinte, pentru că, de fapt, îmi plăcuse în mod deosebit și vorbisem cu tata despre ea. Și el o discutase la cursurile sale. Am urât-o pe Kim și mai mult fiindcă mă făcuse să trădez o carte pe care o îndrăgeam.

– Bine. Atunci, o să mergem pe ideea ta, a acceptat Kim și, când ne-am ales cu un B minus, a părut să jubileze la vederea calificativului mediocru.

După asta, n-am mai vorbit. Acest lucru nu i-a împiedicat pe profesori să ne cupleze în diverse ocazii și pe colegi să presupună că suntem prietene. Cu cât se întâmpla mai des, cu atât detestam mai mult situația – și una pe cealaltă. Cu cât lumea insista mai mult să ne asocieze, cu atât ne distanțam mai mult una de alta – întorcându-ne una împotriva celeilalte. Am încercat să pretindem că nu există cealaltă, chiar dacă soarta insista să ne tot apropie.

M-am simțit obligată să inventariez motivele pentru care o uram pe Kim: Făcea pe grozava. Era enervantă. Îi plăcea să se dea în spectacol. Mai târziu, am aflat că și ea făcuse același lucru în privința mea, deși principalul ei reproș a fost că eram o ticăloasă. Și,

într-o zi, chiar mi-a scris asta. La ora de engleză, cineva mi-a pasat cu piciorul un bilețel împăturit, care s-a oprit chiar lângă pantoful meu drept. L-am ridicat și l-am desfăcut. Pe el scria: „Ticăloaso!”

Nimeni nu mă mai numise așa vreodată și, cu toate că m-am înfuriat instantaneu, în adâncul sufletului, am fost oarecum flatață la gândul că am stârnit o emoție suficient de puternică, încât să se manifeste printr-un asemenea apelativ. Oamenii îi spuneau adesea mamei în acest fel, probabil pentru că nu era în stare să își țină gura și putea fi brutal de sinceră atunci când nu era de acord cu tine. Avea obiceiul să explodeze, iar apoi se domolea rapid. Oricum, nu dădea doi bani pe faptul că oamenii o numeau „ticăloasă”.

— Este un sinonim pentru „feministă”, mi-a zis ea cu mândrie.

Până și tata îi spunea așa câteodată, dar întotdeauna în glumă, cu sens apreciativ. Niciodată, în timpul unei certe. Știa că nu era indicat.

Mi-am ridicat privirea din cartea de gramatică. Există o singură persoană care mi-ar fi putut trimite acest bilețel, dar totuși nu îmi prea venea să cred. M-am uitat prin clasă. Toată lumea citea. Cu excepția lui Kim. Urechile ei erau atât de roșii, încât părea că și rebelele șuvițe de păr negru se înroșiseră. Se uita la mine. Poate că aveam eu unsprezece ani și eram puțin cam imatură din punct de vedere social, dar recunoșteam o provocare ce îmi era adresată și nu puteam decât să răspund la ea.

După ce am mai crescut, ne plăcea să glumim că am fost atât de fericite pentru că ne-am bătut. Nu doar că așa s-a cimentat prietenia noastră, dar am avut ocazia primei și *probabil* unicei încăierări serioase. Când altcândva două fete ca noi ar fi ajuns să se ia la bătaie? Mă mai luptam pe podea cu Teddy și uneori îl ciupeam, dar o bătaie cu pumnii? El era doar un bebeluș și, chiar dacă ar fi fost mai mare, aveam cumva sentimentul că îmi este pe jumătate frate, pe jumătate propriul copil. Începusem să am grijă de el la doar câteva săptămâni după ce se născuse. N-aș fi putut niciodată să-i fac rău în felul acesta. Iar Kim, copil singur la părinți, n-avea frați cu

care să se bată. Poate doar în tabără să se fi amestecat într-o încăierare, dar consecințele ar fi fost cumplite: ore lungi petrecute la seminarii de rezolvare a conflictelor, în tovărășia consilierilor și a unui rabin.

– Cei din neamul meu știau să lupte împotriva oricui, însă cu vorbe, cu multe, foarte multe vorbe, mi-a spus ea odată.

Dar, în acea zi de toamnă, ne-am bătut cu pumnii. După ce a sunat clopoțelul care anunța sfârșitul zilei, fără un cuvânt, ne-am dus pe terenul de joacă și am lăsat rucsacurile să cadă la pământ, care era ud din cauza burniței sâcâitoare care cursese întruna. S-a repezit la mine ca un taur și m-a lovit în piept cu o forță care a făcut să mi se taie respirația. Am izbit-o în cap cu pumnul strâns, așa cum fac bărbații. O mulțime de copii s-au adunat în jurul nostru pentru a admira spectacolul. Bătaia era o chestie destul de rară în școala noastră. O bătaie între fete – ceva cu totul special. Iar una dintre eleve friza deliciul absolut.

Până să ne separe profesorii, jumătate din elevii clasei a șasea ne priveau (de fapt, cercul format în jurul nostru îi alertase pe cei care supravegheau terenul de joacă de faptul că se petrece ceva acolo). Bătaia s-a încheiat la egalitate, presupun. Eu m-am ales cu o buză tăiată și o încheietură zgâriată, ultima din vina mea – am vrut să o lovesc pe Kim în umăr, am ratat și am izbit stâlpul care susținea fileul de volei. Kim a avut un ochi umflat și o zgârietură urâtă pe coapsă – rezultat al căzăturii pe propriul rucsac în vreme ce încerca să mă lovească.

Nu a existat o împăcare spontană, iar relația dintre noi s-a detensionat de la sine. Imediat ce profesorii ne-au despărțit, eu și Kim ne-am uitat una la alta și am izbucnit în râs. După ce am scăpat din biroul directorului, ne-am îndreptat încet spre casă. Kim mi-a spus că singurul motiv pentru care s-a oferit să fie căpitan al echipei l-a reprezentat faptul că, dacă faci asta la începutul anului școlar, antrenorii au tendința să țină minte acest lucru, iar pe viitor nu te vor mai alege (un truc folositor, la care am apelat ulterior). I-am

explicat că, de fapt, sunt de acord cu ea în privința cărții *Să ucizi o pasăre cântătoare*, care era unul dintre romanele mele favorite. Și asta a fost tot. Am devenit prietene, cum toată lumea presupusese că suntem. Niciodată nu ne-am mai lovit una pe cealaltă și, cu toate că am avut destule dispute verbale, întotdeauna sfârșeam prin a izbucni în râs, la fel cum s-a încheiat și bătaia noastră.

După marea noastră încăierare, doamna Schein a refuzat să o lase pe Kim să vină acasă la mine, convinsă că fiica ei se va întoarce în cârje. Mama s-a oferit să se ducă la ea, ca să aplaneze situația, dar cred că și eu, și tata am realizat că, dat fiind temperamentul ei, misiunea diplomatică s-ar fi putut încheia cu un ordin de restricție împotriva familiei noastre. În cele din urmă, tata a invitat familia Schein la o cină cu pui fript, dar totuși se vedea că doamna Schein ne privește cu suspiciune.

— Deci lucați într-un magazin de discuri în timp ce studiați pentru a deveni profesor? Și mai și gătiți? Ce neobișnuit, i-a zis ea tatei.

Domnul Schein a declarat că părinții mei sunt oameni decenti, iar familia noastră nu este violentă, așa că i-a spus mamei lui Kim că ar trebui să îi dea voie să vină în vizită la mine.

În cele câteva luni pe care le-am mai petrecut în clasa a șasea, eu și Kim n-am mai fost considerate „fete bune”. Evident, au circulat povești despre bătaia noastră – coaste fracturate, unghii rupte, mușcăături. Dar, când am revenit la școală după vacanța de iarnă, totul a fost uitat. Eram din nou fetele bune, nedespărțite, brunete și tăcute.

Nu ne mai păsa. De fapt, acea reputație ne-a fost de folos. Dacă, de exemplu, lipseam amândouă în aceeași zi, lumea presupunea automat că am luat vreun virus una de la alta, nu că am chiulit pentru a vedea filme difuzate la cursul de artă cinematografică de la universitate. Când, în glumă, cineva a scos școala la vânzare, acoperind-o cu anunțuri și postând o ofertă pe eBay, suspiciunile s-au îndreptat către Nelson Baker și Jenna McLaughlin, nu spre noi.

Chiar dacă am recunoscut că farsa ne aparține – după cum plănuiserăm în caz că altcineva ar fi fost acuzat –, ne-a fost greu să-i convingem că într-adevăr noi comiseseăm pozna. Acest lucru o făcea întotdeauna pe Kim să râdă.

– Oamenii cred doar ceea ce vor să creadă, spunea ea.

4.47 p.m.

Odată, mama m-a strecurat într-un cazinou. Mergeam în vacanță la Crater Lake și ne-am oprit într-o stațiune din rezervația indiană pentru a lua prânzul. Mama s-a hotărât să joace puțin, iar eu m-am dus cu ea în timp ce tata a rămas cu Teddy, care dormea în scaunul lui special. Mama s-a așezat la o masă de blackjack. Dealerul s-a uitat la mine, apoi la mama, care a răspuns privirii lui oarecum suspicioase cu una suficient de tăioasă pentru a tăia diamante, urmată de un zâmbet mai strălucitor decât orice piatră prețioasă. Dealerul i-a surâs tâmp și nu a scos o vorbă. Fascinată, am urmărit-o pe mama cum joacă. Mi s-a părut că ne aflăm acolo de vreo cincisprezece minute, dar, când tata și Teddy au venit să ne caute, amândoi erau morocănoși. S-a dovedit că ne aflam acolo de peste o oră.

La Terapie intensivă este în felul următor. Habar n-ai ce oră este sau câtă vreme a trecut. Nu există lumină naturală. Și există un permanent zgomot de fond, doar că, în locul bipurilor electronice făcute de mașinile de jocuri de noroc și a clinchetului vesel al monedelor tocmai câștigate, se aude murmurul și zbârnâitul echipamentelor medicale, foșnetul paginilor printate într-una și conversația neîntreruptă a asistentelor.

Nu sunt chiar sigură de cât timp mă aflu aici. Cu puțină vreme în urmă, asistenta care îmi plăcea, cea cu voce cântată, a spus că se duce acasă.

— Mă întorc mâine și vreau să te găesc aici, scumpo, a zis ea.

La început, m-am gândit că era ciudat. N-ar fi vrut să mă aflu acasă sau transferată în altă secție a spitalului? Dar apoi am realizat că sensul era că vrea să mă vadă *aici*, nu moartă.

Doctorii tot vin la patul meu, îmi ridică pleoapele și îmi bagă câte o lanternă în ochi. Sunt brutali și grăbiți, de parcă nu consideră că pleoapele merită a fi tratate cu blândețe. Gestul lor te face să pricepi cât de rar în viață atingem pleoapele altcuiva. Poate că părinții îți vor ridica o pleoapă pentru a scoate un fir de praf sau poate că iubitul ți le va săruta delicat ca un fluture, chiar înainte ca tu să te cufunzi în somn. Dar pleoapele nu sunt precum coatele sau genunchii, sau umerii, părți ale trupului obișnuite să fie bruscate.

Asistenta socială se află lângă mine acum. Îmi privește fișa și vorbește cu una dintre asistentele care, în mod normal, stă la biroul mare din mijlocul salonului. Sunt uimitoare modurile în care ești supravegheat aici. Dacă nu îți bagă lanterne în ochi sau nu studiază printurile care ies într-una din imprimantele de lângă pat, îți urmăresc semnele vitale pe monitorul computerului central. În caz că este ceva oarecum în neregulă, unul dintre monitoare începe să bipăie. Întotdeauna pornește câte o alarmă pe undeva. La început, acest lucru mă speria, dar acum pricep că, în jumătatea situațiilor, este vorba despre o proastă funcționare a mașinilor, nu a oamenilor.

Asistenta socială pare atât de extenuată de parcă i-ar veni să se întindă pe unul dintre paturile libere. Nu sunt singura pacientă de care se ocupă. Toată după-amiaza, face naveta între bolnavi și familiile acestora. Ea reprezintă legătura dintre medici și oameni, iar efortul de a păstra echilibrul între aceste două lumi este vizibil.

După ce îmi studiază fișa și vorbește cu asistentele, coboară la familia mea, care a încetat să vorbească în șoaptă și acum se ocupă cu diverse activități, fiecare pe cont propriu. Bunica tricotează. Bunicul se preface că doarme. Mătușa Diana joacă sudoku. Verii mei joacă pe rând un joc video, fără sonor.

Kim a plecat. Când s-a întors în sala de așteptare, după ce a

vizitat capela, a găsit-o pe doamna Schein complet dărâmată. A părut teribil de stânjenită și a luat-o pe maică-sa din încăpere. De fapt, cred că prezența doamnei Schein acolo era probabil utilă. Liniștirea ei le dădea tuturor ceva de făcut, o modalitate de a se simți folositori. Acum, aveau din nou senzația că sunt inutili, că așteptarea era nesfârșită.

Când asistenta socială intră în sala de așteptare, toată lumea se ridică în picioare, de parcă ar saluta vreun membru al familiei regale. Ea le zâmbeste pe jumătate, lucru pe care l-a mai făcut deja de vreo câteva ori pe ziua de azi. Cred că reprezintă modul ei de a semnala că totul este în regulă, iar ea a venit doar ca să spună cum mai stau lucrurile, nu ca să arunce o bombă.

— Mia este inconștientă încă, dar semnele vitale se îmbunătățesc, le zice rudelor mele, care își abandonaseră pe scaune obiectele cu care își petrecuseră timpul. Acum, doctorii se ocupă de respirația ei. Îi fac teste pentru a vedea cum îi funcționează plămânii și dacă se poate renunța la ventilator.

— Astea-s vești bune, nu? întreabă mătușa Diane. Vreau să spun, dacă poate respira singură, înseamnă că se va trezi în curând?

Asistenta dă din cap plină de înțelegere.

— Faptul că poate respira singură ar fi un pas serios spre vindecare. Arată că plămânii se întremează și rănilor interne răspund la tratament. Problema rămâne contuzia craniană.

— De ce? o întrerupe verișoara Heather.

— Nu știm când se va trezi sau amploarea leziunilor craniene. Primele douăzeci și patru de ore sunt cele mai critice, dar Mia are parte de cea mai bună îngrijire posibilă.

— O putem vedea? întreabă bunicul.

Asistenta socială încuviințează.

— Acesta este motivul pentru care mă aflu aici. Cred că ar fi bine pentru Mia dacă i-ați face o scurtă vizită. Doar una sau două persoane.

— Mergem noi, spune bunica.

Bunicul este alături de ea.

— Da, la asta m-am gândit și eu, zice asistenta socială. Nu lipsim mult, li se adresează ea celorlalți membri ai familiei.

Cei trei străbat holul în tăcere. În lift, asistenta socială încearcă să-i pregătească pe bunicii mei în legătură cu felul cum arăt, explicându-le amploarea rănilor externe, care par grave, dar sunt tratabile. Le spune că leziunile interne sunt cele care îi îngrijorează pe doctori.

Se poartă de parcă bunicii mei ar fi niște copii. De fapt, ei sunt mai duri decât par. Bunicul a fost medic în Coreea. Iar bunica salvează vietăți tot timpul: păsări cu aripi frânte, un castor bolnav, o căprioară lovită de o mașină. Căprioara a ajuns la un centru de îngrijire a animalelor sălbatice, ceea ce este amuzant, pentru că bunica nu poate să sufere căprioarele – îi mănâncă plantele din grădină.

— Șobolani drăguți, le numește ea.

— Șobolani gustoși, le numește bunicul când pune pe grătar fripturi din carne de vânat.

Dar, pe acea căprioară anume bunica nu a putut suporta să o vadă suferind, așa că a salvat-o. Bănuiesc cumva că ea s-a gândit că acea căprioară era unul dintre îngerii ei.

Totuși, când au intrat pe dubla ușă automată în Secția de terapie intensivă, amândoi s-au oprit de parcă ar fi dat de o barieră invizibilă. Bunicul a luat-o de mână pe bunica, iar eu am încercat să îmi aduc aminte dacă i-am mai văzut vreodată ținându-se de mână. Bunica privește paturile, căutându-mă, dar, abia când asistenta socială arată spre cel în care zac, bunicul mă vede și se îndreaptă cu pași repezi spre mine.

— Salut, rățușco! spune el.

Nu mi-a mai zis așa de secole, de când eram mai mică decât Teddy. Bunica se apropie încet de pat, înghițind cu dificultate. Poate că, la urma urmelor, acele animale rănite nu au pregătit-o chiar atât de bine pentru scena pe care o are în fața ochilor.

Asistenta socială trage două scaune lângă patul meu.

— Mia, bunicii tăi sunt aici. Le face semn să ia loc. O să vă las singuri acum.

— Ne poate auzi? Întrebă bunica. Dacă îi vorbesc, va înțelege?

— Sincer, nu știu, răspunde asistenta socială. Dar prezența dumneavoastră poate reprezenta o alinare, la fel și vorbele.

Apoi, le aruncă o privire severă, parcă atrăgându-le atenția să nu spună ceva care m-ar putea întrista. Știu că este treaba ei să îi avertizeze în legătură cu lucruri de genul acesta și că este ocupată cu o mie de treburi, și că nu întotdeauna poate fi prevenitoare, dar, pentru o secundă, o urăsc.

După plecarea femeii, bunicii rămân în tăcere pentru un minut. Apoi, bunica începe să murmure despre orhideele pe care le cultivă în seră. Constat că s-a schimbat din salopeta de grădinărit într-o pereche curată de pantaloni din catifea și un pulover. Probabil că a trecut cineva pe la ei pe-acasă și i-a adus haine de schimb. Bunicul stă nemișcat, însă mâinile îi tremură. În general, nu vorbește mult, așa că s-ar putea să-i fie greu să îmi vorbească la comandă.

O altă asistentă se apropie. Are părul negru și ochi întunecați, luminați de o cantitate apreciabilă de machiaj strălucitor. Pe unghiile ei sunt pictate inimioare. Probabil că depune un efort considerabil pentru a-și menține unghiile atât de drăguțe. Admir acest lucru.

Nu este asistenta mea, însă vine totuși lângă bunicii mei.

— Să nu vă îndoțiți nici măcar o clipă că vă poate auzi, le zice ea. Este conștientă de tot ceea ce se întâmplă în jurul ei.

Stă cu mâinile în șolduri și aproape că mi-o pot închipui mestecând gumă. Bunicii mei se holbează le ea, sorbindu-i cu nesăț cuvintele.

— S-ar putea să credeți că doctorii sau asistentele, sau toate astea sunt vedetele spectacolului, spune ea arătând spre numeroasele echipamente medicale. Nici vorbă. *Ea* este vedeta. Poate că așteaptă să vadă ce se întâmplă. Așa că vorbiți-i. Spuneți-i să-și ia orice răgaz

dorește, dar să se întoarcă. Voi o așteptați.

* * *

Mama și tata nu ne-ar fi numit niciodată pe mine sau pe Teddy „greșeli”. Sau „accidente”. Sau „surprize”. Sau orice alt eufemism tâmpit.

Dar nici unul dintre noi nu a fost plănuisit și ei nu au încercat niciodată să ascundă acest lucru.

Mama a rămas însărcinată cu mine când era tânără. Nu adolescentă, însă considerată foarte tânără de către prietenii lor. Avea douăzeci și trei de ani, iar ea și tata erau deja căsătoriți de un an.

Într-un fel amuzant, tata a fost întotdeauna foarte sobru, întotdeauna mai convențional decât ți-ai fi putut imagina. Pentru că, deși avea păr albastru și tatuaje, și purta geaci din piele, și lucra într-un magazin de discuri, a dorit să se însoare cu mama în niște vremuri când restul prietenilor lor se îmbătau noapte de noapte.

— „Prietenă” este un cuvânt atât de prostesc, a spus el. Nu pot să sufăr să o numesc astfel. Așa că a trebuit să ne căsătorim, ca să o pot numi „soție”.

Pe de altă parte, mama a avut o familie disfuncțională. Nu mi-a dezvăluit detalii, dar știam că tatăl ei plecase de-acasă cu mult timp în urmă și, o anumită perioadă, nu păstrase legătura cu mama ei. Totuși, acum, existau bunica și bunicul Richard – așa îl numeam noi pe tatăl vitreg al mamei de două ori pe an.

Deci mama s-a căsătorit nu doar cu tata, ci și cu familia aproape intactă și relativ normală căreia îi aparținea el. A fost de acord să se mărite cu tata, cu toate că erau împreună numai de un an. Desigur, au făcut lucrurile în stilul lor. Au fost căsătoriți de o judecătore de pace care era lesbiană, în timp ce prietenii lor cântau la chitară o versiune a *Marșului nupțial*. Mireasa purta o rochie albă, retro, cu franjuri și cizme negre, cu ținte. Mirele era îmbrăcat în piele.

Mama a rămas însărcinată cu mine cu ocazia nunții altcuiva.

Unul dintre prietenii muzicieni ai tatei, care se mutase în Seattle, își lăsase prietena însărcinată, așa că au fost obligați să intre în legalitate. Mama și tata s-au dus la nuntă și, la petrecere, au băut puțin cam mult, așa că, atunci când au ajuns la hotel, nu au mai fost atât de atenți ca de obicei. Trei luni mai târziu, pe testul de sarcină a apărut o linie albastră.

Din felul cum relatau întâmplarea, reieșea că nici unul dintre ei nu s-a simțit tocmai pregătit să devină părinte. Nici unul dintre ei nu s-a simțit încă adult. Dar nici nu s-a pus problema întreruperii sarcinii. Mama era categoric în favoarea liberului-arbitru. Pe mașină, avea un autocolant pe care scria: „Dacă nu ai încredere în mine că pot lua o hotărâre bună, cum poți avea încredere că sunt în stare să cresc un copil?” Dar, în cazul ei, hotărârea a fost să mă păstreze.

Tata a cam ezitat. Era cam speriat. Până în clipa când doctorul m-a scos în lume. Atunci, a început să plângă.

— Astea-s baliverne, spunea el când mama a istorisit întâmplarea. Nici vorbă să fi făcut așa ceva.

— N-ai plâns? I-a întrebat mama amuzată, pe un ton sarcastic.

— *Mi-au dat lacrimile.* N-am plâns.

Apoi, tata mi-a făcut cu ochiul și a mimat un bebeluș plângând.

Pentru că eram singurul copil din grupul de prieteni ai părinților mei, reprezentam o noutate. Am fost crescută de comunitatea muzicală, având duzini de mătuși și unchi care mă considerau propriul copil adoptat, chiar și după ce am început să îmi manifest ciudata preferință pentru muzica clasică. Nici eu nu tânjeam după o familie normală. Bunicii locuiau în apropiere și erau încântați să mă ia la ei în weekenduri, așa că părinții mei își puteau face de cap și petrece nopțile la vreunul dintre spectacolele tatei.

Cam pe când aveam patru ani, cred că părinții mei au priceput realitatea – creșteau un copil –, chiar dacă nu aveau tone de bani sau slujbe „adevărate”. Aveam o casă drăguță, a cărei chirie era mică. Aveam haine (chiar dacă erau cele care le rămăseseră mici verilor

mei) și creșteam fericită și sănătoasă.

— Ai fost ca un experiment, a spus tata. Cu un succes surprinzător. Ne-am gândit că trebuie să fie o greșeală. Aveam nevoie de un alt copil ca un fel de termen de comparație.

Au încercat vreme de patru ani. Mama a rămas însărcinată de două ori, dar a pierdut sarcinile. Au fost triști din această pricină, dar nu aveau bani pentru fertilizarea în vitro la care apelau alții. Când am împlinit nouă ani, au hotărât că poate este mai bine așa. Eu deveneam independentă. Au încetat să mai încerce.

Ca pentru a se convinge cât de grozav era să nu ai responsabilitatea unui bebeluș, mama și tata au cumpărat bilete pentru o vizită de o săptămână la New York. Trebuia să fie un pelerinaj muzical. Urma să mergem la CBGB¹² și Carnegie Hall. Dar când, spre surprinderea ei, mama a descoperit că este însărcinată și, spre și mai marea ei mirare, sarcina a trecut cu bine de primul trimestru, excursia a trebuit să fie anulată. Era obosită și îi era rău de la stomac, și era atât de ciufută, încât tata glumea spunând că i-ar speria probabil pe newyorkezi. Și apoi, copiii costau mult, așa că trebuia să facem economii.

Nu m-a deranjat. Eram entuziasmată de bebeluș. Și știam că, oricum, Carnegie Hall nu pleca nicăieri. Voi ajunge acolo cândva.

5.40 p.m.

Sunt puțin cam îngrozită acum. Bunicii au plecat cu ceva timp în urmă, dar eu am rămas în salonul de Terapie intensivă. Stau pe unul dintre scaune, gândindu-mă la vorbele lor, care au fost foarte drăguțe și normale, și nu m-au întristat deloc. Până când au plecat. În vreme ce ieșeau din salon, cu mine pe urmele lor, bunicul s-a întors spre bunica și a întrebat-o:

¹² Country, Blue Grass și Blues, un club de muzică din Manhattan (n.tr.).

— Crezi că ea decide?

— Ce să decidă?

Bunicul a părut stânjenit. S-a lăsat de pe un picior pe celălalt.

— Știi tu. Să decidă, a șoptit el.

— Despre ce vorbești?

Bunica părea exasperată și drăgăstoasă în același timp.

— Nu știi despre ce vorbesc. Tu ești cea care crede în îngeri.

— Și ce legătură are asta cu Mia? a întrebat bunica.

— Dacă ei sunt cei duși, dar încă se află aici, dacă vor ca ea să li se alăture? Dacă ea vrea să li se alăture?

— Lucrurile nu se întâmplă în felul acesta, s-a răstit bunica.

— Oh, a fost tot ce a rostit bunicul.

Investigația lui se încheiase.

După ce au plecat, m-am gândit că poate, într-o zi, îi voi spune bunicii că niciodată nu am prea crezut în teoria ei că păsările și alte viețuitoare ar putea fi îngeri păzitori ai oamenilor. Iar acum sunt mai sigură ca oricând că nu există așa ceva.

Părinții mei nu se află aici. Nu mă țin de mână și nici nu mă încurajează. Îi cunosc suficient de bine pentru a ști că, dacă ar fi putut, ar fi făcut-o. Poate că nu amândoi. Poate că mama ar fi stat cu Teddy, iar tata m-ar fi vegheat pe mine. Dar nici unul dintre ei nu este aici.

Și, în timp ce mă gândesc la acest lucru, îmi aduc aminte vorbele asistentei. „Ea este vedeta spectacolului.” Brusc, înțeleg sensul întrebării pe care bunicul i-a pus-o bunicii. Și el își amintise cuvintele asistentei. O făcuse mai devreme decât mine.

Dacă rămân. Dacă trăiesc. Depinde de mine.

Toată povestea asta cu coma indusă este doar limbaj medical. Nu depinde de doctori. Nu depinde de îngeri absenți. Nu depinde nici măcar de Dumnezeu care, dacă există, nu se află prin preajma mea. Depinde de mine.

Cum pot să hotărâsc eu? Cum pot să stau fără mama și tata? Cum pot să plec fără Teddy? Sau fără Adam? Este prea mult. Nici măcar

nu înțeleg cum funcționează toată treaba asta, de ce mă aflu aici, în starea asta și cum să ies din ea dacă vreau. Dacă e să rămân, *dacă vreau să mă trezesc*, o să mă trezesc chiar acum? Am încercat deja să-mi pocnesc călcâiele, ca să îl găesc pe Teddy, și am încercat să mă teleportez în Hawaii, dar n-a mers. Pare mult mai complicat.

Totuși, cred că este adevărat. Aud din nou cuvintele asistentei. Eu sunt vedeta spectacolului. Toată lumea mă așteaptă pe mine.

Eu decid. Acum, știu acest lucru.

Și asta mă îngrozește mai mult decât orice altceva s-a întâmplat astăzi.

Unde naiba este Adam?

* * *

Cu o săptămână înainte de Halloweenul din primul meu an de facultate, Adam a apărut triumfător la ușa mea. Avea o geantă de pânză, iar pe chip îi era întipărit un rânjel.

— Pregătește-te să mori de ciudă. Tocmai am luat cel mai nemaipomenit costum, a spus el. A tras fermoarul genții, înăuntru se afla o cămașă albă, cu franjuri, o pereche de pantaloni bufanți, scurți și o haină lungă, cu epoleți.

— Ai de gând să fii Seinfeld în cămașă simandicoasă? am întrebat eu.

— Pff. Seinfeld. Și mai ai pretenția că ești cântăreață de muzică clasică. O să fii Mozart. Stai, încă n-ai văzut pantofii. A băgat mâna în geantă și a scos o pereche de pantofi demodați, din piele neagră, cu bare metalice de-a curmezișul vârfurilor.

— Foarte drăguți, am zis eu. Cred că mama are unii identici.

— Ești doar invidioasă că n-ai un costum atât de tare. O să port și colanți. Atât sunt de sigur de masculinitatea mea. Am și perucă.

— De unde ai făcut rost de toate astea? am întrebat eu, arătând spre perucă.

Arăta de parcă era făcută din sfoară.

— De pe internet. Doar o sută de parai.

— Ai cheltuit o sută de dolari pentru un costum de Halloween?

La auzul cuvântului Halloween, Teddy s-a năpustit în jos pe scări, ignorându-mă și trăgând de cureaua genții lui Adam.

— Așteaptă aici! i-a cerut el, apoi s-a repezit înapoi pe scări și, după câteva clipe, s-a întors cu o geantă. Este ăsta un costum bun? Sau o să mă facă să par prea puști? a întrebat Teddy scoțând o furcă, o pereche de urechi de diavol, o coadă roșie și o pijama roșie, dintr-o bucată.

— Oho. Adam a făcut un pas în spate, cu ochii larg deschiși. Acest costum mă sperie de moarte și nici măcar nu-l porți.

— Serios? Nu crezi că pijamaua mă face să arăt ca un prostănac? Nu vreau să râdă careva de mine, a declarat Teddy cu sprâncenele încruntate de atâta seriozitate.

I-am zâmbit lui Adam, care se străduia să-și stăpânească propriul surâs.

— Pijamaua roșie, plus urechile de diavol și coada ascuțită sunt atât de diabolice, încât nimeni nu o să îndrăznească să te provoace dacă nu vrea să riște iadul etern, l-a liniștit Adam.

Teddy a rânjit cu gura până la urechi, lăsând să i se vadă golul de unde lipsea dintele din față.

— Cam același lucru mi l-a spus și mama, dar voiam să fiu sigur că nu-mi zice asta doar ca să n-o mai bat la cap în legătură cu costumul. Mergem din casă în casă, cu „ne dați ori nu ne dați”, nu? De data aceasta, s-a uitat la mine.

— Ca în fiecare an, i-am răspuns eu. Cum altfel să capăt bomboane?

— Vii și tu? l-a întrebat el pe Adam.

— N-aș rata asta pentru nimic în lume.

Teddy s-a răsucit pe călcâie și a luat-o iarăși la goană pe scări. Adam s-a întors spre mine.

— Treaba cu Teddy e aranjată. Tu ce porți?

— Aaa, nu prea sunt genul care să se deghizeze.

Adam și-a dat ochii peste cap.

— Ei bine, fă-o! Este Halloweenul, primul pe care îl petrecem împreună. Shooting Star are un mare concert în seara asta. E un spectacol cu costume, și ai promis că vii.

Am gemut în sinea mea. După cele șase luni de când eram cu Adam, tocmai mă obișnuisem cu faptul că eram considerați cuplul ciudat al școlii – oamenii ne numeau adesea Vedeta și Tocilara. Iar eu începeam să mă simt mai în largul meu în preajma membrilor trupei lui Adam și chiar am învățat câteva cuvinte din limbajul lor rock. Deja puteam să mă descurc singură când Adam mă ducea la Casa rockului, casa dezordonată de lângă colegiu, unde locuia restul formației. Puteam chiar participa la petrecerile punk-rock ale trupei, la care fiecare invitat trebuia să aducă de mâncare ceva pe cale de a se altera. Apoi, luam toate ingredientele și încropeam ceva din ele. Eram destul de pricepută la a transforma carnea tocată vegetală, sfecla, brânza feta și caisele în ceva comestibil. Dar încă nu-mi plăceau spectacolele și nu-mi plăcea că nu-mi plăceau. Cluburile erau pline de fum din cauza căruia mă usturau ochii și care îmi făcea hainele să duhnească. Boxele erau întotdeauna date la maximum, așa încât muzica urla, făcând să îmi țiuie urechile mult timp după aceea și împiedicându-mă să dorm. Aș fi zăcut în pat, retrăind la nesfârșit ciudata seară și simțindu-mă tot mai rău cu fiecare reluare.

— Nu-mi spune că mă lași baltă, a zis Adam, părând în egală măsură rănit și enervat.

— Și cu Teddy cum rămâne? I-am promis că îl ducem la colindat...

— Mda, la ora cinci. La spectacol nu trebuie să ajungem decât la zece. Mă îndoiesc că domnișorul Ted este în stare să colinde cinci ore întregi. Deci n-ai nicio scuză. Și ar fi cazul să-ți faci rost de o ținută ca lumea, fiindcă eu o să arăt grozav, în genul secolului al XVIII-lea.

După ce Adam a plecat la slujbă, să livreze pizza, am simțit un gol în stomac. M-am dus în camera mea, să exersez piesa lui

Dvorak¹³, pe care doamna Christie mi-o dăduse să o studiez, și să rezolv problema care mă frământa. De ce nu îmi plăceau spectacolele lui? Pentru că Shooting Star dobânda notorietate, iar eu eram geloasă? Mă irita numărul tot mai mare de admiratoare? Aceasta părea o explicație destul de logică, dar nu era.

După ce am cântat vreo zece minute, mi-am dat seama: aversiunea mea față de spectacolele lui Adam nu avea nici o legătură cu muzica sau cu admiratoarele, sau cu invidia. Avea legătură cu îndoielile care mă frământau. Aceleași îndoieli neplăcute pe care le-am avut întotdeauna, că nu aparțin cuiva. Nu simțeam că aparțin familiei mele și acum nu simțeam că îi aparțin lui Adam, doar că, spre deosebire de familia mea care se alesese vrând-nevrând cu mine, Adam mă alesese, și asta era ceea ce nu înțelegeam. De ce se îndrăgostise de *mine*? N-avea nici un sens. Știam că muzica ne unise de la bun început, ne adusese în același loc, pentru a ne putea cunoaște măcar. Și mai știam că Adam apreciază pasiunea mea pentru muzică. Precum și simțul meu al umorului, „atât de obscur, încât aproape că nu îl înțelegi”, după cum a spus el. Că veni vorba de obscuritate, știam că îi plac fetele cu părul întunecat, pentru că toate prietenele lui fuseseră brunete. De asemenea, știam că, atunci când eram doar noi doi, puteam discuta ore în șir sau stăteam și citeam unul lângă celălalt, fiecare cu căștile iPodului în urechi, dar totuși simțindu-ne perfect împreună. Am înțeles toate acestea, rațional vorbind, dar, în sufletul meu, nu eram convinsă de justetea lor. Când eram cu Adam, mă simțeam aleasă, specială, și asta mă făcea chiar mai mult să mă întreb: „De ce eu?”

Și poate că acesta era motivul pentru care, deși Adam venea de bunăvoie la simfoniile lui Schubert și la orice recital pe care îl dădeam, aducându-mi crini Stargazer, florile mele preferate, mai curând, m-aș fi dus la dentist decât la unul dintre spectacolele sale.

¹³ Antonin Leopold Dvorak (1841-1904) – compozitor de muzică clasică originar din regiunea Boemia, Cehia (n.tr.).

Ceea ce era o mojiție din partea mea. M-am gândit la ceea ce mama îmi spunea uneori, când mă simțeam nesigură: „Prefă-te până când chiar te vei simți sigură”. După ce am terminat de cântat piesa pentru a treia oară, eram ferm hotărâtă nu numai să mă duc la concert, dar măcar de data aceasta să fac un efort pentru a-i înțelege lumea, așa cum făcea și el cu a mea.

— Am nevoie de ajutorul tău, i-am zis mamei în seara aceea, după cină, în timp ce spălam vasele.

— Credeam că am stabilit că nu mă pricep prea bine la trigonometrie. Poate găsești un tutorial online, a spus mama.

— N-am nevoie de ajutor la matematică. E vorba de altceva.

— O să mă străduiesc. Ce dorești?

— Un sfat. Care este cea mai tare, cea mai grozavă, cea mai sexy rockeriță pe care o cunoști?

— Debbie Harry, a spus mama.

— Aia...

— N-am terminat, m-a întrerupt mama. Nu-mi poți cere să aleg doar una. Ar fi ca în *Alegerea lui Sophie*. Kathleen Hannah. Patti Smith. Joan Jett. Courtney Love, în dementul ei fel autodistructiv de a fi. Lucinda Williams, chiar dacă interpretează muzică country, este tare de tot. Kim Cordon, de la Sonic Youth, se apropie de cincizeci de ani, dar tot e grozavă. Cat Power. Joan Armatrading. De ce mă întrebi, ai de făcut un fel de studiu social?

— Un fel de, am răspuns eu, ștergând o farfurie ciobită. E pentru Halloween.

Mama și-a împreunat încântată mâinile pline de săpun.

— Ai de gând să o întruchipezi pe una dintre noi?

— Mda, am răspuns eu. Poți să mă ajuți?

Mama a plecat de la serviciu mai devreme, pentru a putea colinda prin magazinele cu haine vintage. A hotărât că ar fi mai bine să mergem pe ideea unei imitații de ținută rock decât să încerc să personific o cântăreață anume. Am cumpărat o pereche de

pantaloni mulați, din piele de șopârlă. O perucă blondă, cu tunsoare paj și breton retezat, à la Debbie Harry la începutul anilor '80, căreia mama i-a colorat câteva șuvițe în purpuriu. Ca accesorii, am luat o brasardă din piele neagră pentru o încheietură a mâinii, iar pentru cealaltă – vreo două duzini de brățări subțiri, din argint. Mama a pescuit din garderoba ei un tricou vintage Velvet Underground¹⁴ – atrăgându-mi atenția să nu îl dau jos, fiindcă era posibil să mi-l fure cineva și să-l vândă cu două sute de dolari pe eBay – și cizmele din piele, cu ținte, pe care le purtase la nunta ei.

De Halloween, m-a machiat, conturându-mi ochii cu câte o linie groasă, trasată cu dermatograful, care mi-a făcut ochii să pară amenințători. Pudră de culoare deschisă, care mi-a făcut chipul să pară palid. Roșu-sângeriu pe buze. Un cercel într-o nară. Când m-am uitat în oglindă, am văzut-o pe mama studiindu-mă. Poate că datorită perucii blonde, dar a fost prima dată când m-am gândit că, de fapt, semăn foarte bine cu rudele mele apropiate.

Părinții mei și Teddy l-au așteptat la parter pe Adam în timp ce eu am rămas în camera mea. Mă simțeam de parcă era seara balului de absolvire sau așa ceva. Tata pregătise aparatul de fotografiat. Mama practic țopăia de încântare. Când Adam a intrat pe ușă, aruncând cu bomboane în Teddy, mama și tata m-au chemat jos.

Am mers pe furiș, în măsura în care îmi permiteau cizmele. Mă așteptam ca Adam să o ia razna la vederea mea – iubita lui veșnic în jeansi și pulovere strălucind din cap până în picioare. Dar el mi-a adresat salutul obișnuit, chicotind un pic.

– Drăguț costum, a fost tot ce a spus.

– Quid pro quo¹⁵. Așa-i corect, am zis eu, arătând spre ținuta Mozart pe care o purta.

¹⁴ Trupă rock americană care a funcționat cu întreruperi și cu o componență variată din 1965 până în 1973. (n.tr.).

¹⁵ Un lucru pentru altul (în lb. latină, în original).

— Cred că arăți înfricoșător, dar ești drăguță, a spus Teddy. Aș zice și sexy, dar sunt fratele tău, așa că ar fi scârbos.

— Cum de știi măcar ce înseamnă „sexy”? am întrebat eu. Ai șase ani.

— Toată lumea știe ce înseamnă sexy, a spus el.

Toată lumea cu excepția mea, presupun. Dar, în seara aceea, am aflat, oarecum. Când am fost la colindat cu Teddy, vecinii care mă cunoșteau de ani de zile nu m-au recunoscut. Tipi care niciodată nu se uitaseră la mine de două ori nu-și mai puteau dezlipi privirile. Și, de fiecare dată când se întâmpla acest lucru, mă simțeam din ce în ce mai mult puicuța sexy care pretindeam că sunt. Chestia cu „prefă-te până când te vei simți așa” chiar funcționa.

Clubul în care cânta Shooting Star era ticsit. Toți purtau costume, cele mai multe dintre fete având ținute de efect – subrete franțuzoaice cu decolteuri adânci, dominatoare cu bice în mâini, mai multe Dorothy imorale, din *Vrăjitorul din Oz*, cu fustele ridicate pentru a-și arăta jartierele rubinii –, care, în mod normal, m-ar fi făcut să mă simt ca o mare proastă. Nu m-am simțit deloc penibil în seara aceasta, chiar dacă nimeni n-a părut să-și dea seama că sunt costumată.

— Trebuia să te costumezi, m-a dojenit un tip deghizat în schelet, înainte de a-mi oferi o bere.

— Îmi PLAC al naibii de mult pantalonii ăștia, mi-a urlat în ureche o fată îmbrăcată într-o ținută convențională, din anii '20. Ți i-ai luat din Seattle?

— Nu faci parte din Crack House Quartet? m-a întrebat un tip care purta o mască având chipul lui Hillary Clinton, referindu-se la o trupă punk-rock foarte dură, care lui Adam îi plăcea, dar pe care eu o detestam.

Când Shooting Star a început să cânte, nu am rămas în culise, așa cum făceam în mod normal. În culise, pot să stau pe un scaun și să văd perfect ce se întâmplă pe scenă, fără să trebuiască să vorbesc cu careva. De data aceasta, am stat la bar și, mai târziu, când fata

îmbrăcată în stilul anilor '20 m-a tras de mână, am urmat-o până în fața scenei și am început să dansez.

Niciodată până atunci nu mă mai dusesem în fața scenei. Nu îmi făcea plăcere să mă învârt în loc, în timp ce tipi beți, musculoși și îmbrăcați în piele mă călcau pe picioare. Dar, în seara aceea, m-am implicat total. Am înțeles ce înseamnă să-ți unești energia cu a celorlalți și să o absorbi pe a lor. Am priceput că, în fața scenei, când lucrurile se încing, nu prea pășești sau dansezi, ci ești prins într-un vârtej.

Când Adam a terminat, gâfâiam și eram la fel de transpirată ca el. Nu m-am dus în culise, să-l felicit, până când n-au făcut-o ceilalți. L-am așteptat să vină în club, să-și întâlnească publicul, așa cum făcea la sfârșitul fiecărui spectacol. Și, când a apărut, cu un prosop în jurul gâtului și sorbind dintr-o sticlă cu apă, m-am aruncat în brațele lui și l-am sărutat îndelung pe gură, în fața tuturor. Am simțit că zâmbește în timp ce mă săruta la rându-i.

— Ia te uită, se pare că ești pătrunsă de spiritul lui Debbie Harry, a spus el, ștergându-și rujul de pe bărbie.

— Așa se pare. Dar tu? Te simți Mozart?

— Tot ce știi despre el este ce am văzut în film. Dar îmi amintesc că era destul de pătimaș, așa că, după acest sărut, cred că mă simt ca el. Ești gata de plecare? Îmi iau catrafusele și putem să o ștergem.

— Nu, hai să mai stăm să ascultăm ultima trupă.

— *Serios?* s-a mirat Adam, sprâncenele ridicându-i-se a surpriză.

— Mda. S-ar putea chiar să dansez cu tine.

— Ai băut? m-a tachinat el.

— Doar suc, am răspuns eu.

Am dansat, oprindu-ne din când în când să ne tragem sufletul, până când clubul s-a închis.

În drum spre casă, în vreme ce conducea, m-a ținut de mână. Își răsucea capul adesea, pentru a se uita la mine și a-mi zâmbi în timp ce clătina din cap.

— Deci îți place de mine costumată în felul acesta? am întrebat eu.

— Hmm, a răspuns el.

— Asta înseamnă da sau nu?

— Sigur că îmi place de tine.

— Nu, costumată în felul acesta. Ți-a plăcut de mine în seara asta?

Adam și-a îndreptat trupul.

— Mi-a plăcut că ai fost cuprinsă de spiritul spectacolului și nu te-ai repezit să pleci cât mai repede. Și mi-a plăcut să dansez cu tine. Și mi-a plăcut nonșalanța cu care te-ai purtat cu toți rockerii ăia.

— Dar ți-a plăcut de mine așa? Ți-a plăcut mai mult?

— Mai mult decât ce? a întrebat el, părând sincer surprins.

— Decât de obicei.

Începeam să mă enervez. Mă simțisem atât de sigură pe mine în seara aceasta, de parcă acea costumație de Halloween îmi conferise o personalitate nouă, una care mă făcea mai demnă de Adam, de familia mea. Am încercat să-i explic acest lucru, dar, spre disperarea mea, am simțit că mă podidesc lacrimile.

Adam a părut să simtă că sunt necăjită. A tras mașina pe un drum lateral și s-a răsucit către mine.

— Mia, Mia, Mia, a spus el mângâindu-mi șuvițele care evadaseră de sub perucă. *Pe tine* te plac. Evident că te-ai îmbrăcat mai sexy și, știi, ești blondă, ceea ce e altfel. Dar tu cea din seara asta ești aceeași tu de care eram îndrăgostit ieri, aceeași tu de care voi fi îndrăgostit mâine. Te iubesc pentru că ești fragilă și dură, tăcută și iute la mânie. La naiba, ești una dintre cele mai punkiste fete pe care le cunosc, indiferent ce muzică asculți sau ce porți.

După asta, ori de câte ori începeam să mă îndoiesc de sentimentele lui Adam, mă gândeam la peruca aceea care se prăfuia în dulap și îmi aminteam de acea seară. Și nu mă mai simțeam nesigură. Mă simțeam doar norocoasă.

A venit.

Mi-am pierdut vremea într-un salon gol de la Maternitate, dorind să mă aflu cât mai departe de rudele mele și chiar mai departe de Terapia intensivă și acea asistentă. Mai bine zis, de ceea ce spusese acea asistentă, vorbe al căror sens îl pricepeam acum.

Aveam nevoie să fiu într-un loc unde oamenii nu erau triști, unde toate gândurile erau îndreptate spre viață, nu spre moarte. Așa că am venit aici, pe tărâmul bebelușilor care urlau. De fapt, plânsul nou-născuților este reconfortant. Au deja atâta energie.

Dar în această încăpere este liniște acum. Așa că stau pe pervaz și privesc în noapte. Roțile unei mașini scârțâie în parcarea acoperită, trezindu-mă din reverie. Mă uit în jos la timp pentru a vedea fugitiv stopurile unei mașini roz dispărând în întuneric. Sarah, care este iubita lui Liz, baterista trupei Shooting Star, are un Dodge Dart roz. Îmi țin respirația, așteptând să-l văd pe Adam apărând din parcare. Și apoi îl zăresc urcând rampa, strângându-și la piept geaca de piele, pentru a se feri mai bine de frigul nopții de iarnă. Îi văd cureaua genții strălucind în lumina felinarelor. Se oprește și se întoarce pentru a vorbi cu cineva care se află în spatele lui. Zăresc silueta delicată a unei femei ivindu-se din umbre. La început, mă gândesc că trebuie să fie Liz. Dar apoi îi văd coada.

Aș vrea să o pot îmbrățișa. Să-i mulțumesc că întotdeauna îmi anticipează dorințele.

Evident, Kim s-ar fi dus la Adam să-i spună personal, nu i-ar fi trântit vestea la telefon și apoi l-ar fi adus aici, la mine. Kim știa că Adam avea concert în oraș. Kim care cumva a convins-o pe maică-sa să o ducă în oraș. Kim care, judecând după absența doamnei Schein, probabil că a convins-o să se ducă acasă, să o lase să stea cu Adam și cu mine. Îmi amintesc că lui Kim i-au fost necesare două luni să o convingă pe maică-sa să o lase să zboare cu elicopterul

împreună cu unchiul ei, așa că sunt impresionată că a reușit să ajungă la un asemenea grad de emancipare în doar două ore. Kim a fost cea care trecuse de gorilele de la intrarea în club și de diverși rockeri pentru a-l găsi pe Adam. Și tot Kim a fost cea care și-a luat inima în dinți și i-a zis lui Adam.

Știu că sună ridicol, dar mă bucur că n-am fost eu cea care să facă toate astea. Nu cred că aș fi fost în stare. Kim a trebuit să fie.

Și acum, datorită ei, el este aici, în cele din urmă.

Cât a fost ziua de lungă, mi-am imaginat sosirea lui Adam și, în fantezia mea, mă repezeam să-l întâmpin, chiar dacă el nu mă poate vedea și chiar dacă, din câte îmi dau seama, nu sunt asemenea stafiei din filmul *Fantoma*, care poate trece prin trupul celor pe care îi îndrăgește, făcându-și astfel simțită prezența.

Dar acum, că Adam se află aici, sunt paralizată. Mi-e frică să-l văd. Să-i văd chipul. De două ori l-am văzut pe Adam plângând. O dată când ne-am uitat la *O viață minunată*. Și, a doua oară, când ne aflam în gara din Seattle și am văzut o mamă care țipa și îl lovea pe fiul ei ce avea sindromul Down. Adam n-a spus nimic și abia când ne-am îndepărtat am zărit lacrimi rostogolindu-i-se pe obraji. Iar asta mi-a sfâșiat inima. Dacă plânge, acest fapt mă va ucide. Nu conta că era *decizia mea*. Asta era suficient să măucidă.

Sunt atât de fraieră.

Mă uit la ceasul de pe perete. Este deja șapte și jumătate. Până la urmă, Shooting Star nu va cânta în deschiderea concertului trupei Bikini. Ceea ce-i păcat. A fost o șansă uriașă pentru ei. Pentru o clipă, mă întreb dacă totuși ceilalți membri ai formației vor cânta fără Adam. Mă îndoiesc profund. Nu numai pentru că el este principalul solist vocal și chitara întâi. Trupa are un fel de cod. Respectul sentimentelor este important. Vara trecută, când Liz și Sarah s-au despărțit (doar pentru o lună, după cum s-a dovedit ulterior), iar Liz era prea deprimată ca să cânte, au anulat turneul lor de cinci spectacole, cu toate că Gordon, un baterist din altă formație, s-a oferit să îi tină locul.

Îl urmăresc pe Adam îndreptându-se spre intrarea principală a spitalului, cu Kim în spatele lui. Chiar înainte de a ajunge sub marchiza de la intrare și la ușile automate, își ridică privirea spre cer. O așteaptă pe Kim, dar, în același timp, îmi place să cred că mă caută pe mine. Chipul lui este inexpresiv în lumina felinarelor, de parcă i-ar fi anulat cineva personalitatea, rămânând doar o mască. Nu seamănă cu el însuși. Dar măcar nu plânge.

Asta îmi dă curaj să mă duc la el. Sau, mai curând, la mine, în secția de Terapie intensivă, acolo unde știu că el va dori să meargă. Adam îi cunoaște pe bunicii mei și pe verișori și îmi imaginez că li se va alătura în sala de așteptare, mai târziu, dar, acum, el se află aici pentru mine.

În secția de Terapie intensivă, timpul pare să stea în loc, ca întotdeauna. Unul dintre chirurgii care s-a ocupat de mine mai devreme – cel care transpiră mult și care, când a fost rândul lui să aleagă muzica, a preferat Weezer¹⁶ – verifică evoluția stării mele.

Lumina este slabă și artificială, și întotdeauna la fel, dar, chiar și așa, ritmurile circadiene¹⁷ primează și acalmia nopții a cuprins încăperea. Activitatea este diminuată comparativ cu cea din timpul zilei – asistentele și diversele mașinării sunt puțin obosite și funcționează la capacitate minimă.

În consecință, când vocea lui Adam reverberează pe holul din fața secției de Terapie intensivă, toată lumea se trezește.

— Cum adică nu pot să intru? tună el.

Străbat încăperea, apropiindu-mă de ușa automată. Aud cum lui Adam i se spune că nu are ce căuta în această parte a spitalului.

— Asta-i o tâmpenie! țipă Adam.

¹⁶ Trupă rock americană, înființată în 1992, nominalizată la premiul Grammy (n.tr.).

¹⁷ Ritmul circadian este un ciclu de aproximativ 24 de ore al proceselor biochimice, fiziologice sau comportamentale aparținând entităților vii. (n.tr.).

În salon, toate asistentele privesc către ușă, privirile lor adormite exprimând îngrijorare. Sunt aproape sigură că gândesc ceva de genul: „Nu-i suficient că avem probleme cu cei aflați înăuntru? Mai trebuie să-i calmăm și pe nebunii de-afară?” Aș vrea să le explic că Adam nu este nebun. Că nu țipă niciodată, ci doar în situații extrem de speciale.

Asistenta de vârstă mijlocie, care încărunește și nu se ocupă efectiv de pacienți, ci de computere și răspunde la telefoane, dă ușor din cap și se ridică de parcă ar răspunde la o chemare directă. Își aranjează pantalonii șifonați și se duce spre ușă. Chiar nu este cea mai potrivită pentru a vorbi cu el. Aș vrea să le pot recomanda să o trimită pe asistenta Ramirez, cea care a încercat să-i liniștească pe buncii mei (și care m-a îngrozit pe mine). Ea ar fi capabilă să-l calmeze. Dar femeia aceasta nu va face decât să înrăutățească lucrurile. O urmez prin ușa dublă, pe hol, unde Adam și Kim se ceartă cu un infirmier. Acesta o privește pe asistentă.

— Le-am spus că nu au voie aici, explică el.

Asistenta îl expediază cu o fluturare a mâinii.

— Pot să te ajut cu ceva, tinere? îl întreabă ea pe Adam. Vocea ei pare iritată și nerăbdătoare, ca a unora dintre colegii tatei care nu fac decât să numere zilele până la pensionare.

Adam își drege vocea, încercând să se controleze.

— Aș dori să vizitez o pacientă, zice el, arătând către ușa ce îi blochează accesul spre salon.

— Mi-e teamă că acest lucru nu este posibil, îi răspunde ea.

— Dar prietena mea, Mia, este...

— Avem grijă de ea cu mare atenție, îl întrerupe asistenta. Vocea ei pare obosită, prea obosită pentru a dovedi simpatie, prea obosită pentru a fi impresionată de iubirea unui tânăr.

— Înțeleg. Și sunt recunoscător pentru acest lucru, rostește Adam. Încearcă să joace după regulile ei, să pară matur, dar percep tensiunea din vocea lui când spune: Trebuie neapărat să o văd!

— Îmi pare rău, tinere, dar nu au voie decât rudele apropiate.

Îl aud pe Adam icnind. *Rudele apropiate*. Asistenta nu vrea să fie crudă. Doar că nu are habar despre ce este vorba, iar Adam nu știe acest lucru. Simt că trebuie să-l protejez și să o protejez pe asistentă de ce i-ar putea face el. Instinctiv, întind mâna către el, chiar dacă de fapt nu îl pot atinge. Acum, el se află cu spatele la mine. Umerii îi sunt gârboviți, picioarele încep să îi tremure.

Kim, care se află lângă perete, se apropie brusc de el, brațele ei cuprinzându-i trupul pe cale să se prăbușească. Cu ambele mâini încleștate în jurul taliei sale, își răsuțește capul spre asistentă, cu ochii scânteindu-i de furie.

— Tu nu înțelegi! țipă ea.

— Trebuie să chem paza? întreabă femeia.

Adam dă din mână, cedând în fața asistentei, în fața lui Kim.

— *Nu face asta*, îi șoptește el lui Kim.

Kim îl ascultă. Fără să spună altceva, pune brațul lui pe umărul ei și îi sprijină corpul. Adam este cam cu treizeci de centimetri mai înalt și cu vreo douăzeci de kilograme mai greu decât ea, dar, după ce se împletește o clipă, reușește să-l susțină. Îi poartă povara.

* * *

Eu și Kim avem teoria că aproape orice pe lumea asta poate fi împărțit în două grupuri.

Există oameni cărora le place muzica clasică. Oameni care apreciază muzica pop. Sunt oameni citadini. Și oameni care agreează viața la țară. Băutori de cola. Băutori de pepsi. Există conformiști și oameni care gândesc liber. Virgini și non-virgini. Și mai există genul de fete care au iubiți în liceu și cele care nu au.

Eu și Kim ne-am gândit întotdeauna că aparținem celei de-a doua categorii.

— Nu că vom fi virgine la patruzeci de ani sau ceva de genul ăsta, m-a asigurat ea. Suntem doar genul de fete care vor avea iubiți în facultate.

Acest lucru mi s-a părut întotdeauna de înțeles, chiar preferabil.

Mama a fost genul de fată care avusese iubiți în liceu și adesea spunea că ar fi preferat să nu își fi pierdut timpul.

— Ce să zic, de tare multe ori o fată râvnește să se îmbete cu bere ieftină, să trântască o vacă în timp ce aceasta doarme în picioare și să facă dragoste pe bancheta din spate a unei camionete. În ce-i privește pe tipii cu care mă întâlneam, cam asta însemna pentru ei o seară romantică.

Tata, pe de altă parte, nu a avut o întâlnire adevărată până în facultate. Era timid la liceu, dar apoi a început să cânte la tobe, în primul an de facultate s-a alăturat unei trupe punk, iar fetele au dat năvală. Sau măcar câteva, fiindcă a întâlnit-o pe mama și, brusc, s-a trezit cu o soție. Mi-am imaginat oarecum că și mie mi se va întâmpla ceva similar.

Așa că și pentru mine, și pentru Kim a fost o surpriză când m-am pomenit în grupul A, al fetelor cu un prieten. La început, am încercat să ascund acest lucru. După ce m-am întors acasă de la concertul lui Yo-Yo Ma, i-am dat lui Kim doar câteva detalii vagi. Nu i-am spus nimic despre sărut. M-am gândit că nu are rost să fac caz de un sărut. Un sărut nu înseamnă o relație. Mă mai sărutasem și altă dată cu băieți și, de obicei, nu însemnase mai mult decât o picătură de apă la soare.

Numai că eram conștientă că sărutarea cu Adam însemna cu totul altceva. Știam asta din felul în care fierbințeala îmi invadase tot trupul în acea seară, după ce m-a adus acasă, sărutându-mă încă o dată în fața ușii. Din faptul că am stat trează până în zori, strângându-mi perna în brațe. Din faptul că nu am putut să mănânc nimic în ziua următoare și că nu îmi puteam șterge zâmbetul de pe chip. Am recunoscut că acel sărut reprezenta o poartă prin care trecusem. Și am știut că o lăsasem pe Kim de partea cealaltă.

După o săptămână și alte câteva sărutări furate, mi-am dat seama că trebuia să-i spun lui Kim. Ne-am dus la o cafea, după cursuri. Era luna mai, dar ploua de parcă am fi fost în noiembrie. Nu mă simțeam tocmai la îndemână, având în vedere ceea ce urma să-i zic.

— Fac eu cinste. Vrei una dintre chestiile alea ciudate pe care le bei de obicei? am întrebat-o eu.

Aceasta este o altă categorie pe care am stabilit-o împreună: oameni care beau cafea simplă și oameni care preferă cocteiluri cu cofeină, gen cafeaua cu mentă și lapte care lui Kim îi plăcea în mod deosebit.

— Cred că o să încerc cafeaua cu scorțișoară și lapte, a spus ea, aruncându-mi o privire sumbră, ce însemna: „N-are de ce să-mi fie jenă de alegerea mea”.

Am adus băuturile și o bucată de plăcintă cu mure la două furculițe. M-am așezat în fața lui Kim și am trecut furculița peste marginea zimțată a crustei pufoase.

— Am ceva să-ți spun, am zis eu.

— Ceva în legătură cu faptul că ai un prieten?

Vocea lui Kim era amuzată, dar, cu toate că mă uitam în jos, am realizat că își dăduse ochii peste cap.

— De unde știi? am întrebat-o eu, întâlnindu-i privirea.

Și-a dat din nou ochii peste cap.

— Te rog. Toată lumea știe. Este cea mai tare bârfă, în afară de cea că Melanie Farrow abandonează școala pentru a face un copil. E ca și cum un candidat democrat la președinție s-ar căsători cu un candidat republican la aceeași funcție.

— Cine a zis ceva de căsătorie?

— E o metaforă, a spus Kim. Oricum, știu. Am știut chiar înaintea ta.

— Aiurea.

— Fii serioasă! Un tip ca Adam să se ducă la un concert Yo-Yo Ma. Îți face curte.

— Nu este așa, am zis eu, cu toate că, desigur, chiar așa era.

— Nu-mi dau seama de ce nu mi-ai putut spune mai devreme, a rostit ea cu o voce joasă.

Tocmai eram pe cale să rostesc discursul cu un-sărut-nu-înseamnă-o-relație și să-i explic că nu doream să dau acestui fapt o

amploare mai mare decât merita, dar am renunțat.

– Mi-a fost teamă că te vei supăra pe mine, am recunoscut eu.

– Nu sunt supărată, a zis Kim. Dar o să fiu dacă mă mai minți vreodată.

– Bine, am răspuns eu.

– Sau dacă te transformi în una dintre acele iubite care se ține tot timpul după tipul ei și vorbește la persoana întâi plural: „Ne place iarna. Suntem de părere că Velvet Underground e o trupă seminală”.

– Știi că nu ți-as vorbi niciodată în stil rock. Persoana întâi singular sau plural. Promit!

– Bine, a replicat Kim. Pentru că, dacă te transformi într-una dintre tipele alea, te împușc cu mâna mea.

– Dacă mă transform într-una dintre tipele alea, îți dau eu pistolul.

Kim a râs cu adevărat de data aceasta, iar tensiunea dintre noi a dispărut. Și-a băgat o bucățică de plăcintă în gură.

– Ce zic părinții tăi de asta?

– Tata a trecut prin cele cinci faze ale jelaniei – respingere, furie, acceptare și ce-o mai fi – într-o singură zi. Cred că este mai mult îngrozit de faptul că a ajuns atât de bătrân, încât fiică-sa are un prieten. Am făcut o pauză și am luat o gură de cafea, lăsând cuvântul „prieten” să plutească în aer. Și susține că nu-i vine să creadă că mă întâlnesc cu un muzician.

– Tu ești o muziciană, mi-a amintit Kim.

– Știi tu, un muzician punk, pop.

– Shooting Star e emo de fapt, m-a corectat Kim.

Spre deosebire de mine, ea ținea cont de miriadele de stiluri pop: punk, indie, alternative, hard-core, emo.

– E mai mult un fel de a spune, știi tu, în genul retro al tatei. Cred că îl place pe Adam. L-a cunoscut când a venit să mă ia ca să mergem la concert. Acum, vrea să-l invite la cină, dar a trecut numai o săptămână. Nu prea sunt pregătită deocamdată pentru momentul

hai-să-i-cunoști-pe-părinții-mei.

— Nu cred că eu voi fi vreodată pregătită pentru așa ceva, s-a cutremurat Kim la acest gând. Și mama ta cum a reacționat?

— S-a oferit să mă ducă la un centru de planificare familială, ca să luăm Pastile, și mi-a spus să-i cer lui Adam să facă analize pentru diverse boli. Între timp, a insistat să cumpăr urgent prezervative. Chiar mi-a dat zece dolari, să încep să-mi fac provizii.

— Și ai făcut-o? a icnit Kim.

— Nu, abia a trecut o săptămână, am spus eu. Noi două suntem încă în același grup în privința asta.

— Deocamdată, a zis Kim.

Alte două categorii în care eu și Kim i-am împărțit pe oameni erau cei care încearcă să fie „tari” și cei care nu încearcă. În acest caz, eu, Adam și Kim aparțineam aceluiași grup, deoarece, chiar dacă Adam era „tare”, nu încerca să fie. Era fără să facă vreun efort. Așa că m-am așteptat ca noi trei să devenim cei mai buni prieteni. M-am așteptat ca Adam să-i îndrăgească la fel de mult ca mine pe cei pe care eu îi iubeam.

Și așa s-a și întâmplat cu familia mea. Practic, el a devenit al treilea copil. Dar cu Kim n-a rezonat niciodată. Adam se purta cu ea cum mi-am imaginat întotdeauna că s-ar purta cu o fată ca mine. Era destul de amabil – politicos, prietenos –, dar distant. Nu a încercat să intre în lumea ei sau să-i câștige încrederea. Bănuiam că este de părere că ea nu-i suficient de „tare”, iar acest lucru mă înfuria. După vreo trei luni de când eram împreună, ne-am certat rău din cauza asta.

— Nu mă întâlnesc cu Kim. Mă întâlnesc cu tine, a spus el după ce l-am acuzat că nu se poartă suficient de frumos cu ea.

— Și ce-i cu asta? Ai o grămadă de prietene de sex feminin. De ce nu poate fi și ea una dintre ele?

Adam a ridicat din umeri.

— Nu știu. Pur și simplu, nu-i genul.

— Ești așa un snob! m-am răstit eu brusc furioasă.

Adam s-a încruntat la mine de parcă eram o problemă de matematică scrisă pe tablă, căreia încerca să-i dea de cap.

— Și de ce asta mă face snob? Nu poți impune o prietenie. Efectiv, nu avem prea multe lucruri în comun.

— Tocmai *de asta* ești snob! Îți plac doar oamenii asemenea ție, am țipat eu.

Am plecat ca o furtună, așteptându-mă ca el să vină după mine și să-și ceară iertare. Fiindcă nu a făcut-o, furia mi s-a dublat. Călare pe bicicletă, m-am dus acasă la Kim, ca să mă descarc. Mi-a ascultat diatriba, cu o expresie intenționat blazată.

— E pur și simplu ridicol să spui că îți plac doar oameni asemenea lui, m-a dojenit ea după ce mi-am vărsat amarul. Te place pe tine, iar tu nu ești ca el.

— Exact asta-i problema, am murmurat eu.

— Ei bine, atunci, obișnuiește-te cu gândul. Nu mă implica în drama ta, a zis ea. În afară de asta, nici mie nu-mi place în mod deosebit.

— Nu?

— Nu, Mia. Nu toată lumea leșină după Adam.

— Nu despre asta-i vorba. Doar că vreau ca voi doi să fiți prieteni.

— Mda, bine, și eu vreau să locuiesc în New York și să am părinți normali. După cum a spus tipul: „Nu poți căpăta întotdeauna ceea ce îți dorești”.

— Dar sunteți doi dintre cei mai importanți oameni din viața mea.

Kim mi-a privit fața congestionată și înlăcrimată, iar înverșunarea i s-a transformat într-un zâmbet blând.

— Știm asta, Mia. Dar aparținem unor părți diferite din viața ta, așa cum eu și muzica aparținem unor părți diferite din viața ta. Și e în regulă. Nu trebuie să alegi una sau alta, cel puțin nu în ceea ce mă privește.

— Dar vreau ca acele părți din viața mea să se unească.

Kim a clătinat din cap.

— Nu se poate. Uite, îl accept pe Adam pentru că tu îl iubești. Și presupun că și el mă acceptă pe mine pentru că tu mă iubești. Dacă asta te face să te simți mai bine, consideră că iubirea ta ne unește. Și asta este suficient. Eu și el n-avem de ce să ne iubim.

— Dar vreau s-o faceți, m-am văitat eu.

— Mia, a zis Kim, o notă de atenționare din vocea ei semnalându-mi că se află la capătul răbdării. Începi să te porțiți ca una dintre fetele alea. E cazul să-mi aduci un pistol?

Mai târziu în acea seară, am trecut pe la Adam pe acasă pentru a-i spune că îmi pare rău. Mi-a acceptat scuza, cu un sărut pe nas. Și nimic nu s-a schimbat. El și Kim au rămas în relații cordiale, dar distante, oricât de mult am încercat să-i apropiu. Amuzant a fost că niciodată nu am acceptat ideea lui Kim că ei sunt cumva uniți prin mine – până acum, când o văd susținându-i trupul în timp ce îl cară pe coridorul spitalului.

8.12 p.m.

Îi privesc pe Kim și Adam dispărând pe hol. Vreau să-i urmez, dar parcă sunt lipită de linoleum, incapabilă să-mi mișc picioarele fantomatice. Abia după ce îi pierd din vedere atunci când cotesc după un colț, reușesc să mă urnesc și să o iau după ei, dar deja intraseră în lift.

Între timp, mă lămurisem că nu posed abilități supranaturale. Nu pot să trec prin pereți sau să zbor pe scări. Sunt în stare să fac doar lucrurile pe care le-aș face în viața reală, doar că se pare că tot ceea ce fac în lumea mea nu poate fi văzut de altcineva. Cel puțin, asta pare să se întâmple, pentru că nimeni nu este mirat când deschid o ușă sau apăs butonul liftului. Pot atinge obiecte sau chiar apăsa

clanța unei uși, dar nu pot *simți* nimic și pe nimeni. Este ca și cum trăiesc totul printr-un glob de sticlă. Nu prea pricep cum vine asta, dar oricum nimic din ceea ce se întâmplă astăzi nu are nicio noimă.

Presupun că Adam și Kim s-au îndreptat spre sala de așteptare pentru a li se alătura celorlalți, dar, când ajung acolo, descopăr că familia mea lipsește. Zăresc un maldăr de haine și pulovere și recunosc vesta portocalie-aprinsă a verișoarei Heather. Locuiește la țară și îi place să cutreiere prin pădure, susținând, în consecință, că este necesar să poarte culori fosforescente pentru a-i împiedica pe vânătorii beți să o confunde cu un urs.

Mă uit la ceasul de pe perete. Ar putea fi vremea cinei. Rătăcesc din nou pe holuri, îndreptându-mă spre bufetul care, ca oricare altul, răspândește arome de prăjeală și legume fierte. Dincolo de mirosurile care îți taie pofta de mâncare, este plin de oameni. În jurul meselor se află doctori și asistente, și studenți agitați, îmbrăcați în bluze scurte și purtând în jurul gâtului stetoscoape atât de strălucitoare, încât par jucării. Toți mestecă pizza și piure de cartofi. Durează o vreme până ce îmi descopăr familia înghesuită în jurul unei mese. Bunica vorbește cu Heather. Bunicul își privește atent sendvișul cu carne de curcan. Mătușa Kate și mătușa Diane se află la un colț al mesei, șoptindu-și ceva.

— Niște tăieturi și vânătăi. Deja i-au dat drumul din spital, spune mătușa Kate, iar, timp de o clipă, mă gândesc că vorbește despre Teddy și sunt atât de entuziasmată, încât îmi vine să plâng. Dar apoi o aud spunând că nu avea alcool în organism, că mașina noastră i-a virat brusc în față și un tip, domnul Dunlap, a spus că nu a avut timp să oprească. Îmi dau seama că nu despre Teddy vorbesc, ci despre celălalt șofer.

— Poliția a zis că, probabil, s-a întâmplat din cauza zăpezii sau că a încercat să evite o căprioară care le-a apărut în cale, continuă mătușa Kate. Și se pare că adesea se întâmplă astfel. Unii dintre cei implicați în accident n-au nimic, iar ceilalți suferă răni catastrofale... adaugă ea.

N-aș zice că domnul Dunlap „n-are nimic”, indiferent cât de superficiale îi sunt rănilile. Mă întreb ce-i în sufletul lui, cum este să te trezești într-o dimineață de marți, să te sui în mașină și să te îndrepti spre serviciu, la fabrică sau la un magazin alimentar, sau poate la restaurantul Loretta's Diner să mănânci o omletă. Domnul Dunlap, care poate că era cât se poate de fericit sau cât se poate de trist, căsătorit și având copii sau fiind burlac. Dar orice ar fi făcut și orice ar fi fost în această dimineață devreme, nu mai este aceeași persoană. Și viața lui s-a schimbat iremediabil. Dacă tot ceea ce a spus mătușa mea e adevărat și accidentul nu s-a petrecut din vina lui, atunci el este ceea ce Kim ar numi „un biet fraier” care s-a aflat la locul nepotrivit în momentul nepotrivit. Și, din cauza ghinionului său și pentru că se afla în camioneta lui, îndreptându-se către sud, pe Route 27, în această dimineață, doi copii sunt acum orfani și cel puțin unul dintre ei se află în stare gravă.

Cum poți să te împaci cu un asemenea gând? Pentru o clipă, am avut fantezia că mă fac bine, că ies din spital și mă duc acasă la domnul Dunlap pentru a-l elibera de povară, pentru a-l asigura că nu este vina lui. Poate că am deveni prieteni.

Desigur, probabil că lucrurile nu s-ar petrece chiar în felul acesta. Ar fi ciudat și trist. În plus, încă nu știu ce voi hotărî, încă n-am habar dacă mă voi hotărî să rămân sau nu. Până când nu-mi dau seama de asta, trebuie să las lucrurile în voia sorții sau a doctorilor, sau a oricui decide genul acesta de lucruri atunci când persoana în cauză este prea confuză pentru a alege între lift și scări.

Am nevoie de Adam. Arunc o ultimă privire, căutându-i pe el și pe Kim, dar nu se află aici, așa că o iau în sus, pe scări, către secția de Terapie intensivă.

Îi găsesc ascunzându-se la etajul secției de Traume, la câteva holuri distanță de Terapie intensivă. Încearcă să pară a avea un comportament normal în timp ce încearcă ușile a diverse magazine de provizii. Când, în cele din urmă, descoperă una descuiată, se

strecoară înăuntru. Orbecăiesc prin întuneric, în căutarea unui întrerupător. Nu vreau să le-o spun, dar, de fapt, acesta se află pe coridor.

— Nu cred că o chestie de genul ăsta funcționează altundeva decât în filme, îi spune Kim lui Adam în timp ce pipăie peretele.

— Orice ficțiune se bazează pe fapte reale, îi zice el.

— Nu prea semeni cu un doctor, comentează ea.

— Mă gândeam la un infirmier. Sau om de serviciu.

— Ce să caute un om de serviciu la Terapie intensivă? întrebă Kim.

Este maniacă în privința acestui gen de detalii.

— Un bec ars. Nu știu. Totul depinde de felul în care te porți.

— Totuși, nu pricep de ce nu te duci pur și simplu la familia ei, se miră Kim pragmatică, așa cum este întotdeauna. Sunt sigură că bunicii ei ți-ar explica, te-ar duce să o vezi pe Mia.

Adam clatină din cap.

— Știi, când asistenta ne-a amenințat că va chema paza, primul meu gând a fost: „O să-i sun pe părinții Miei să rezolve problema”. Adam se oprește și respiră adânc de câteva ori. Simt un șoc de fiecare dată când mă gândesc la asta și mereu este la fel ca prima dată, spune el cu o voce răgușită.

— Știu, îi răspunde Kim în șoaptă.

— Oricum, continuă Adam, reluând căutarea întrerupătorului, nu mă pot duce la bunicii ei. Nu mai pot adăuga ceva în plus poverii pe care o poartă. Trebuie să fac singur asta.

Sunt convinsă că, de fapt, bunicii mei ar fi bucuroși să-l ajute pe Adam. L-au întâlnit de câteva ori și îl plac foarte mult. De Crăciun, bunica are întotdeauna grijă să facă acele caramelle cu aromă de sirop de arțar doar pentru că el a spus odată cât de mult îi plac.

Dar mai știu că, uneori, lui Adam îi place să facă lucrurile într-un mod dramatic. Adoră Gesturile Mărețe. Cum ar fi să pună de-o parte bacșișurile câștigate în două săptămâni de livrat pizza, ca să mă ducă la concertul lui Yo-Yo Ma, în loc să mă scoată la o întâlnire

obișnuită. Cum ar fi să-mi umple pervazul cu flori, în fiecare zi, timp de o săptămână, când am avut vărsat de vânt, o boală contagioasă.

Acum, îmi dau seama că Adam se concentrează asupra unui alt act de vitejie. Nu sunt sigură ce are exact în minte, dar, indiferent care-i planul, îi sunt recunoscătoare, deoarece îl scoate din starea de prostație în care l-am văzut mai devreme, pe holul din fața secției de Terapie intensivă. L-am mai văzut purtându-se aiurea, când scrie un cântec nou sau încearcă să mă convingă să fac ceva ce nu vreau – cum ar fi să mă duc cu cortul împreună cu el –, și nimic, nici măcar un meteorit care lovește planeta sau iubita care zace la Terapie intensivă, nu-l poate abate de la țelul său.

În afară de asta, chiar iubita care zace la Terapie intensivă este cea care are nevoie de găselnițele lui Adam. Și, din câte îmi dau seama, este cea mai veche găselniță spitalicească din câte există, preluată direct din filmul *Evadatul*, pe care eu și mama l-am văzut de curând pe TNT. Totuși, am oarece dubii. La fel și Kim.

– Nu crezi că asistenta s-ar putea să te recunoască? întrebă Kim.

– Tu ai țipat la ea.

– N-are de ce să mă recunoască dacă nu mă vede. Acum, pricep de ce tu și Mia vă înțelegeți atât de bine. Sunteți o pereche de cassandre¹⁸.

Adam nu a întâlnit-o niciodată pe doamna Schein, așa că nu știe că a sugera că prietena mea ar fi o persoană care vede totul în negru reprezintă o provocare la ceartă. Kim îi aruncă o privire mânioasă, însă apoi cedează.

– Poate că planul ăsta tembel al tău ar avea șanse de reușită dacă am vedea ce facem. Scotocește prin geantă, scoate telefonul mobil pe care mama ei a insistat să îl aibă la ea încă de când avea zece ani –

¹⁸ În legendele grecești, Cassandra este fiica lui Priam și a Hecubei, care are darul profetiei, dar a fost blestemată de Apollo să nu fie crezută niciodată. (n.tr.).

„copilul LoJack¹⁹”, așa îl numea Kim – și îl deschide. Un pătrat de lumină alungă oarecum întunericul.

— Acum, chiar pari a fi fata cu care Mia se tot fălește, spune Adam. Își deschide și el telefonul, iar încăperea este luminată de o strălucire palidă.

Din păcate, în micuța magazie nu se găsesc decât mățuri, o găleată și două mopuri, nimic care să-i permită lui Adam deghizamentul pe care îl sperase. Dacă aș fi putut, i-aș fi informat că în spital se găsesc vestiare unde doctorii și asistentele își lasă hainele de stradă și se schimbă în uniforme sau halate de laborator. Singurele veșminte spitalicești aflate în preajmă sunt acele cămași jenante pe care le îmbracă pacienții. Probabil că Adam și-ar putea pune o asemenea cămașă și să străbată coridoarele într-un scaun pe roțile fără să mire pe nimeni, dar asta nu i-ar permite totuși să intre în secția de Terapie intensivă.

— La naiba! rostește Adam.

— Putem să mai căutăm, spune Kim, devenind brusc optimistă. Clădirea asta are vreo zece etaje. Sunt sigură că mai există și alte magazine neîncuiate.

Adam se lasă pe podea.

— Nu. Ai dreptate. E o prostie. Trebuie să găsim un plan mai bun.

— Ai putea să simulezi o supradoză sau ceva, în așa fel încât să ajungi la Terapie intensivă, zice Kim.

— Suntem în Portland. În cazul unei supradoze, ai noroc dacă ajungi la Urgențe, răspunde Adam. Nu, mă gândesc la o diversiune. Știi, ceva gen o alarmă de incendiu, pentru ca asistentele să fugă de acolo.

— Chiar crezi că stropitoarele din tavan și asistentele panicate îi fac bine Miei? întrebă Kim.

¹⁹ Sistem de depistare a poziției mașinilor (n.tr.).

— Ei bine, nu neapărat asta, dar ceva care să le facă să se uite în altă parte timp de o jumătate de secundă, ca să mă pot furișa înăuntru.

— O să te găsească imediat și te vor da afară în șuturi.

— Nu-mi pasă, răspunde Adam. Am nevoie doar de o clipă.

— De ce? Adică, ce poți să faci într-o clipă?

Adam face o scurtă pauză. Ochiul lui, care, în mod normal, au o ciudată combinație de cenușiu și căprui, și verde, au devenit negri.

— Pot să-i demonstrez că sunt aici. Că încă se află cineva aici.

După asta, Kim nu îl mai întreabă nimic. Între ei se lasă tăcerea, fiecare fiind pierdut în propriile gânduri, ceea ce îmi amintește de felul în care eu și Adam putem fi împreună, dar fără să vorbim și separați, și îmi dau seama că ei sunt prieteni acum, prieteni adevărați. Indiferent de ceea ce se întâmplă, măcar am reușit acest lucru.

După vreo cinci minute, Adam se pocnește peste frunte.

— Sigur că da! exclamă el.

— Ce-i?

— E timpul să activez „alarma liliacului”.

— Poftim?

— Hai! O să-ti arăt.

* * *

Când am început să cânt la violoncel, tata încă mai cânta la tobe în trupa lui, deși asta s-a întâmplat tot mai rar, doi ani mai târziu, după ce s-a născut Teddy. Însă, chiar de la început, am constatat că a cânta muzica pe care o preferam era ceva deosebit, dincolo de evidenta surprindere a părinților mei față de înclinația mea pentru genul clasic. Muzica mea însemna singurătate. Adică, tata putea să bubuie la tobe de unul singur timp de câteva ore sau să scrie cântece în bucătărie, scoțând note metalice din chitara lui acustică, dar întotdeauna spunea că, de fapt, cântecele se scriu pe măsură ce le cânti. De aceea, era atât de interesant.

Când cântam eu, în general, o făceam singură, în camera mea. Chiar și atunci când exersam cu diverși colegi, alții decât cei din timpul orelor de curs, de obicei, cântam solo. Și când susțineam un concert sau un recital, eram singură pe scenă – eu, violoncelul meu și publicul. Și, spre deosebire de spectacolele tatei, la care admiratori entuziasmați năvăleau pe scenă și apoi săreau în mijlocul mulțimii, între mine și public exista întotdeauna un zid. După ce cântai o vreme în felul acesta, te copleșea singurătatea. Și, de asemenea, devenea oarecum plictisitor.

Așa că, în primăvara anului când eram în clasa a opta, m-am hotărât să abandonez. M-am decis să o fac discret, renunțând treptat la exersările obsesive, la recitaluri. M-am gândit că, dacă o fac gradat, până să intru la liceu, în toamnă, aș putea avea parte de un nou început, n-aș mai fi cunoscută drept „violoncelista”. Poate că aș alege un alt instrument, chitară sau bas, sau chiar tobe. În plus, mama fiind prea ocupată cu Teddy pentru a remarca lungimea exercițiilor mele la violoncel, iar tata fiind cufundat în planificarea lecțiilor și notarea lucrărilor, treburi pe care le presupuneau noua lui slujbă de profesor, nimeni nu va băga de seamă că am renunțat să mai cânt decât când acesta va fi un fapt împlinit. Cel puțin, asta mi-am imaginat. Adevărul era că n-aș fi putut renunța brusc la violoncel, la fel cum n-aș fi putut renunța să respir.

Poate că l-aș fi abandonat dacă n-ar fi fost Kim. Într-o după-amiază, am invitat-o să mergem în oraș, după cursuri.

– Suntem în mijlocul săptămânii. Nu trebuie să exersezi? m-a întrebat ea în vreme ce forma codul lacătului de la dulap.

– Pot să renunț astăzi, am spus eu, prefăcându-mă că îmi caut caietul de Geologie.

– Au răpit-o extratereștrii pe Mia? Întâi, nu mai susții recitaluri. Și, acum, nu mai exersezi. Ce se petrece?

– Nu știu, am zis eu, bătând darabana în ușa dulapului. Mă gândesc să încerc un nou instrument. De pildă, tobele. Ale tatei zac în pivniță, acoperindu-se de praf.

— Mda, bine. Tu la tobe. Asta-i tare, a comentat Kim chicotind.

— Vorbesc serios.

Kim s-a uitat la mine cu gura căscată, de parcă tocmai îi spusese că plănuisem un platou cu melci sotați pentru cină.

— Nu poți să renunți la violoncel, a zis ea după un moment de tăcere perplexă.

— De ce nu?

În timp ce eu încercam să-i explic, pe chipul ei apăruse o expresie îndurerată.

— Nu știi ce să spun, dar mi se pare că violoncelul a devenit o parte din tine. Nu mi te pot imagina fără obiectul acela între picioare.

— Asta-i o prostie. Nici măcar nu pot cânta în trupa școlii. Adică, oricum, cine mai cântă la violoncel? O mână de moși. Este un instrument aiurea pentru o fată. E atât de demodat. Și vreau să am mai mult timp liber, să fac lucruri amuzante.

— Ce fel de „lucruri amuzante”? m-a provocat Kim.

— Hm, știi tu. Să mă duc la cumpărături. Să stau cu tine...

— Fii serioasă! a spus Kim. Detești să te duci la cumpărături. Iar cu mine petreci o grămadă de timp. Dar, în regulă, n-ai decât să renunți azi la a exersa. Vreau să-ți arăt ceva.

Ne-am dus la ea acasă, a scos un CD cu primul album al trupei Nirvana, *MTV Unplugged*, și mi-a pus cântecul „Something in the Way²⁰”.

— Ascultă asta, a zis ea. Doi chitariști, un baterist și o *violoncelistă*. Numele ei este Lori Goldston și fac pariu că, atunci când era mai tânără, exersa două ore pe zi, la fel ca o anumită fată pe care o cunosc, pentru că, dacă vrei să cânti la filarmonică sau cu Nirvana, asta este ceea ce trebuie să faci. Și mă îndoiesc că există cineva care să îndrăznească să spună că *ea* este demodată.

²⁰ Ceva în cale (în lb. engleză, în original).

Am luat CD-ul acasă și l-am ascultat iarăși și iarăși, timp de o săptămână, gândindu-mă la vorbele lui Kim. De câteva ori, am scos violoncelul și am cântat melodia. Era un gen diferit de muzică față de ceea ce cântasem înainte, provocatoare și ciudat de revigorantă. Am plănuit să-i cânt lui Kim „Something in the Way” săptămâna următoare, când avea să vină la cină.

Dar, înainte să o fac, la masă, Kim i-a anunțat pe părinții mei pe un ton cât se poate de firesc că ea este de părere că ar trebui să mă duc într-o tabără de vară.

— Ce-i, încerci să mă convertești, ca să mă pot duce cu tine în tabăra Tora? am întrebat eu.

— Nț. Este o tabără de muzică. A scos din buzunar o broșură lucioasă despre Conservatorul Franklin Valley, un program de vară din British Columbia. E pentru muzicieni serioși, a spus Kim. Trebuie să trimiți o înregistrare cu ceva cântat de tine, pentru a fi admis. Am dat un telefon și m-am interesat. Termenul-limită pentru depunerea cererii este întâi mai, așa că mai ai vreme. S-a răsucit pentru a mă privi în față, de parcă mă provoca să mă enervez fiindcă se băga unde nu-i fierbea oala.

Nu eram supărată. Inima îmi bătea cu putere, de parcă Kim anunțase că familia mea câștigase la loterie și era pe cale a ne dezvălui cât de mult. M-am uitat la ea, iar privirea oarecum temătoare din ochii lui Kim trăda expresia „vrei să ne certăm?” de pe chipul ei. Am fost copleșită de recunoștință pentru faptul că aveam o prietenă care adesea mă înțelegea mai bine decât o făceam eu însumi. Tata m-a întrebat dacă vreau să mă duc și, când am protestat din pricina banilor, a zis să nu-mi fac griji. Voiam să mă duc? Da, voiam. Mai mult decât orice altceva.

Trei luni mai târziu, când tata m-a lăsat într-un colțișor izolat de pe insula Victoria, nu mai eram atât de sigură. Arăta ca o tabără tipică: cabane din lemn situate în pădure, caiace aliniate pe plajă. Erau vreo cincizeci de copii acolo, care, judecând după felul cum se

îmbrățișau și țipau, păreau să se știe de ani buni. În timp ce eu nu cunoșteam pe nimeni. În primele șase ore, nimeni nu a vorbit cu mine, cu excepția asistentului directorului taberei, care mi-a indicat cabana unde urma să stau, unul dintre paturile suprapuse și mi-a spus încotro se află sala de mese. Acolo, în seara aceea, am primit o farfurie cu ceva care părea a fi ruladă cu carne.

Nefericită, mi-am privit farfuria, apoi m-am uitat afară, la seara cenușie și strălucitoare. Deja îmi era dor de părinți, de Kim și mai ales de Teddy. Avea vârsta aceea amuzantă, veșnic dorind să încerce ceva nou, permanent întrebând „Ce-i aia?” și debitând cele mai nostime lucruri. În ziua premergătoare plecării mele, mi-a comunicat că îi este o „sete de nouă zecimi”, iar eu aproape că am făcut pe mine de râs. Năpădită de dorul de casă, am oftat și am început să-mi plimb rulada prin farfurie.

— Nu-ți face griji, nu plouă în fiecare zi. Doar o dată la două zile.

Mi-am ridicat privirea. Lângă mine se afla un drăcușor de copil, care nu părea a avea mai mult de zece ani, cu un ciuf blond și o constelație de pistrui pe nas.

— Știu, am spus eu. Sunt din Northwest, dar totuși era soare acasă, azi-dimineață. În legătură cu rulada asta, îmi fac griji.

Băiatul a râs.

— Asta n-o să se schimbe. Dar untul de arahide și jeleul sunt întotdeauna bune, a zis el făcând un gest către o masă la care o jumătate de duzină de copii își făceau sendvișuri.

— Peter. Trombon. Ontario, a zis el.

Asta, după cum aveam să aflui, era formula standard în tabăra Franklin prin care făceai cunoștință cu cineva.

— Oh, bună. Eu sunt Mia. Violoncel. Oregon, cred.

Peter mi-a spus că are treisprezece ani și că aceasta era a doua vară pe care o petrecea aici. Aproape toți începuseră să vină în tabără la doisprezece ani și de aceea se cunoșteau. Din cei cincizeci de elevi, aproape jumătate se ocupau de jazz, iar ceilalți de muzică clasică, așa că era o mică echipă. Doar doi cântau la violoncel, unul

dintre ei fiind un tip deșirat, cu păr roșcat, pe nume Simon, căruia Peter i-a făcut un semn cu mâna.

— Vei participa la selecția pentru concert? m-a întrebat Simon îndată ce Peter m-a prezentat ca Mia. Violoncel. Oregon. Simon era Simon. Violoncel. Leicester, care s-a dovedit a fi un oraș din Anglia. Era un grup destul de internațional.

— Nu cred. Nici măcar nu știu despre ce-i vorba, am răspuns eu.

— Ei bine, știi că toți cântăm într-o orchestră, ca să ne pregătim pentru simfonia finală? m-a întrebat Peter.

Am dat din cap, deși aveam doar o idee vagă. Tata și-a petrecut primăvara citind cu voce tare informațiile despre tabără, dar singurul lucru care mă interesase era că mă voi duce în tabără cu alți cântăreți de muzică clasică. Nu prea acordasem atenție detaliilor.

— Este simfonia sfârșitului verii. Oameni de pretutindeni vin la spectacol. E mare lucru. Noi, muzicienii tineri, avem șansa să participăm, mi-a explicat Simon. Oricum, un muzician din tabără este ales să cânte cu orchestra profesionistă și să interpreteze un solo. Am fost cât pe ce să reușesc vara trecută, dar, până la urmă, a fost ales un flautist. Aceasta este antepenultima șansă pe care o am înainte de absolvire. De mult n-au mai fost alese instrumente cu coarde, iar Tracy, cealaltă fată care cântă la violoncel, nu participă. Pentru ea, cântatul este mai mult un hobby. Este bună, dar nu foarte serioasă. Am auzit că tu ești serioasă.

Chiar eram? Nu atât de serioasă, încât să nu fi fost pe cale de a renunța.

— De la cine ai auzit asta? am întrebat eu.

— Profesorii ascultă toate înregistrările trimise de elevi, iar vorbele circulă. Se pare că melodiile trimise de tine au fost destul de bune. Este neobișnuit să admită pe cineva în anul al doilea. Așa că speram să am parte de o competiție grozavă, care să crească miza jocului.

— Ho, lasă fata să răsufle, a spus Peter. Nici n-a gustat bine

rulada cu carne.

Simon a strâmbat din nas.

— Scuze! Dar, dacă vreți să ne punem mințile la contribuție pentru a discuta problema opțiunilor pentru audiție, hai să discutăm despre asta, a zis el și a dispărut în direcția mesei cu deserturi.

— Iartă-l pe Simon. N-am mai avut un violoncelist priceput de vreo doi, așa că este încântat de cineva nou. În sens pur estetic. Tipu-i cam ciudat, dar e greu de spus exact, fiindcă este englez.

— Oh. Înțeleg. Dar ce a vrut să zică? Adică, mi s-a părut că *vrea* să intru în competiție împotriva lui.

— Sigur că vrea. În asta constă distracția. De asta noi toți ne aflăm în mijlocul unei păduri foșnitoare, unde plouă veșnic, a spus el, făcând un semn spre copacii de-afară. Și bucurându-ne de această bucătărie deosebită. Peter s-a uitat la mine. Nu de asta te afli aici?

Am ridicat din umeri.

— Nu știu. N-am cântat alături de prea mulți oameni, cel puțin nu împreună cu atât de mulți oameni pricepuți.

Peter și-a scărpinat urechea.

— Serios? Ai spus că ești din Oregon. Ai avut vreodată de-a face cu Proiectul pentru violoncel din Portland?

— Cu ce?

— Un grup avangardist, hm. Fac o treabă foarte interesantă.

— Nu locuiesc în Portland, am murmurat eu rușinată că nici măcar nu *auzisem* vreodată de Proiectul pentru violoncel.

— Ei bine, cu cine ai cântat?

— Cu alți oameni. În general, cu colegii mei.

— Nu într-o orchestră? Nu într-un ansamblu de muzică de cameră? Într-un cvartet de coarde?

Am clătinat din cap, amintindu-mi că unul dintre profesorii-studenți care îmi dădea lecții m-a invitat să cânt într-un cvartet. O refuzasem pentru că a cânta împreună cu ea era una, iar a cânta cu

niște oameni care îmi erau complet străini era alta. Crezusem întotdeauna că violoncelul era un instrument solitar, dar acum începeam să mă întreb dacă nu cumva eu eram cea singuratică.

— Hm. Atunci, cum poți fi bună? a întrebat Peter. Nu vreau să fiu ticălos, dar nu în felul acesta te perfecționezi? Este ca la tenis. Dacă joci cu cineva care nu se pricepe, ajungi să ratezi loviturile sau servești aiurea, dar, dacă joci cu un profesionist, brusc, ajungi la fileu după un serviciu-voleu reușit.

— N-am de unde să știu, i-am spus eu lui Peter, simțindu-mă cea mai anostă și retrasă persoană din lume. Nici tenis nu joc.

Următoarele câteva zile au trecut ca prin ceață. Habar n-aveam de ce scosese caiacele. Nu exista timp pentru distracție. Zilele erau complet istovitoare. Trezirea la 6.30, micul dejun la 7, studiu individual timp de trei ore dimineață și după-amiază, apoi repetiții cu orchestra înainte de cină.

Întotdeauna cântasem cu doar câțiva muzicieni, așa că, în primele câteva zile cu orchestra, a fost haotic. Directorul muzician al taberei, care era și dirijorul, ne-a tot aranjat în diverse poziții, punându-ne de fiecare dată să cântăm măsurile de bază. În a treia zi, ne-a cerut să cântăm *Cântecul de leagăn* ale lui Brahms. Prima dată, a fost cumplit. Instrumentele nu se combinau, ci mai curând se ciocneau ca niște pietre prinse într-o mașină de tuns iarba.

— Groaznic! a țipat el. Cum se poate aștepta oricare dintre voi să cânte într-o orchestră profesionistă dacă nu este în stare să păstreze ritmul unui cântec de leagăn? De la început!

După aproximativ o săptămână, a început să fie mai bine și, pentru prima dată, m-am simțit ca o rotiță într-un mecanism. Am început să aud violoncelul cu totul altfel, cum tonurile sale joase se armonizau cu notele mai înalte ale violei, formând o bază pentru suflătorii din orchestră. Și, cu toate că s-ar putea crede că, dacă faci parte dintr-un grup, poți să te relaxezi puțin, să nu-ți pese prea mult cum te potrivești cu ceilalți, de fapt, este exact invers.

Stăteam în spatele unei violonceliste de șaptesprezece ani, pe nume Elizabeth. Era una dintre cei mai buni muzicieni din tabără – fusese admisă la Conservatorul Regal din Toronto – și era frumoasă ca un topmodel: superbă, cu o atitudine princiară, pielea de culoarea cafelei și pomeți cu care puteai sparge gheața de ascuțiți ce erau. Aș fi fost tentată să o urăsc dacă n-ar fi cântat așa cum o făcea. Dacă nu ești atent, viola poate să scârțâie cumplit, chiar și în mâinile unui muzician experimentat. Dar, lui Elizabeth, sunetele îi ieșeau limpezi și pure, și luminoase. Auzind-o cum cântă și văzând-o cât de adânc se cufundă în muzică, mi-am dorit să cânt și eu la fel. Chiar mai bine. Nu doar că voiam să fiu mai bună decât ea, dar simțeam că îi datorez cumva – ei, grupului, mie – să cânt la același nivel.

– Este destul de frumos, a spus Simon pe la sfârșitul perioadei petrecute în tabără în timp ce mă asculta exersând un fragment din *Concertul numărul 2 pentru violoncel* al lui Hayden, o piesă care îmi crease mari probleme când încercasem să o interpretez prima oară, primăvara trecută. Vrei să o cânti la concurs?

Am încuviințat. Apoi, nu m-am putut stăpâni și am rânjit. După cină, înainte să se dea stingerea, eu și Simon ne luam violoncelele afară și cântam improvizații în amurgul care se prelungea. Ne provocam unul pe altul în dueluri la violoncel, fiecare încercând să-l înnebunească pe celălalt cântând mai repede. Ne luam întotdeauna la întrecere, străduindu-ne mereu să descoperim care dintre noi cântă din memorie o piesă mai bine și mai repede. Fusese atât de amuzant și era probabil unul dintre motivele pentru care Hayden îmi plăcea atât de mult.

– Ah, cineva este teribil de încrezător. Crezi că poți să mă întreci? m-a întrebat Simon.

– La fotbal. Categorie, am glumit eu.

Simon ne spunea adesea că el era oaia neagră a familiei, nu pentru că era homosexual sau muzician, ci pentru că era un

„fotbalist de rahat”.

Simon s-a prefăcut că l-am împușcat în inimă. Apoi, a râs.

— Se întâmplă lucruri uimitoare când nu te mai ascunzi în spatele acelei fiare mătăhăloase, nu-i așa? a zis el făcând un semn spre violoncelul meu.

Am dat din cap. Simon mi-a zâmbit.

— Ei bine, nu te mai împăuna în halul ăsta. Ar trebui să auzi cum cânt Mozart. Parcă ar cânta îngerii.

Nici unul dintre noi nu a câștigat recitalul solo în acel an. Elizabeth l-a câștigat. Dar, cu toate că au mai trebuit să treacă patru ani, în cele din urmă, am pus mâna pe acel premiu.

9.06 p.m.

— Mai am exact douăzeci de minute până când șeful va face o criză de nervi, bubuie vocea aspră a lui Brooke Vega în holul tăcut acum al spitalului.

Deci asta este ideea lui Adam: Brooke Vega, zeița muzicii indie și solista trupei Bikini. Într-o strălucitoare ținută de firmă – în seara aceasta, o fustă-gogoșar scurtă, un dres de plasă, cizme de piele înalte și negre, un tricou pe care este inscripționat artistic „Shooting Star”, o etolă vintage și o pereche de ochelari de soare Jackie O –, iese în evidență în holul spitalului ca un struț într-o poiată cu găini. Este înconjurată de oameni: Liz și Sarah, Mike și Fitzzy, chitaristul și basistul trupei Shooting Star, plus o mână de fani maniaci din Portland, pe care îi recunosc oarecum. Cu părul ei roșu-aprins, este precum un soare în jurul căruia gravitează planetele reprezentate de admiratori. Adam este precum luna, stând într-o parte și frecându-și bărbia. Între timp, Kim pare absolut șocată, de parcă un grup de marșieni tocmai a intrat în clădire. Sau poate Kim arată așa deoarece o venerază pe Brooke Vega. De fapt, și Adam simte la fel. În afară de mine, acesta era unul dintre puținele lucruri pe care ei le aveau

în comun.

— O să plecați de aici în cincisprezece minute, promite Adam, pășind în galaxia ei.

Ea se repede spre el.

— Adam, scumpule, fredonează ea. Cum rezști?

Brooke îl cuprinde într-o îmbrățișare de parcă ar fi prieteni vechi, deși știi că abia astăzi s-au întâlnit pentru prima dată. Exact ieri Adam spunea cât de nervos este în legătură cu această întâlnire. Dar acum ea se află aici, comportându-se de parcă ar fi prietena lui cea mai bună. Bănuiesc că aceasta-i forța scenei. În timp ce ea îl strânge în brațe pe Adam, văd că fiecare tip și fată din hol privesc cu nesaț, dornici – presupun – să fie ei cei a căror ființă dragă să se afle la etaj, în stare gravă, astfel încât să fie ei cei care au parte de alinările lui Brooke.

Nu pot să nu mă întreb – dacă m-aș afla aici, dacă aș privi scena fiind în stare normală, Mia cea obișnuită, aș fi și eu geloasă? Dar, dacă aș fi Mia cea obișnuită, Brooke Vega nu s-ar afla în holul spitalului, ca parte a unui complot elaborat, care să-l ajute pe Adam să mă vadă.

— Bine, copii. E timpul să trecem la fapte. Adam, care-i planul? întreabă Brooke.

— *Tu* ești planul. Nu m-am gândit la altceva decât ca tu să urci la secția de Terapie intensivă și să faci tărăboi.

Brooke își linge buzele senzuale.

— Să fac tărăboi este unul dintre lucrurile care îmi plac cel mai mult. Ce crezi că ar trebui să facem? Să scoatem un urlat primitiv? Să ne dezbrăcăm? Să distrugem o chitară? Stai, nu mi-am adus chitara. La naiba!

— Ai putea cânta ceva? sugerează cineva.

— Ce-ai zice de un vechi cântec al lui Smith, *Iubita în comă*? propune cineva.

Adam se albește din pricina acestei bruște treziri la realitate, iar Brooke ridică din sprâncene a dojană aspră. Toți devin serioși.

Kim își drege vocea.

— Hm, nu ne folosește la nimic dacă Brooke creează o diversiune în hol. Trebuie să ne ducem la etaj, în secția de Terapie intensivă, și apoi, eventual, să țipe careva că Brooke Vega se află aici. Asta ar putea să funcționeze. Dacă nu, cântă atunci. Tot ce dorim cu adevărat este să ademenim afară două asistente curioase și pe cea asistentă-șefa țâfnoasă. După ce ea va ieși și ne va vedea pe toți pe hol, va fi prea ocupată cu noi pentru a băga de seamă că Adam s-a furișat înăuntru.

Brooke o studiază pe Kim. Kim în pantalonii ei negri și șifonați și puloverul lălâu. Apoi, Brooke zâmbește și o ia de braț pe prietena mea cea mai bună.

— Pare un plan bun. Hai să ne facem numărul, copii.

Zăbovesc în urma lor, privind procesiunea de fani prin hol. Gălăgia pe care o fac cu cizmele lor grele și vocile stridente, amplificată de grabă, ricoșează în liniștea spitalului și aduce un suflu de viață în acest loc. Îmi amintesc că, odată, urmăream o emisiune la televizor despre azilurile pentru bătrâni, unde erau aduși câini și pisici pentru a-i înveseli pe pacienții în vârstă și în pragul morții. Poate că toate spitalele ar trebui să facă rost de grupuri de rockeri punkiști zgomotoși pentru a le da un imbold inimilor lăncezinde ale pacienților.

S-au oprit în fața lifturilor, așteptând la nesfârșit unul suficient de gol încât să intre cu toții. Am hotărât că doresc să mă aflu lângă trupul meu atunci când Adam reușește să ajungă la mine. Mă întreb dacă îi voi *simți* atingerea. În timp ce ei așteaptă liftul, eu o iau pe scări.

Am lipsit de la Terapie intensivă mai bine de două ore și multe lucruri s-au schimbat. Într-unul dintre paturile goale se află un nou pacient, un bărbat de vârstă mijlocie, al cărui chip arată ca o pictură suprarealistă: pe jumătate, este normal, frumos chiar, iar cealaltă e o masă însângerată, bandajată și cu cusături, de parcă ar fi explodat. Poate, o rană provocată de glonț. Multe accidente de vânătoare se

petrec în zonă. Unul dintre ceilalți pacienți, atât de acoperit de bandaje, încât nu mi-am putut da seama dacă este bărbat sau femeie, nu se mai află aici. În locul lui este o femeie cu gâtul imobilizat de un guler cervical rigid.

În ce mă privește, am fost deconectată de la ventilator, îmi amintesc că asistenta socială le-a spus bunicilor și mătușii Diane că acesta este un lucru bun. Mă opresc să verific dacă mă simt mai bine, dar nu simt nimic, nu fizic, în orice caz. De fapt, n-am mai simțit nimic de azi-dimineață, când mă aflam în mașină, ascultând *Sonata numărul 3 pentru violoncel* a lui Beethoven. Acum, că respir singură, mașinăriile care mă țin în viață bipăie mai puțin, astfel încât primesc mai puține vizite din partea asistentelor. Sora Ramirez, cea cu unghiile pictate, mă privește din când în când, însă este ocupată cu tipul care are o jumătate din față distrusă.

— Dumnezeule mare! Asta-i Brooke Vega? Întreabă cineva pe un ton fals dramatic, dincolo de ușile automate ale secției de Terapie intensivă.

Niciodată nu l-am auzit pe vreunul dintre prietenii lui Adam vorbind atât de civilizat. Este versiunea special periată pentru sobrietatea spitalului a exprimării: „Pasca măsiu”.

— Vrei să spui Brooke Vega de la Bikini? Brooke Vega care s-a aflat pe coperta revistei *Spin* luna trecută? Chiar aici, în spital?

De data aceasta, Kim este cea care vorbește. Sună de parcă ar fi o copilă de șase ani spunându-și replica într-o piesă școlară legată de nutriția corectă: „Adică, trebuie să mâncăm fructe și legume de cinci ori pe zi?”

— Mda, eu sunt, zice Brooke cu o voce aspră. Mă aflu aici ca să le ofer oamenilor din Portland puțină distracție rock and roll.

Două asistente tinere, care probabil ascultă muzică pop la radio sau se uită la MTV și au auzit de Bikini, își ridică privirile întrebătoare și încântate. Le aud șușotind, nerăbdătoare să vadă dacă este chiar Brooke sau poate doar bucuroase de întreruperea rutinei.

— Mda. Așa-i. Deci m-am gândit că aş putea cânta un cântecel. Unul dintre preferatele mele. Se numește *Eraser*, spune Brooke. Vrea careva dintre voi să mă acompanieze?

— Am nevoie de ceva cu care să bat tactul, răspunde Liz. Are cineva niște pixuri sau ceva?

Acum, asistentele și infirmierele de la Terapie intensivă sunt foarte curioase și se îndreaptă către uși. Urmăresc scena de parcă ar fi un film derulat pe un ecran. Stau în picioare lângă patul meu, cu ochii ațintiți asupra ușilor duble, așteptând să se deschidă. Freamăt din pricina suspansului. Mă gândesc la Adam, cât de liniștitoare este atingerea lui, cum simt că mă topesc atunci când îmi atinge absent ceafa sau îmi suflă aer cald pe mâinile înghețate.

— Ce se întâmplă aici? vrea să știe asistenta mai în vârstă.

Brusc, toate asistentele din secție se uită la ea, nu către ușile dincolo de care se află Brooke. Nici una dintre ele nu-i va explica faptul că pe coridor se află o faimoasă vedetă pop. Clipa de încântare a trecut. Simt tensiunea transformându-se în dezamăgire. Ușile nu se vor deschide.

De afară, o aud pe Brooke începând să cânte versurile cântecului *Eraser*. Chiar și fără acompaniament, chiar și prin ușile duble, automate, este frumos.

— Cineva să cheme paza, acum, mârâie asistenta.

— Adam, fă ce ai de făcut, țipă Liz. Acum sau niciodată. Ne ocupăm noi de ele.

— Du-te! strigă Kim, intrată brusc în postura unui general de armată. Te acoperim noi.

Ușile se deschid. Intră de-a valma peste o jumătate de duzină de punkiști, Adam, Liz, Fitzy, niște oameni pe care nu-i cunosc și apoi Kim. Afară, Brooke continuă să cânte de parcă acesta este concertul pe care a venit să-l susțină în Portland.

În timp ce Adam și Kim se năpustesc pe uși, amândoi par hotărâți, fericiți chiar. Sunt uimită de curajul lor, de nebănuitele rezerve de forță. Vreau să sar în ajutorul lor, așa cum făceam pentru

Teddy când juca T-ball²¹ și depășea baza a treia, îndreptându-se spre „casă”. Este greu de crezut, dar, privindu-i pe Kim și Adam, aproape că și eu sunt fericită.

— Unde este? Țipă Adam. Unde-i Mia?

— În colț, lângă dulapul cu provizii! strigă cineva.

Îmi ia un minut să realizez că vocea îi aparține asistentei Ramirez.

— Paza! Prindeți-l! Prindeți-l! urlă asistenta țăfnoasă.

L-a remarcat pe Adam printre intruși, și chipul ei a devenit rozaliu de furie. Doi dintre paznicii spitalului și doi infirmieri intră în fugă.

— Amice, aia era Brooke Vega? întreabă unul dintre ei în timp ce îl înșfacă pe Fitzy și îl smucește spre ieșire.

— Cred că da, răspunde altul, înhățând-o pe Sarah și târând-o afară.

Kim m-a reperat.

— Adam, este aici, Țipă ea și apoi se întoarce să mă privească, strigătul murindu-i în gât. *Este aici*, spune ea din nou, dar vocea îi este un murmur.

Adam o aude, fentează asistentele și își croiește drum către mine. Apoi, ajunge la capătul patului meu, mâna lui întinzându-se să mă atingă. Mâna lui este pe cale să-mi atingă trupul. Brusc, mă gândesc la primul nostru sărut, după concertul lui Yo-Yo Ma, cum nu știusem cât de mult îmi doream să-i simt buzele pe ale mele decât când sărutul era iminent. N-am realizat cât de mult râvneam la atingerea lui până când aproape că am simțit-o pe trup.

Aproape. Deodată, el se îndepărtează de mine. Doi paznici l-au apucat de umeri și l-au tras îndărăt. Unul dintre ei o înșfacă pe Kim de cot și o scoate afară. Este lipsită de vlagă, nu opune nicio rezistență.

²¹ Joc pentru copii care reprezintă o introducere în baseball. (n.tr.).

Brooke încă mai cântă pe coridor. Când îl zărește pe Adam, se oprește.

— Îmi pare rău, iubitul, zice ea. Trebuie să dispar înainte să-mi înceapă spectacolul. Sau să fiu arestată.

Apoi, se îndepărtează pe coridor, urmată de doi infirmieri care se milogesc de ea să le dea un autograf.

— Chemați poliția! țipă asistenta în vârstă. Vreau să fie arestat.

— Îl ducem jos, în biroul pazii. Țsta-i protocolul, spune unul dintre bărbați.

— Nu suntem în măsură să arestăm pe nimeni, adaugă altul.

— Dați-l afară din secția mea! Mârâie și se răsuțește. Domnișoară Ramirez, sper că nu ai nimic de-a face cu derbedei aștia.

— Sigur că nu. Mă aflu în oficiul cu provizii. Am ratat tot balamucul, răspunde ea.

Minte atât de bine, încât chipul ei nu trădează nimic.

Asistenta în vârstă bate din palme.

— Bine. Spectacolul s-a terminat. Treceți la treabă.

Mă reped pe ușile salonului, urmându-i pe Adam și Kim care sunt escortați spre lift. Intru împreună cu ei. Kim pare amețită, de parcă i-ar fi apăsât cineva butonul de resetare și acum așteaptă să funcționeze din nou. Buzele lui Adam sunt strânse într-o expresie cruntă. Nu-mi dau seama dacă este pe cale să plângă sau să-l pocnească pe paznic. Pentru binele lui, sper că este vorba despre prima alternativă. Pentru binele meu, sper că e a doua.

La parter, paznicii îi înghiontesc pe Adam și Kim către un coridor plin cu birouri întunecate. Tocmai dau să intre într-unul dintre cele câteva care sunt luminate când aud pe cineva strigând numele lui Adam.

— Adam. Stai! Tu ești?

— Willow? țipă Adam.

— Willow? murmură Kim.

— Scuzați-mă, unde-i duceți? strigă Willow la paznici în timp ce se apropie în fugă.

— Îmi pare rău, dar au fost prinși încercând să intre cu forța în secția de Terapie intensivă, explică unul dintre paznici.

— Doar pentru că nu ne-au lăsat cu vorba bună, lămurește Kim cu voce slabă.

Willow ajunge lângă ei. Încă poartă hainele spitalicești, ceea ce-i straniu, pentru că, de obicei, se schimbă de „ținuta ortopedică” îndată ce poate. Părul ei lung, cârlionțat și roșcat atârână în lațe slinoase, de parcă ar fi uitat să se spele în ultimele câteva săptămâni. Iar obrajii ei, de obicei îmbujorați ca niște mere, sunt pământii.

— Scuzați-mă, sunt asistentă medicală la Cedar Creek. Am făcut practica aici, așa că, dacă doriți, putem merge la Richard Caruthers ca să rezolvăm problema.

— Cine-i dânsul? întrebă unul dintre paznici.

— Directorul de relații publice, răspunde celălalt. Apoi, se întoarce către Willow. Nu este în spital. Orele de program s-au terminat.

— Ei bine, am numărul lui de acasă, spune Willow fluturându-și telefonul mobil ca pe o armă. Mă îndoiesc că va fi încântat să audă că-l sun pentru a-i spune cum se comportă personalul din spital cu cineva care încearcă să-și viziteze iubita aflată în stare critică. Știți că domnul director pune la fel de mult preț pe compasiune ca și pe eficiență, iar aceasta nu este o modalitate de a te comporta față de cineva îngrijorat de soarta omului iubit.

— Doar ne făceam treaba, doamnă. Urmam ordinele.

— Ce-ar fi să vă scap de-o grijă și să mă ocup eu în continuare de ei? Familia pacientei se află la etaj. Îi așteaptă pe ei să li se alăture. Uite ce-i, dacă aveți vreo problemă, spuneți-i domnului Caruthers să ia legătura cu mine.

Bagă mâna în geantă și scoate o carte de vizită pe care o întinde către ei. Unul dintre paznici o ia, o privește și i-o dă celuilalt, care se holbează la ea și ridică din umeri.

— Cu ocazia asta, scăpăm și de hârțogăraie, zice el.

Îi dă drumul lui Adam, al cărui trup se prăbușește ca o

sperietoare de ciori scoasă de pe prăjină.

— Îmi pare rău, puștiule, îi zice el lui Adam, apucându-l de umeri.

— Sper că prietena ta se va face bine, murmură celălalt.

Apoi, amândoi dispar, îndreptându-se către lumina răspândită de niște automate pentru produse alimentare.

Kim, care a întâlnit-o pe Willow doar de două ori până acum, se repede în brațele ei.

— Mulțumesc, șoptește cu fața lipită de gâtul ei.

Willow o îmbrățișează la rându-i și o bate pe umăr înainte de a se desprinde. Își șterge ochii și râde forțat.

— Ce naiba a fost în capul vostru? întrebă ea.

— Vreau s-o văd pe Mia, spune Adam.

Willow se răsuțește pentru a se uita la Adam și parcă i-a deschis cineva o supapă, lăsând aerul să iasă. Izbucnește, întinde mâna și-i mângâie obrazul lui Adam.

— Sigur că vrei.

Își șterge ochii cu dosul palmei.

— Te simți bine? o întrebă Kim.

Willow ignoră întrebarea.

— Hai să vedem cum facem să intrați la Mia.

Adam se învionează când aude asta.

— Crezi că o să reușești? Asistenta în vârstă nu mă poate suferi.

— Dacă asistenta în vârstă este cea care cred eu că e, nu contează că nu te poate suferi. Nu ea hotărăște acolo. Hai la bunicii Miei, iar apoi o să aflui cine este în măsură să dispună încălcarea regulilor și să te lase la fata ta. Are nevoie de tine. Mai mult ca niciodată.

Adam se răsuțește în loc și o strânge în brațe pe Willow cu o asemenea forță, încât picioarele ei se desprind de dușumea.

Willow a sărit în ajutor. Exact la fel cum l-a salvat pe Henry, cel mai bun prieten al tatei și membru al trupei, care, pe vremuri, era un afemeiat bețiv. După câteva săptămâni de întâlniri, ea i-a spus că ori se îndreaptă și renunță la băutura, ori își iau rămas-bun. Tata

zicea că multe fete i-au dat ultimatumuri lui Henry, încercând să-l facă să se așeze la casa lui, și multe au fost abandonate în lacrimi, pe trotuar. Dar, când Willow și-a băgat în geantă periuța de dinți și i-a spus lui Henry să se maturizeze, el a fost cel care a plâns. Apoi, și-a șters lacrimile, s-a maturizat, a renunțat la alcool și a devenit monogam. După opt ani, iată-i, nici mai mult, nici mai puțin decât părinții unui copil. Willow este formidabilă în această privință. Probabil că asta-i motivul pentru care, după ce ea și Henry s-au căsătorit, a devenit cea mai bună prietenă a mamei – era tot o mătă blândă care zgârie rău, o feministă dură. Și tot de asta, probabil, era una dintre persoanele pe care tata le aprecia cel mai mult, chiar dacă detesta trupa Ramones și considera că baseballul era plictisitor, în timp ce tata trăia pentru Ramones și era de părere că baseballul reprezintă o instituție religioasă.

Acum, Willow este aici. Willow, asistenta medicală. Willow care nu acceptă să fie refuzată este aici. O să-l aducă pe Adam să mă vadă. Va avea grijă de tot. „Uraaa! simt eu nevoia să strig. Willow este aici!”

Sunt atât de preocupată să sărbătoresc sosirea lui Willow, încât îmi sunt necesare câteva momente să pricep implicațiile venirii ei, dar, când acest lucru se întâmplă, mă simt parcă străbătută de un curent electric.

Willow este aici. Și, dacă ea este aici, dacă ea este în spitalul *meu*, înseamnă că nu mai are niciun motiv să fie în spitalul *ei*. O cunosc suficient de bine pentru a ști că nu l-ar fi abandonat niciodată acolo. Chiar dacă eu sunt aici, ea ar fi rămas cu el. El a fost sfârâmat și adus la ea pentru a fi reparat. El era pacientul ei. Prioritatea ei.

Mă gândesc la faptul că bunicii sunt în Portland, cu mine. Și că toți cei din sala de așteptare vorbesc despre mine, evitând să-i pomenească pe mama, pe tata ori pe Teddy. Mă gândesc la chipul lui Willow de pe care a dispărut orice urmă de veselie. Și mă gândesc la ce i-a spus lui Adam – că am nevoie de el. Mai mult ca niciodată.

Și îmi dau seama. Teddy. Și el a murit.

* * *

Pe mama au apucat-o durerile facerii cu trei zile înainte de Crăciun, dar a insistat să mergem împreună să facem cumpărăturile de sărbători.

— N-ai vrea să te întinzi sau să mergi la maternitate, sau ceva? întreb eu.

Mama se strâmbă din pricina unei crampe.

— Nț. Contractiile nu sunt atât de rele și se petrec la intervale de vreo douăzeci de minute. Am făcut curat în toată casa, de sus până jos, în timpul travaliului cu tine.

— Să muncești în timpul travaliului, glumesc eu.

— Ești isteată, știi? a spus mama. A respirat adânc de câteva ori. Am o grămadă de făcut. Haide. Să luăm autobuzul până la mall. Nu mă simt în stare să conduc.

— N-ar trebui să-l sunăm pe tata? am întrebat eu.

Mama a râs auzind asta.

— Fii serioasă, mi-e de-ajuns că trebuie să nasc *acest* copil. N-am chef să mă lupt și cu el. O să-l sunăm atunci când se va întâmpla. Prefer să te am pe tine în preajmă.

Așa că eu și mama am rătăcit prin mall, oprindu-ne la fiecare două minute ca ea să se așeze și să respire adânc, și să mă strângă atât de tare de încheietură, încât mi-a lăsat furioase semne roșiatice. Totuși, în mod ciudat, a fost o dimineață distractivă și productivă. Am cumpărat cadouri pentru bunica și bunicul (un pulover cu un înger și o carte nouă, despre Abraham Lincoln) și jucării pentru bebeluș, plus o pereche de cizme impermeabile pentru mine. De obicei, așteptam vânzările de sărbători pentru a cumpăra lucruri de genul acestora, dar mama a zis că, în acest an, vom fi prea ocupate cu schimbatul scutecelor.

— Nu-i momentul să ne zgârcim. Oh, la naiba. Scuză-mă, Mia. Hai. Haide să luăm câte-o plăcintă.

Ne-am dus la un restaurant Marie Callender. Mama a luat o felie cu cremă de dovleac și una cu cremă de banane. Eu am vrut cu afine. După ce a terminat, a împins farfuria deoparte și a anunțat că este gata să dea piept cu moașa.

De fapt, n-am discutat niciodată dacă este sau nu cazul să fiu alături de ea în acele momente. Eram la vârsta când mă duceam peste tot cu mama și tata, așa încât mi s-a părut de la sine înțeles să fiu acolo. Ne-am întâlnit cu tata – care era pe cale să cedeze nervos – la maternitate, care nu era deloc precum sala de consultații a unui doctor. Ocupa parterul unei case și era plină de saloane cu paturi și jacuzziuri, echipamentul medical fiind discret camuflat. Moașa hippie i-a condus înăuntru pe mama și pe tata, iar tata m-a întrebat dacă vreau să intru și eu. Dar mama deja începuse să țipe blasfemii.

— Pot s-o chem pe bunica să te ia, a spus tata, tresărind involuntar la auzul tirului de blesteme al mamei. Asta s-ar putea să dureze o vreme.

Am clătinat din cap. Mama avea nevoie de mine. Ea spusese asta. M-am așezat pe una dintre canapelele înflorate și am luat o revistă cu un bebeluș tăntălău și chel pe copertă. Tata a dispărut în salonul în care se afla patul mamei.

— Muzică! La dracu'! Muzică! a țipat mama.

— Avem câteva cântece drăguțe ale Enyei²². Foarte liniștitoare, a zis moașa.

— La naiba cu Enya! a țipat mama. Melvins. *Pământ*. Acum!

— Imediat, a spus tata, apoi a scos un CD cu cea mai zgomotoasă muzică de chitară pe care am auzit-o vreodată. Făcea ca toate cântecelele punk ritmate pe care tata le asculta în mod obișnuit să pară muzică de harpă. Sunetele acestea erau primitive, iar asta părea s-o facă pe mama să se simtă mai bine. A început să scoată sunete joase, guturale. Eu stăteam acolo, tăcută. Adesea, strigase

²² Enya (Eithne Patricia Ní Bhraonáin) (n. 17 mai 1961) este o cântăreață de origine irlandeză. (n.tr.).

numele meu și mă repezisem înăuntru. Mama își ridică privirea spre mine, cu chipul acoperit de sudoare.

— Nu-ți fie teamă, șoptise ea. Femeile pot suporta cele mai atroce dureri. O să constați asta într-o zi.

Apoi, înjurase din nou, țipând.

Văzusem vreo câteva nașteri la televizor și femeile țipă de obicei un timp, uneori înjură și atunci trebuie să se ia sonorul, dar niciodată nu a durat mai mult de o jumătate de oră. După trei ore, mama și Melvins încă țipau. În toată maternitatea era o umiditate tropicală, cu toate că afară erau cinci grade Celsius.

Henry a trecut pe acolo. Când a intrat și a auzit gălăgia, a încremenit. Știam că toată povestea asta cu copiii îl îngrozea. Îi auzisem pe mama și pe tata vorbind despre asta și despre refuzul lui Henry de a se maturiza. Se pare că fusese șocat când ai mei m-au avut pe mine și acum era tulburat că se hotărâseră să mai facă un al doilea copil. Amândoi se simțiseră ușurați când el și Willow se împăcaseră.

— În sfârșit, un adult în viața lui Henry, spusese mama.

Henry s-a uitat la mine – chipul lui era palid și transpirat.

— Sfinte Dumnezeule, Mee! Chiar ar trebui să auzi așa ceva? *Eu* ar trebui să aud așa ceva?

Am ridicat din umeri. Henry s-a așezat lângă mine.

— Am căpătat o gripă sau ceva, dar tatăl tău tocmai m-a sunat, rugându-mă să aduc niște mâncare. Așa că iată-mă, a zis el întinzându-mi o pungă de la Taco Bell care mirosea a ceapă.

Mama a scos alt geamăt.

— Ar trebui să plec. Nu vreau să dau gripa cuiva sau ceva de genul ăsta.

Mama a țipat chiar mai tare și Henry practic a sărit de pe scaun.

— Ești sigură că vrei să rămâi aici și să ai parte de toate astea? Poți să vii la mine. Willow este acasă și are grijă de mine. A rânjit când i-a pomenit numele. Poate să aibă grijă și de tine.

S-a ridicat să plece.

— Nu. Sunt în regulă. Mama are nevoie de mine. Tata e cam îngrozit.

— A vomat deja? a întrebat Henry așezându-se pe canapea.

Am râs, dar apoi am văzut pe chipul lui că vorbea serios.

— A vomat când te-ai născut tu. Aproape că a leșinat. Nu că l-aș condamna. Dar tipul era varză, doctorii au vrut să-l dea afară... au spus că o s-o facă dacă nu te naști într-o jumătate de oră. Asta a enervat-o pe maică-ta atât de tare, încât te-a scos cinci minute mai târziu. Henry a zâmbit, lăsându-se pe spate, pe canapea. Asta-i povestea. Dar îți spun un lucru: a plâns ca un copilăș când te-ai născut.

— Am mai auzit partea asta.

— Care parte? a întrebat tata cu respirația întretăiată.

A înșfăcat punga de la Henry.

— Taco Bell, Henry?

— Prânzul campionilor, a zis Henry.

— E-n regulă. Mor de foame. Sunt momente tensionante. Trebuie să-mi mențin puterile.

Henry mi-a făcut cu ochiul. Tata a scos un burrito și mi-a oferit și mie unul. Am clătinat din cap. Tata tocmai începuse să-și despacheteze mâncarea când mama a scos un mârâit și apoi a început să țipe la moașă că este gata să împingă. Moașa și-a ițit capul pe ușă.

— Cred că se apropie momentul, așa că poate amânați masa pentru mai târziu, a spus ea. Veniți.

Henry practic a smuls din țâțâni ușa de la intrare. L-am urmat pe tata în încăperea unde mama găfâia ca un câine bolnav.

— Vrei să te uiți? l-a întrebat moașa pe tata, însă el doar s-a clătinat și s-a făcut verde la față.

— Cred că-i mai bine să stau aici, a zis el strângând mâna mamei, pe care ea și-a smuls-o violent.

Nimeni nu m-a întrebat pe mine dacă vreau să privesc. Pur și simplu, mașinal, m-am dus lângă moașă. Recunosc, a fost destul de

scârbos. Foarte mult sânge. Și, în mod cert, niciodată nu o mai văzusem pe mama în felul acesta. Dar mi se părea ciudat de firesc să mă aflu acolo. Moașa îi spunea mamei să împingă, apoi să se oprească, după aceea să împingă.

— Hai, scumpo, hai, scumpo, hai, scumpo, rostea ea ca o incantație. E aproape gata! a exclamat ea încântată.

Mama s-a uitat la ea de parcă dorea s-o pocnească.

Când Teddy a apărut, era cu fața în sus, spre tavan, așa că primul lucru pe care l-a văzut am fost eu. Nu a ieșit țipând, așa cum se întâmplă la televizor. Era tăcut, privindu-mă fix. Mi-a susținut privirea în timp ce moașa îi curăța căile respiratorii.

— E băiat, a strigat ea. Moașa l-a pus pe Teddy pe burta mamei. Vrei să tai cordonul ombilical? l-a întrebat pe tata.

Tata a dat din mâini că nu, prea copleșit sau amețit pentru a vorbi.

— Îl tai eu, m-am oferit.

Moașa a ținut strâns cordonul și mi-a spus unde să tai. Teddy stătea cuminte, ochii lui cenușii fiind larg deschiși, încă privindu-mă fix.

Mama zicea întotdeauna că, undeva în adâncul sufletului, Teddy mă considera mama lui pentru că am fost prima pe care a văzut-o și fiindcă i-am tăiat cordonul.

— Este aidoma acelor boboci de găscă, a glumit mama. Se țin după zoolog, nu după mama-găscă, deoarece el a fost primul pe care l-au văzut când au ieșit din găoace.

Exagera. Teddy nu credea cu adevărat că aș fi mama lui, dar existau anumite lucruri pe care doar eu le puteam face pentru el. Când era bebeluș, în perioada nopților agitate, se liniștea numai când eu îi cântam un cântec de leagăn la violoncel. Când a ajuns în perioada Harry Potter, doar mie îmi permitea să-i citesc un capitol în fiecare seară. Și, când se julea sau se alegea cu vreun cucui, dacă mă aflam prin preajmă, nu se oprea din plâns decât când îi depuneam un sărut magic pe rană, după care se vindeca miraculos.

Știu că toate săruturile magice din lume probabil că nu i-ar fi fost de folos astăzi. Dar aș face orice ca să-l pot săruta.

10.40 p.m.

O iau la goană.

Îi las pe Adam, Kim și Willow în hol și mă împleticesc prin spital. Nu-mi dau seama că am pornit în căutarea secției de Pediatrie decât când ajung acolo. Merg pe coridoare, trec pe lângă saloane în care se află copiii de patru ani speriați, care dorm agitați înainte de operația de amigdale de mâine, trec pe lângă secția de Terapie intensivă pentru nou-născuți în care se află prunci cât pumnul din care ies mai multe tuburi decât din mine, pe lângă secția de Oncologie pediatrică unde pacienți fără păr pe cap și bolnavi de cancer dorm sub peisaje vesele, cu curcubeie și baloane pictate pe pereți. Îl caut, deși știu că nu-l voi găsi. Totuși, trebuie să-l caut în continuare.

Îmi vine în minte imaginea capului său acoperit cu bucle blonde. Îmi place la nebunie să-mi vâr fața în acei cârlionți, am făcut asta de când era un bebeluș. Mă așteptam să vină ziua când mă va îndepărta, spunându-mi „Mă faci de râs”, așa cum le zice părinților noștri când ovaționează prea tare la T-ball. Dar, până acum, acest lucru nu se întâmplase. Până acum, mi s-a permis un acces neîngrădit la capul lui. Până acum. Dar acum s-a încheiat. Definitiv.

Îmi imaginez că îmi îngrop fața în buclele lui pentru ultima dată și nu mă pot închipui făcând asta fără să izbucnesc în lacrimi care îi transformă buclele în șuvițe drepte.

Teddy n-o să treacă niciodată de la T-ball la baseball. N-o să-și lase niciodată mustața. N-o să se ia niciodată la bătaie la școală, n-o să împuște o căprioară, n-o să sărute o fată, n-o să facă sex, n-o să se îndrăgostească, n-o să se însoare și nici n-o să aibă un copil cu părul cârlionțat. Sunt cu doar zece ani mai mare decât el, dar mi se pare că am trăit atât de multe în plus față de el. Este nedrept. Dacă unul

dintre noi era să rămână în viață, dacă unuia dintre noi era să i se ofere șansa de a trăi mai mult acela ar fi trebuit să fie el.

Alerg prin spital ca un animal încolțit. „Teddy? țip eu. Unde ești? Întoarce-te la mine!”

Dar nu o va face. Știu că este inutil. Renunț și mă târăsc spre salonul meu. Vreau să distrug ușile duble. Vreau să spulber oficiul asistentelor. Vreau ca totul să dispară. Vreau ca *eu* să dispar. Nu vreau să fiu aici. Nu vreau să fiu în acest spital. Nu vreau să fiu în starea asta suspendată, din care pot vedea ce se întâmplă, în care sunt conștientă de ceea ce simt fără să fiu de fapt capabilă să simt. Nu pot să țip până mă apucă durerea de gât, nu pot să sparg un geam cu pumnul până îmi dă sângele și nici nu pot să mă trag de păr până când durerea fizică devine mai mare decât cea sufletească.

Mă holbez la trupul meu, la Mia „cea vie”, care zace în patul ei de spital. Simt cum mă cuprinde un val de furie. Dacă aș fi putut să-mi plesnesc propria față inertă, aș fi făcut-o.

În loc de asta, mă așez pe scaun și închid ochii, dorind să dispar. Numai că nu pot. Nu mă pot concentra deoarece, brusc, se stârnește foarte mult zgomot. Monitoarele la care sunt conectată încep să bipăie și să țiuie, iar două asistente se reped spre mine.

— Tensiunea și pulsul îți scad, țipă una dintre ele.

— Are tahicardie, strigă cealaltă. Ce s-a întâmplat?

— Cod albastru, cod albastru la Traumatologie, zbiară asistentașefă.

În curând, asistentelor li se alătură un medic cu privirea confuză, frecându-și ochii somnoroși sub care se află cearcăne adânci. Îndepărtează cearceaful și îmi saltă cămașa de spital. Sunt goală de la brâu în jos, dar nimeni nu bagă de seamă așa ceva aici. Își pune mâinile pe burta mea, care este umflată și tare. Ochii lui se lărgesc și apoi se îngustează, formând două linii subțiri.

— Abdomenul este rigid, spune el furios. Trebuie să-i facem o ecografie.

Asistenta Ramirez fuge într-o cămăruță din spate și se întoarce de

acolo împingând un obiect pe roți ce seamănă cu un laptop de care este atașat ceva lung și alb.

Întinde un gel pe burta mea, iar apoi doctorul trece piesa albă pe deasupra.

— La naiba! Este plin de lichid, zice el. Pacienta a fost operată în după-amiaza asta?

— I-a fost îndepărtată splina, răspunde asistenta Ramirez. Poate că a scăpat un vas de sânge necauterizat, spune doctorul. Sau poate fi o scurgere lentă printr-o perforație a intestinului. Accident de mașină, nu?

— Da. A fost adusă cu elicopterul, în dimineața asta.

Medicul se uită în fișa mea.

— Doctorița Sorensen a fost chirurgul ei. Încă este în spital. Dă-i un mesaj să vină în sala de operații. Trebuie să o deschidem, ca să vedem pe unde curge și de ce, înainte de a-i fi și mai rău. Iisuse, contuzii ale creierului, un plămân colabat. Copila-i o epavă.

Asistenta Ramirez îi aruncă medicului o privire crâncenă, de parcă el tocmai m-ar fi insultat.

— Domnișoară Ramirez, o dojenește asistenta țâfnoasă, ai propriii pacienți de care să te ocupi. Hai s-o intubăm pe tânăra aceasta și s-o transferăm în sala de operații. Asta i-ar fi mai de folos decât să pierdem timpul aiurea.

Asistentele se mișcă rapid pentru a mă decupla de la monitoare, a-mi scoate perfuziile și a-mi introduce alt tub pe gât. Doi infirmieri se apropie rapid cu o targă pe care sunt transferată. Încă mai sunt descoperită de la brâu în jos în timp ce ei se grăbesc spre ieșire, dar, exact înainte de a ajunge la ușa din spate, asistenta Ramirez le strigă să aștepte și apoi îmi acoperă cu blândețe picioarele cu cămașa. Mă bate de trei ori cu degetele pe frunte, de parcă ar fi un soi de mesaj transmis în codul Morse. Și apoi sunt dusă printr-un labirint de coridoare până în sala de operații pentru o altă rundă, dar, de data aceasta, nu-mi mai urmez trupul. De data asta, rămân în secția de Terapie intensivă.

Încep să pricep. Adică, nu înțeleg pe deplin. Nu este ca și cum i-aș comanda unui vas de sânge să plesnească și să înceapă să curgă în stomacul meu. Nu este ca și cum mi-am dorit o altă operație. Dar Teddy a murit. Mama și tata au murit. În dimineața aceasta, am plecat la o plimbare cu mașina, împreună cu familia mea. Și acum mă aflu aici, atât de singură cum n-am fost niciodată. Am șaptesprezece ani. Nimic nu este așa cum ar trebui să fie. Viața mea nu trebuia să se schimbe în felul acesta.

Într-un colț liniștit al salonului, încep să mă gândesc cu adevărat la lucrurile amare pe care am reușit să le ignor până acum. Cum ar fi dacă aș rămâne? Cum m-aș simți dacă m-aș trezi fiind orfană? Să nu mai simt niciodată mirosul pipei tatei? Să nu mai stau niciodată lângă mama, vorbind încet în vreme ce ne ocupăm de vase? Să nu-i mai citesc niciodată lui Teddy un capitol din *Harry Potter*? Să stau fără ei?

Nu sunt sigură că aceasta este o lume căreia îi mai aparțin. Nu sunt sigură că vreau să mă trezesc.

* * *

Am fost la o singură înmormântare în viața mea, și atunci a fost vorba despre cineva pe care abia îl cunoșteam.

Aș fi putut să mă duc la funeraliile strămătușii Glo, după ce a murit de pancreatită acută. Doar că ea și-a exprimat foarte precis ultimele dorințe. Nicio ceremonie tradițională, nicio înmormântare în cavoul familiei. În loc de astea, a vrut să fie incinerată, iar cenușa să îi fie împrăștiată în cadrul unei ceremonii amerindiene, undeva în munții Sierra Nevada. Bunica a fost destul de enervată de toată povestea asta, de mătușa Glo în general, care întotdeauna – spunea bunica – se străduia să atragă atenția asupra faptului că era atât de specială, chiar și după moarte. Bunica a sfârșit prin a boicota împrăștierea cenușii și, dacă ea nu participa la ceremonie, nici noi nu am avut vreun motiv să ne ducem.

Peter Hellman, prietenul meu care cânta la trombon în tabăra de

muzică, murise cu doi ani în urmă, dar nu am aflat de asta până când nu m-am întors în tabără și am constatat că nu se află acolo. Puțini dintre noi știuseră că avusese cancer. Acesta era un lucru interesant în legătură cu tabăra de muzică – formai legături strânse cu oamenii în timpul verii, dar exista un fel de regulă nescrisă să nu ții legătura cu ei în restul anului. Eram prieteni de vară. În sfârșit, am dat un concert comemorativ în tabără, în onoarea lui Peter, dar nu a fost o înmormântare adevărată.

Kerry Gifford era un muzician din oraș, unul dintre prietenii părinților mei. Spre deosebire de tata și Harry – care, pe măsură ce au înaintat în vârstă și și-au întemeiat familii, au renunțat la partea interpretativă și s-au axat pe cea contemplativă –, Kerry a rămas burlac și credincios primei sale iubiri: cântatul. Făcea parte din trei trupe și își câștiga pâinea zilnică asigurând muzica într-un club din oraș, un aranjament perfect, deoarece măcar una dintre cele trei trupe ale lui părea să cânte acolo în fiecare săptămână, așa încât el nu avea decât să urce pe scenă și să lase pe altcineva să se ocupe de aparatură, cu toate că uneori îl vedeai dând fuga în mijlocul vreunui cântec ca să umble la butoane el însuși. Îl cunoscusem pe Kerry încă de mică, atunci când mergeam la spectacole împreună cu ai mei, iar apoi l-am revăzut când eu și Adam ne-am îndrăgostit și am început să mă duc la concerte din nou.

Într-o seară, se afla la muncă, ocupându-se de sonorizare pentru o trupă din Portland, numită Clod, când pur și simplu s-a prăbușit peste sintetizator. Până să sosească ambulanța, era mort deja. Un stupid anevrism la creier.

Moartea lui Kerry a stârnit rumoare în oraș. Era un fel de personalitate aici, un tip dintr-o bucată, cu o personalitate deosebită, un alb sălbatic cu părul împletit în codițe. Și era tânăr, avea doar treizeci și doi de ani. Toți cei pe care îi cunoșteam aveau de gând să se ducă la înmormântarea lui, care avea loc în orașul unde crescuse, în munți, la vreo două ore de mers cu mașina. Mama și tata

mergeau, desigur, la fel și Adam. Și, cu toate că mă simțeam cumva ca un intrus la înmormântarea lui, am hotărât să mă duc și eu. Teddy a rămas acasă, cu bunicii.

Un convoi de mașini a pornit spre orașul natal al lui Kerry, noi înghesuindu-ne într-o mașină cu Henry și Willow, a cărei sarcină era atât de avansată, încât centura de siguranță nu o cuprindea. Fiecare spunea, pe rând, povești amuzante despre Kerry. Kerry, declarat a fi de stânga, care se hotărâse să protesteze împotriva războiului din Irak convingându-i pe niște tipi să se îmbrace în femei și să se ducă la biroul local de recrutare al armatei pentru a se înrola. Kerry ateul convins, care, detestând modul în care Crăciunul fusese transformat într-o sărbătoare comercială, a organizat la club o petrecere anti-Crăciun și un concurs ce premia trupa care reușea să denatureze cel mai tare versurile colindelor. Apoi, i-a invitat pe toți să-și arunce cadourile banale într-o mare grămadă în mijlocul clubului. Și, contrar mitului local, Kerry nu a dat foc mormanului – tata mi-a spus că a donat totul asociației caritabile St. Vincent de Paul.

În timp ce toată lumea vorbea despre Kerry, atmosfera din mașină era euforică și amuzantă, de parcă mergeam la bâlci, nu la înmormântare. Dar părea în regulă să fie așa, era în stilul lui Kerry, care întotdeauna deborda de energie frenetică.

Totuși, înmormântarea a fost exact pe dos. A fost îngrozitor de deprimantă, și nu doar pentru că era vorba despre o persoană tragic de tânără sau deoarece a murit fără vreun alt motiv decât un stupid accident arterial. S-a desfășurat într-o biserică uriașă, ceea ce a părut ciudat având în vedere că el era un ateu convins, dar aspectul acesta l-am înțeles. Adică, unde în altă parte să se desfășoare o înmormântare? Problema a reprezentat-o slujba în sine. Era evident că pastorul nu îl cunoscuse pe Kerry, pentru că, atunci când a vorbit despre el, a făcut-o la modul generic, spunând cât de cumsecade și drept a fost și, cu toate că plecarea lui într-o altă lume era tristă, urma să primească „răsplata divină”.

Așa că, în loc să aibă parte de elogiile de la colegii săi de trupă sau a oamenilor din oraș, alături de care petrecuse cincisprezece ani, un unchi oarecare din Boise s-a ridicat și a vorbit despre cum l-a învățat pe Kerry să meargă pe bicicletă, la șase ani, de parcă acesta a fost un moment definitoriu al vieții lui Kerry. A încheiat cu un mesaj liniștitor: Kerry se plimba alături de Iisus acum. Am văzut-o pe mama înroșindu-se când a auzit asta și mi-am făcut oarece griji că s-ar putea să comenteze ceva. Ne duceam la biserică uneori, deci nu-i vorba că mama avea ceva împotriva religiei, dar Kerry o respingea în totalitate, iar mama era cumplit de protectoare față de oamenii pe care îi iubea – în asemenea măsură, încât se simțea personal ofensată de insultele adresate lor. Câteodată, prietenii o numeau Mama ursoaică din acest motiv. Până la sfârșitul slujbei – încheiată cu o interpretare însuflețită a cântecului lui Bette Midler, *Wind Beneath My Wings*²³ – mamei practic îi ieșeau aburi pe urechi de furie.

— Bine că este mort Kerry, pentru că înmormântarea asta l-ar fi scos din minți, a spus Henry.

După serviciul funerar, am hotărât să renunțăm la prânzul formal și ne-am dus să mâncăm undeva.

— *Wind Beneath My Wings?* a întrebat Adam luându-mi mâna absent și suflând spre ea, ceea ce făcea de obicei ca să-mi încălzească degetele permanent reci.

— Ce-i în neregulă cu *Amazing Grace*²⁴? E încă tradițional...

— Da, dar nu te face să vomیți, a intervenit Henry. Sau, și mai bine, *Three Little Birds*²⁵, de Bob Marley. Acesta ar fi fost un cântec care i s-ar fi potrivit lui Kerry. Ceva care să-l omagieze pe tipul care a fost.

Înmormântarea n-a avut nicio legătură cu omagierea vieții lui

²³ Vântul sub aripile mele (în lb. engleză, în original).

²⁴ Milostivirea neașteptată (în lb. engleză, în original).

²⁵ Trei păsărele (în lb. engleză, în original).

Kerry, a mârâit mama, trăgând de eşarfă. A fost o repudiere a ei. A fost ca și cum îl omorau iarăși și iarăși.

Tata a pus o mână liniștitoare pe pumnul încleștat al mamei.

— Liniștește-te. A fost doar un cântec.

— N-a fost doar un cântec, a spus mama smulgându-și mâna. E vorba de semnificația lui. Toată șarada aia. În special tu ar trebui să înțelegi.

Tata a ridicat din umeri și a zâmbit trist.

— Poate că ar trebui. Dar nu mă pot supăra pe familia lui. Îmi închipui că această înmormântare a fost modul lor de a-și regăsi fiul.

— Hai să fim serioși, a zis mama clătinând din cap. Dacă doreau să-și regăsească fiul, de ce n-au respectat viața pe care și-a ales-o. Cum se face că nu l-au vizitat niciodată? Sau că nu-i suportau muzica?

— Nu știm ce părere au avut despre toate astea, a replicat tata. Hai să nu-i judecăm prea aspru. Trebuie să fie cumplit să-ți îngropi propriul copil.

— Nu-mi vine să cred că le găsești scuze, a exclamat mama.

— Nu le gălesc scuze. Cred doar că faceți prea mult caz în legătură cu alegerea unui cântec.

— Iar eu cred că tu confunzi cumsecădenia cu nesimțirea!

Tata a clipit imperceptibil, dar suficient ca Adam să-mi strângă mâna, iar Henry și Willow să facă schimb de priviri. Henry a intervenit, în apărarea tatei, cred.

— Este altfel pentru tine, dat fiind părinții pe care îi ai, i-a spus el tatei. Adică, sunt ei demodați, dar întotdeauna s-au implicat în viața ta, chiar și în perioadele cele mai sălbatice, întotdeauna, ați fost un fiu bun și un tată bun. Mereu acasă la prânzul de duminică.

Mama a izbucnit într-un hohot de râs, de parcă vorbele lui Henry susțineau punctul ei de vedere. Am privit-o cu toții, iar expresiile noastre șocate au părut a o face să se calmeze.

— În mod clar, sunt copleșită de emoții acum, zis ea.

Tata a părut să înțeleagă că asta ținea loc de scuză. Și-a pus mâna pe a ei și, de data aceasta, ea nu și-a îndepărtat-o.

Tata a făcut o pauză, ezitând dacă să vorbească sau nu.

— Cred că înmormântările seamănă foarte mult cu moartea însăși. Poți să-ți dorești anumite lucruri, să-ți faci planuri, dar, în cele din urmă, nu ai niciun control.

— Nici vorbă, a spus Henry. Nu dacă îți comunic dorințele cui trebuie. S-a răsucit către Willow și s-a adresat burții ei: Deci, familie, ascultă. La înmormântarea mea, este permisă purtarea hainelor negre. În privința muzicii, vreau ceva ritmat și de școală veche, gen Mr. T Experience²⁶. Și-a ridicat privirea spre Willow. S-a-nțeles?

— Mr. T Experience. O să am grijă.

— Mersi. Dar tu, scumpo? a întrebat-o el.

Fără să stea o clipă pe gânduri, Willow a zis:

— Pune-mi *PS. You Rock My World*, de Eels. Și vreau una dintre acele înmormântări verzi, unde ești îngropat sub un copac. Deci înmormântarea va trebui să aibă loc în mijlocul naturii. Și fără flori. Adică, dă-mi toți bujorii pe care-i dorești cât sunt în viață, dar, după ce mor, mai bine fă donații în numele meu unei organizații de binefacere gen Medici fără frontiere.

— Văd că ai plănuisit toate detaliile, a spus Adam. Are vreo legătură cu faptul că ești asistentă medicală?

Willow a ridicat din umeri.

— După părerea lui Kim, asta înseamnă că ești profund, am zis eu. Ea susține că lumea este împărțită în oameni care își imaginează propria înmormântare și oameni care nu o fac, iar cei inteligenți și cu simț artistic aparțin în mod firesc primei categorii.

— Deci tu în care intri? m-a întrebat Adam.

— Eu aș vrea *Requiemul* lui Mozart, am spus eu. M-am întors către mama și tata. Nu vă faceți griji, n-am înclinații sinucigașe sau

²⁶ Trupă punk-rock americană formată în 1985, în Berkeley, California (n.red.).

ceva asemănător.

— Fii serioasă, a zis mama, starea ei de spirit îmbunătățindu-se în timp ce amesteca în cafea. În adolescență, am avut niște fantezii foarte elaborate legate de înmormântarea mea. Ticălosul meu tată și toți prietenii care-mi greșiseră ar fi plâns peste sicriul meu, care ar fi fost roșu, evident, și s-ar fi auzit o melodie de James Taylor²⁷.

— Lasă-mă să ghicesc, a spus Willow, *Fire and Rain*²⁸?

Mama a dat din cap, iar ea și Willow au izbucnit în râs și, în curând, toți cei de la masă hohoteam atât de tare, încât lacrimile ne curgeau pe obraji. Iar apoi ne-am pomenit plângând, chiar și eu, care nu l-am cunoscut pe Kerry atât de bine. Plângeam și râdeam, râdeam și plângeam.

— Și acum, cum stă treaba, a întrebat-o Adam pe mama după ce ne-am potolit. A mai rămas vreo urmă de atracție față de domnul Taylor?

Mama s-a oprit și a clipit de câteva ori, așa cum face când se gândește la ceva. Apoi, s-a întins să-l mângâie pe tata pe obraz, o rară demonstrație de afecțiune în public.

— În scenariul ideal, eu și nesimțitul meu soț cu inimă mare murim brusc și în același timp, la nouăzeci și doi de ani. Nu sunt sigură în ce mod. Poate participăm la un safari în Africa – pentru că, în viitor, suntem bogați; hei, este fantezia mea – și ne îmbolnăvim de o boală exotică. Într-o seară, ne ducem la culcare sănătoși și nu ne mai trezim. Și nici vorbă de James Taylor. Mia cântă la înmormântarea noastră. Dacă va putea să lipsească de la Filarmonica din New York.

Tata nu avea dreptate. Este adevărat că s-ar putea să nu ai posibilitatea de a avea control asupra propriei înmormântări, dar uneori *poți* alege modul de a muri. Și nu pot să nu mă gândesc că o

²⁷ James Vernon Taylor este un compozitor și chitarist american (n.tr.).

²⁸ Foc și ploaie (în lb. engleză, în original).

parte din dorința mamei *s-a îndeplinit*. S-a dus împreună cu tata. Dar eu nu voi cânta la înmormântarea ei. Este posibil ca înmormântarea ei să fie și a mea. Este ceva liniștitor în asta. Să pleci cu toată familia. Să nu rămână nimeni în urmă. Astea fiind spuse, nu pot să nu mă gândesc că mama *nu* ar fi încântată de asta. De fapt, Mama ursoaică ar fi absolut furioasă în legătură cu modul în care decurg lucrurile pe ziua de azi.

2.48 a.m.

M-am întors de unde-am plecat. În secția de Terapie intensivă. Adică, trupul meu s-a întors. *Eu* am stat aici în tot acest timp, prea obosită ca să mă mișc. Îmi doresc să pot dormi. Aș vrea să existe ceva care să mă anestezieze *pe mine* sau măcar ceva care să facă lumea să tacă. Aș vrea să fiu aidoma trupului meu, tăcută și fără viață, o ceară moale în mâinile altcuiva. Nu am energia să iau această decizie. Nu mai vreau asta. O rostesc cu voce tare. *Nu vreau asta*. Privesc prin salon, simțindu-mă oarecum penibil. Mă îndoiesc că toți ceilalți oameni în suferință de aici sunt încântați să se afle în acest loc.

Corpul meu nu a lipsit prea mult de la Terapie intensivă. Câteva ore în operație. O vreme oarecare sala de recuperare. Nu știu exact ce s-a întâmplat cu mine și, pentru prima dată pe ziua de azi, nici nu prea îmi pasă. N-ar trebui să-mi pese. N-ar trebui să-mi fac atâtea probleme. Înțeleg acum că este ușor să mori. Să trăiești este greu.

Sunt conectată din nou la ventilator și iarăși mi s-a pus leucoplast pe pleoape. Nu înțeleg care-i rostul leucoplastului. Se tem doctorii că mă voi trezi în mijlocul operației și voi fi îngrozită de bisturie sau de sânge? De parcă mi-ar păsa de așa ceva acum. Două asistente, cea care se ocupă de mine și domnișoara Ramirez, vin la capul meu și verifică monitoarele. Rostesc o serie de numere care-mi sunt la fel de familiare ca propriul nume: valorile tensiunii, ale gradului de

oxigenare sanguină și saturare a hemoglobinei, rata respiratorie. Asistenta Ramirez pare o persoană cu totul diferită comparativ cu cea care a venit aici ieri după-amiază. Machiajul este șters cu totul iar părul i s-a turtit. Arată ca și cum ar fi gata să adoarmă de-a-n picioarele. Probabil că tura ei se va încheia în curând. O să-mi lipsească, dar sunt bucuroasă că va putea pleca de lângă mine, departe de acest loc. Și eu aș vrea să plec. Cred că o voi face. Cred că este doar o problemă de timp... sau de a-mi da seama cum să o fac.

N-au trecut cincisprezece minute de când am fost adusă în patul meu și Willow își face apariția. Intră hotărâtă pe ușile duble și se duce să discute cu asistenta de la birou. Nu aud ce spune, însă îi deslușesc tonul: este politicoș, calm, dar nu lasă loc de discuții. Când părăsește încăperea, câteva minute mai târziu, se simte o schimbare în atmosferă. Willow este la conducere acum. La început, asistenta țâfnoasă pare enervată și parcă spune: „Cine-i femeia asta ca să-mi zică mie ce am de făcut?” Dar apoi pare să cedeze, ca și cum ar fi ridicat mâinile în semn de abandon. A fost o noapte nebună. Tura se apropie de final. De ce să se complice? Curând, eu și toți vizitatorii mei zgomotoși și obraznici vom fi problema altcuiva.

Cinci minute mai târziu, Willow se întoarce, aducându-i și pe bunicii mei. Willow a muncit toată ziua și acum este aici, toată noaptea. Știu că oricum nu prea doarme. Am auzit-o pe mama vânzându-i ponturi despre cum să-și facă bebelușul să doarmă noaptea.

Nu știi sigur cine arată mai rău, eu sau bunicul? Are obrajii trași, pielea îi este cenușie, iar ochii – injectați. Bunica, pe de altă parte, arată ca... bunica. Nici urmă de oboseală sau durere. Este de parcă extenuarea n-ar îndrăzni să se pună cu ea. Se grăbește să ajungă la patul meu.

— Chiar că ne-ai dat emoții astăzi, spune bunica pe un ton blând. Mama ta zicea întotdeauna ce copil liniștit ești și îmi amintesc că îi răspundeam: „Așteaptă doar să ajungă la pubertate”. Dar tu ai

dovedit că greșeam. Chiar și atunci ai rămas o fată cuminte. Nu ne-ai dat niciodată de furcă. N-ai fost niciodată genul de adolescentă care să creeze probleme. Dar astăzi, ne-ai dat emoții pentru o viață întreagă.

— Hai, hai, fii serioasă, spune bunicul, punând o mână pe umărul ei.

— Oh, glumesc doar. Mia ar aprecia. Are un simț considerabil al umorului, indiferent cât de serioasă pare uneori. Un puternic simț al umorului.

Bunica trage scaunul lângă pat și își trece degetele prin părul meu. Cineva l-a clătit, astfel că, deși nu e tocmai curat, nici nu este năclăit de sânge. Bunica începe să-mi descâlcească şuvițele lungi. Le tai întotdeauna, apoi le las să crească. Este cam cea mai radicală schimbare pe care o fac în privința aspectului meu. Îmi scoate părul de sub pernă și mi-l aranjează pe piept, ascunzând unele dintre firele și tuburile care mă conectează la aparate.

— Poftim, este mult mai bine așa, zice ea. Știi, am ieșit astăzi afară, la o plimbare și n-o să ghicești niciodată ce am văzut. O forfecuță-galbenă. În Portland, în februarie. Asta chiar că-i neobișnuit. Cred că este Glo. Întotdeauna te-a îndrăgit. Spunea că îi amintești de tatăl tău, pe care îl adora. Când și-a făcut prima dată o creastă din păr, practic, a dat o petrecere în cinstea lui. Îi plăcea că este atât de rebel, de diferit. Habar n-avea că tatăl tău nu o putea suferi. Odată, a venit în vizită la noi, când el avea cinci sau șase ani, și era îmbrăcată cu o haină jerpelită din blană de nure. Asta s-a întâmplat înainte de a deveni preocupată de drepturile animalelor și cristale, și chestii din astea. Paltonul mirosea îngrozitor, a naftalină, a așternuturi vechi păstrate într-un cufăr din pod, iar tatăl tău a început s-o numească „mătușica miros de cufăr”. Ea n-a știut niciodată asta. Dar a fost încântată că el s-a revoltat împotriva noastră sau cel puțin așa a crezut ea, și a fost convinsă că și tu faci același lucru atunci când te-ai apucat să cânti muzică clasică. Oricât de mult m-am străduit să-i explic că nu așa stăteau lucrurile, ei nu i-

a păsat. Avea propriile ei păreri despre diverse lucruri... presupun că toți avem.

Bunica mai flecărește cinci minute, punându-mă la curent cu tot felul de știri lumești: Heather s-a hotărât că vrea să se facă bibliotecară. Vărul meu Matthew și-a cumpărat o motocicletă și mătușa Patricia nu este încântată de asta. O auzisem debitând câte un sir neconținut de comentarii asemănătoare, ore în șir, în timp ce pregătea cina sau îngrijea orhideele. Și, ascultând-o acum, aproape că mă pot imagina alături de ea, în seră, unde, chiar și iarna, este mereu cald și umezeală, și miroase a stătut, a pământ reavăn amestecat cu puțin băligar. Bunica adună singură băligar de vacă, „turțițe de vacă”, cum le numește ea, pe care le combină cu mulci²⁹, preparându-și singură propriul îngrășământ organic. Bunicul este de părere că ar trebui să breveteze rețeta și să o vândă, pentru că dă rezultate la orhideele ei care sunt întotdeauna premiate.

Încerc să mă concentrez asupra vocii bunicii, să mă las absorbită de flecăreala veselă. Uneori, în timp ce o ascult, aproape că adorm pe scaunul de bar de la masa din bucătăria ei și mă întreb dacă pot face același lucru aici, astăzi. Somnul ar fi atât de bine-venit. O pătură caldă de negru, care să șteargă orice altceva. Un somn fără vise. Îi auzisem pe oameni vorbind despre un somn de moarte. Așa s-ar simți morții? Cea mai plăcută, caldă, grea și fără sfârșit ațișeală? Dacă este așa, nu m-ar deranja. Dacă așa este moartea, nu m-ar deranja absolut deloc.

Mă ridic brusc, o senzație de panică distrugând calmul indus de vocea bunicii. Încă nu m-am lămurit pe deplin cum funcționează lucrurile, dar știu că, îndată ce mă decid să plec, voi pleca. Dar nu sunt pregătită să o fac. Nu încă. Nu știu de ce, dar nu sunt. Și îmi este puțin teamă că, dacă mă gândesc accidental la asta – că nu m-ar

²⁹ Strat de materie organică, de exemplu: paie, frunze, resturi vegetale, rumeguș etc. Este aplicat pe suprafața solului pentru a păstra umiditatea prin scăderea evaporării și pentru a preveni creșterea buruienilor. (n.tr.).

deranja un somn nesfârșit –, acest lucru se va întâmpla și va fi ireversibil, la fel ca atunci când bunicii obișnuiau să mă avertizeze că, dacă mă strâmb când ceasul bate de prânz, voi rămâne astfel pentru totdeauna.

Mă întreb dacă fiecare persoană aflată pe moarte are posibilitatea să decidă dacă rămâne sau pleacă. Nu mi se pare probabil. La urma urmelor, acest spital este plin de oameni cărora li se pompează în vene chimicale otrăvitoare sau sunt supuși unor operații oribile pentru a putea rămâne, însă unii dintre ei vor muri totuși.

Mama și tata au avut posibilitatea să decidă? Este greu de crezut că au avut timp să ia o hotărâre atât de importantă și nu-mi pot imagina că au ales să mă lase singură. Și cum rămâne cu Teddy? A vrut el să plece cu mama și tata? A știut că eu sunt încă aici? Chiar dacă a știut, nu l-aș condamna că a ales să plece fără mine. Este mic. Probabil că i-a fost frică. Brusc, mi-l imaginez singur și înfricoșat și, pentru prima dată în viață, sper că bunica are dreptate în legătură cu îngerii. Mă rog ca toți să fi fost prea ocupați liniștindu-l pe Teddy ca să-și facă griji în legătură cu mine.

De ce nu poate să ia altcineva această decizie, în locul meu? De ce nu pot să împrumuternicesc pe altcineva să facă asta? Sau să fac ce fac echipele de baseball când meciul este pe terminate și au nevoie de un bun jucător ofensiv care să-i aducă pe ceilalți la baza a patra? Nu pot să apelez la o rezervă care să dea lovitura decisivă?

Bunica a plecat. Willow a plecat. În salon este liniște, închid ochii. Când îi deschid din nou, bunicul se află aici. Plânge. Nu face niciun zgomot, dar lacrimile îi curg șiroaie pe obraji, udându-i toată fața. N-am văzut niciodată pe nimeni care să plângă în felul acesta. În liniște, dar în hohote, un robinet deschis în mod misterios în spatele ochilor. Lacrimile cad pe pătura mea, pe părul proaspăt pieptănat. *Pic. Pic. Pic.*

Bunicul nu-și șterge fața și nici nu-și suflă nasul. Doar lasă lacrimile să cadă acolo unde se nimerește. Și, când izvorul durerii seacă pentru scurt timp, se apropie și mă sărută pe frunte. Arată de

parcă este pe cale să plece, dar apoi revine lângă patul meu, se apleacă astfel încât chipul îi ajunge la urechea mea și îmi șoptește:

— Este în regulă, îmi spune. Dacă vrei să pleci. Toată lumea dorește să rămâi. *Eu* vreau să rămâi mai mult decât mi-am dorit vreodată ceva în viață. Vocea i se frânge de emoție. Se oprește, își drege glasul și continuă: Dar asta este ce vreau eu și îmi dau seama de ce s-ar putea să nu fie ce îți dorești tu. Deci, voiam doar să îți zic că înțeleg dacă pleci. Este în regulă dacă trebuie să ne părăsești. Este în regulă dacă nu mai vrei să lupți.

Pentru prima oară de când am înțeles că și Teddy a murit simt o descătușare. Simt că respir. Știu că bunicul nu poate fi acel jucător de rezervă pe care îl sperasem. El nu ar deconecta aparatul de respirat și nici nu mi-ar da o doză suplimentară de morfină sau ceva de genul ăsta. Dar aceasta este prima dată pe ziua de azi când cineva dă dovadă că a înțeles ce am pierdut. Știu că asistenta socială i-a avertizat pe bunicii mei că nu este cazul să mă întristeze, dar înțelegerea bunicului și permisiunea dată... sunt ca un dar.

Bunicul nu mă părăsește. Se prăbușește din nou pe scaun. Este liniște acum. Atât de multă liniște, încât aproape că pot auzi visele celorlalți oameni. Atât de multă liniște, încât aproape că mă poți auzi spunându-i bunicului:

— Mulțumesc.

* * *

Când mama l-a născut pe Teddy, tata mai cânta la tobe în aceeași trupă din care făcuse parte încă de pe vremea liceului. Scoseseră două CD-uri și plecau în turnee în fiecare vară. Trupa nu era în niciun caz celebră, dar au avut o serie de concerte în Northwest și în câteva orașe universitare aici și în Chicago. Și, în mod ciudat, aveau un grup de admiratori în Japonia. Primeau mereu scrisori de la adolescenții japonezi care îi implorau să vină la ei în țară, să cânte, și se ofereau să îi găzduiască în casele lor. Tata spunea întotdeauna că, dacă s-ar fi dus, ne-ar fi luat pe mine și pe mama. Pentru orice

eventualitate, eu și mama chiar am învățat câteva cuvinte în japoneză. *Konnichiwa*³⁰. *Arigatou*³¹. Totuși, n-am plecat.

După ce mama a anunțat că este însărcinată cu Teddy, primul semn de schimbare a fost când tata s-a dus și și-a luat un permis de șofer începător. La treizeci și trei de ani. A încercat să o lase pe mama să-l învețe să conducă, însă ea nu avea deloc răbdare, după cum a afirmat el. Mama a zis însă că el era prea sensibil la critici. Așa că bunicul l-a luat pe tata pe niște drumuri pustii de țară, în camioneta lui, așa cum făcuse și cu ceilalți frați ai tatei – doar că ei învățaseră să conducă la șaisprezece ani.

Apoi, au apărut schimbări în garderobă, dar nu a fost ceva ce am remarcat de la bun început. Nu a fost ca și cum a renunțat brusc la pantalonii negri, strâmți și la tricourile inscripționate cu numele trupei pentru a trece la costume. A fost ceva mai subtil. Întâi au dispărut tricourile, în favoarea unor cămăși încheiate până la gât, stil anii '50, pe care le-a dibuit în magazinele Goodwill³², asta până când au ajuns să fie la modă și atunci a trebuit să le cumpere de la un magazin vintage cu pretenții. Apoi, jeanșii au ajuns la gunoi, cu excepția unei perechi impecabile de Levi's albastru-închis, pe care tata îi călca și îi purta în weekenduri. În general, avea pantaloni cu dungă. Dar când, la câteva săptămâni după nașterea lui Teddy, tata a dat jacheta din piele – cea grozavă, de motociclist, cu o curea scămoșată, din blană de leopard –, noi toți am priceput, în sfârșit, că avea loc o transformare majoră.

— Amice, nu ești serios, a spus Henry când tata i-a dat jacheta. O

³⁰ Formulă de salut (n.tr.).

³¹ Mulțumesc (în lb. japoneză, în original).

³² Goodwill Industries International este o organizație non-profit care organizează cursuri de pregătire, se ocupă cu găsirea de locuri de muncă și alte servicii pentru oamenii cu dizabilități, fără educație sau pregătire și care întâmpină dificultăți în găsirea unui loc de muncă. Goodwill este finanțat cu ajutorul unei ample rețele de magazine cu articole provenite din donații (n.tr.).

porți de când erai un puști. Chiar și miroase a tine.

Tata a ridicat din umeri, punând punct conversației. Apoi, s-a dus să-l ia în brațe pe Teddy, care plângea în căruciorul lui.

Câteva luni mai târziu, tata a anunțat că părăsește trupa. Mama i-a zis să nu facă asta din pricina ei. I-a spus că era în regulă să cânte atâta vreme cât nu pleca în turnee care durau luni de zile, lăsându-l singură cu doi copii. Tata i-a zis să nu-și facă griji, nu renunța din cauza ei.

Colegii de trupă ai tatei i-au acceptat decizia, cu excepția lui Henry, care a fost distrus. A încercat să-l convingă să se răzgândească. I-a promis că vor cânta numai în oraș. Nu vor pleca în turnee. Nici măcar nu vor lipsi vreo noapte.

— Am putea chiar să începem să purtăm costume pe scenă.

— O să arătăm ca Rat Pack³³. O să apărăm pe albumele lui Sinatra. Hai, omule! a insistat Henry.

Fiindcă tata a refuzat să se răzgândească, el și Henry s-au certat rău. Henry era furios din pricina deciziei lui, mai ales că mama îi spusese că poate să cânte în continuare. Tata i-a zis lui Henry că îi părea rău, dar hotărârea era irevocabilă. La vremea aceea, deja depusese cererea pentru a urma cursurile speciale. Urma să devină profesor. Nu se mai punea problema să piardă timpul aiurea.

— O să înțelegi într-o zi, i-a spus tata lui Henry.

— O să-nțeleg pe dracu'! s-a răstit Henry.

Henry nu a vorbit cu tata vreme de câteva luni după asta. Willow trecea din când în când pe la noi, ca să medieze conflictul. Îi explicase tatei că Henry tocmai încerca să pună niște lucruri la punct.

³³ Actori grupați inițial în jurul lui Humphrey Bogart. La mijlocul anilor '60, a fost numele folosit de presă pentru a se referi la o variantă ulterioară a grupului (după moartea lui Bogart) format din Frank Sinatra, Dean Martin, Sammy Davis jr, Peter Lawford și Joey Bishop. (n.tr.).

— Dă-i timp, zicea ea, iar tata se prefăcea că nu este jignit. Apoi, ea și mama beau cafea în bucătărie și schimbau zâmbete semnificative, care parcă spuneau: „Bărbații sunt așa niște copii”.

Henry a apărut în cele din urmă, dar nu și-a cerut scuze tatei, nu imediat, oricum. Ani mai târziu, la scurtă vreme după ce s-a născut fiica lui, Henry a sunat la noi acasă, într-o seară, plângând.

— Înțeleg acum, i-a zis el tatei.

În mod destul de ciudat, într-un fel, bunicul a părut la fel de supărat de metamorfoza tatei cum fusese și Henry. Te-ai fi gândit că lui o să-i placă la culme schimbarea tatei. La suprafață, el și bunica par atât de demodați, încât parcă reprezintă o întoarcere în timp. Nu folosesc calculatoare, nu se uită la programele TV prin cablu și nu înjură niciodată, iar în atitudinea lor este ceva care te face să vrei să fii politicos. Mama, care înjură ca un birjar, nu blesteamă niciodată în preajma bunicilor. Era de parcă niciunul dintre noi nu voia să-i dezamăgească.

Bunica a fost încântată de transformarea de stil a tatei.

— Dacă aș fi știut că toate hainele astea o să fie din nou la modă, aș fi păstrat costumele vechi ale bunicului, a spus bunica într-o duminică după-amiază, când ne duseserăm la ei pentru a lua prânzul, iar tata și-a scos trenciul, dând la iveală niște pantaloni din gabardină și un cardigan din anii '50.

— N-au revenit la modă. Stilul punk este în vogă, așa încât cred că acesta este modul fiului dumitale de a fi rebel din nou, a zis mama cu un zâmbet atotcunoscător. Al cui tată este rebel? Tatăl tău este rebel? i s-a adresat mama lui Teddy în modul în care te adresezi bebelușilor, în vreme ce el gângurea încântat.

— Ei bine, în mod cert, arată spilcuit, a spus bunica. Nu crezi? a întrebat ea întorcându-se spre bunicul.

Acesta a ridicat din umeri.

— Pentru mine, el arată întotdeauna bine. Toți copiii și nepoții mei arată bine.

Dar părea îndurerat când a rostit aceste vorbe.

Mai târziu în acea după-amiază, am ieșit cu bunicul, pentru a-l ajuta să aducă lemne de foc. A trebuit să spargă câțiva bușteni, așa că l-am privit luând un topor și îndreptându-se spre un maldăr de arini uscați.

— Bunicule, nu-ți plac noile haine ale tatei? am întrebat eu.

Toporul s-a oprit în aer. Apoi, l-a pus jos cu grijă, lângă lemnele pe care stăteam.

— Ba îmi plac hainele lui, Mia, a spus el.

— Dar păreai atât de trist când bunica a vorbit despre ele.

Bunicul a clătinat din cap.

— Nimic nu-ți scapă, nu? Chiar dacă ai doar zece ani.

— Nu avea cum să-mi scape. Când ești trist, arăți trist.

— Nu sunt trist. Tatăl tău pare fericit, iar eu cred că va fi un profesor bun. Vor fi norocoși copiii care vor avea de analizat *Marele Gatsby* cu tatăl tău. Doar că o să-mi lipsească muzica.

— Muzica? Nu te duci niciodată la spectacolele tatei.

— Nu aud bine. Din război. Zgomotul îmi provoacă dureri.

— Ar trebui să porți căști. Mama mă pune să le port. Dopurile cad de obicei.

— Poate că o să încerc. Dar întotdeauna am ascultat muzica tatălui tău. Însă încet. Recunosc, nu prea mă încântă chitara electrică. Nu este genul meu. Dar totuși îmi place muzica lui. În special, cuvintele. Când avea aproximativ vârsta ta, tatăl tău avea obiceiul să inventeze povești grozave. Se așeza la masa lui și le scria, apoi i le dădea bunicii să le dactilografieze, iar el făcea desenele. Povești nostime, despre animale, dar reale și inteligente. Îmi aminteam de cartea aia despre un păianjen și un porc... cum se cheamă?

— *Rețeaua miraculoasă*³⁴?

— Asta-i. Am crezut întotdeauna că tatăl tău va deveni scriitor. Și, într-un fel, mereu, am simțit că așa s-a întâmplat. Versurile pe care le scrie pentru muzica lui sunt poezie pură. Le ascuți vreodată cu atenție?

Am clătinat din cap, rușinată brusc. Nici măcar nu realizasem că tata scria versuri. El nu cânta din gură, așa încât am presupus pur și simplu că oamenii de la microfoane scriau cuvintele. Dar *îl văzusem* de o mie de ori stând la masa din bucătărie cu chitara și un carnețel. Doar că nu m-am gândit ce însemna asta.

În seara aceea, când am ajuns acasă, m-am dus în camera mea cu CD-urile tatei și un CD-player portabil. Am verificat care dintre cântece fuseseră scrise de tata, apoi am transcris cu conștiinciozitate toate versurile. Abia după ce le-am văzut așternute în caietul meu de fizică, am priceput ce a vrut să spună bunicul. Versurile tatei nu însemnau doar rimă. Erau deosebite. Mai ales un cântec anume, intitulat „În așteptarea răzbunării”, pe care l-am ascultat iarăși și iarăși, până l-am memorat. Făcea parte din al doilea album și era singurul cântec lent al trupei – era aproape country, probabil din scurta perioadă în care Henry a cochetat cu stilul punk provincial. L-am ascultat atât de mult, încât am început să-l fredonez fără ca măcar să realizez asta.

Ei bine, ce-i asta?

Ce-am ajuns să fac?

Și, mai mult, ce voi face?

Acum, este doar pustiu

Acolo unde cândva ochii tăi luminau,

³⁴ *Charlotte's Web* (1952) este o carte a scriitorului american E. B. White. Este vorba despre un purcel pe nume Wilbur care este salvat de la tăiere de un păianjen inteligent, Charlotte. Ilustrațiile au fost făcute de Garth Williams (n.tr.).

*Dar asta s-a întâmplat atât de demult,
S-a întâmplat noaptea trecută.
Ei bine, ce-a fost asta?
Ce-i zgomotul pe care-l aud?
Este doar viața mea
Care-mi ticăie la ureche
Și, când privesc în urmă,
Totul pare mai puțin important decât viața
Așa cum a fost de atât de mult timp,
De noaptea trecută,
Și din care acum plec,
Din clipă în clipă, voi pleca,
Cred că vei remarca.
Cred că te vei întreba ce-a fost în neregulă,
De nu lupt,
Ci prefer să fug
Iar acest lucru l-am decis atât de demult,
Noaptea trecută.*

— Ce cânți, Mia? m-a întrebat tata, surprinzându-mă fredonându-i-l lui Teddy în timp ce-l împingeam prin bucătărie, în căruciorul lui, într-o încercare zadarnică de a-l face să ațipească.

— Cântecul tău, rostesc eu rușinată, simțindu-mă brusc de parcă aș fi intrat neinvitată pe teritoriul privat al tatei.

Era în neregulă să cânți muzica altora fără a avea permisiunea lor? Dar tata a părut încântat.

— Mia mea îi cântă „În așteptarea răzbunării” lui Teddy al meu. Ce spui de asta? S-a aplecat să-mi ciufulească părul și să-l ciupească pe Teddy de obrăjorul dolofan. Ei bine, nu te opri din pricina mea. Continuă. Mă ocup eu de asta, a zis el luând căruciorul.

Mi-a fost jenă să cânt în fața lui, așa că am fredonat în surdină, dar tata mi s-a alăturat și am cântat împreună, încet, până când Teddy a adormit. Apoi, și-a dus un deget la buze și mi-a făcut semn

să-l urmez în camera de zi.

— Vrei să jucăm șah? a întrebat el.

Tot încerca să mă învețe, dar eu consideram că era o prea mare bătaie de cap pentru ceea ce se presupunea a fi un joc.

— Ce-ai zice să jucăm dame? am întrebat eu.

— Sigur.

Am jucat în tăcere. Când era rândul tatei să mute, mă uitam pe furiș la el, îmbrăcat într-o cămașă, încercând să-mi amintesc imaginea care pălea rapid, a unui tip cu părul oxigenat și cu haină din piele.

— Tată?

— Hmm.

— Pot să te întreb ceva?

— Întotdeauna.

— Ești trist că nu mai faci parte din trupă.

— Nț, a negat el.

— Nici măcar puțin.

Ochii cenușii ai tatei i-au căutat pe ai mei.

— Ce ți-a venit?

— Vorbeam cu bunicul.

— A, înțeleg.

— Înțelegi?

Tata a încuviințat din cap.

— Bunicul crede că m-a forțat cumva să-mi schimb viața.

— Și a făcut-o?

— Cred că în mod indirect. Fiind ceea ce este, arătându-mi cum trebuie să fie un tată.

— Dar tu erai un tată bun când cântai cu trupa. *Cel mai bun* tată. N-aș fi vrut să renunți la asta pentru mine, am spus eu simțind deodată că mă sufoc. Și cred că nici Teddy n-ar fi vrut.

Tata a zâmbit și m-a bătut ușor pe mână.

— Mă mima. Nu renunț la nimic. Nu este ceva gen ori asta, ori ailaltă. Să fiu profesor sau să mă ocup de muzică. Blugi sau costum.

Muzica va face întotdeauna parte din viața mea.

— Dar ai renunțat la trupă! Ai renunțat la hainele punk!

Tata a oftat.

— N-a fost greu să o fac. Etapa aceea din viața mea s-a încheiat. Era timpul să se încheie. N-am stat nicio secundă pe gânduri în privința asta, în ciuda a ceea ce ar putea crede bunicul sau Henry. Uneori, în viață, faci alegeri, iar alteori le face viața pentru tine. Înțelegi?

M-am gândit la violoncel. Cum, uneori, nu înțelegeam de ce fusem atrasă către acest instrument, iar alteori mi se părea că el mă alesese pe mine. Am dat din cap, am zâmbit și mi-am îndreptat din nou atenția către joc.

— Am un rege³⁵, am spus eu.

4.57 a.m.

Nu mă pot opri să nu mă gândesc la „În așteptarea răzbunării”. Au trecut ani buni de când am ascultat cântecul ultima oară sau m-am gândit la el, dar, după ce bunicul a plecat de lângă patul meu, l-am fredonat într-una. Tata a scris cântecul cu secole în urmă, însă acum mi se pare că parcă l-ar fi scris ieri. Ca și cum ar conține un mesaj secret pentru mine. Cum altfel să explic acele versuri: „De nu lupt, Ci prefer să fug”.

Care este semnificația lor? Reprezintă vreun fel de instrucțiuni? Un indiciu despre ce ar alege părinții mei dacă ar putea? Încerc să mă gândesc la ele din punctul lor de vedere. Știu că și-ar fi dorit să fie alături de mine, să fim cu toții împreună, din nou. Dar nici măcar n-am habar dacă asta se întâmplă după ce mori și, dacă da, acest lucru se va petrece indiferent de mor în această dimineață sau peste

³⁵ Când o piesă se mișcă pe diagonală și ajunge pe ultimul rând, este încoronată ca „rege”, căpătând puteri speciale (n.tr.).

șaptezeci de ani? Ce și-ar dori pentru mine *acum*? Îndată ce îmi pun această întrebare, am impresia că pot vedea expresia enervată a mamei. S-ar înfuria la culme dacă doar m-aș gândi la orice altceva decât să rămân. Dar tata, el a înțeles ce înseamnă să renunți la luptă. Poate, la fel ca bunicul, el ar înțelege de ce nu cred că *pot* rămâne.

Fredonez cântecul de parcă, disimulate în versurile sale, se află instrucțiuni, o hartă muzicală care îmi spune încotro ar trebui să mă îndrept și cum să ajung acolo.

Cânt și mă concentrez, și cânt, și mă gândesc atât de intens, încât abia dacă bag de seamă că Willow s-a întors în salon, abia dacă remarc că stă de vorbă cu asistenta țâfnoasă, abia dacă recunosc hotărârea neclintită din tonul ei.

Dacă aș fi fost atentă, poate că aș fi priceput că Willow pleda pentru ca Adam să obțină permisiunea de a mă vizita. Dacă aș fi fost atentă, poate că aș fi plecat cumva de aici înainte ca Willow să aibă câștig de cauză – ca întotdeauna.

Nu vreau să-l văd acum. Adică, desigur, vreau. Vreau din tot sufletul. Dar știu că, dacă îl văd, voi pierde ultima fărâmă de pace pe care mi-a insuflat-o bunicul atunci când mi-a spus că este în regulă să plec. Încerc să-mi fac curaj pentru a proceda așa cum trebuie. Iar Adam nu va face decât să complice lucrurile. Încerc să mă ridic și să mă îndepărtez, dar ceva mi s-a întâmplat de când am fost operată din nou. Nu mai am putere să mă mișc. Trebuie să fac mari eforturi ca să stau dreaptă pe scaun. Nu pot să fug. Tot ce pot face este să mă ascund. Îmi strâng genunchii la piept și închid ochii.

O aud pe asistenta Ramirez vorbind cu Willow.

– O să mă ocup eu de el, zice ea.

Și, pentru prima oară, asistenta țâfnoasă nu-i cere să-și vadă de pacienții ei.

– A fost o adevărată prostie ce-ai făcut mai devreme, o aud spunându-i lui Adam.

– Știu, răspunde el. Vocea îi este o șoaptă răgușită, cam ca după un concert deosebit de zgomotos. Eram disperat.

— Nu, erai romantic, îi zice ea.

— Am fost un idiot. Spuneau că se simțea mai bine înainte. Că o scosese rădăcină de pe ventilator. Că începea să-și recapete puterile. Dar, după ce am intrat eu, s-a simțit mai rău. Au zis că inima i s-a oprit pe masa de operație...

Adam nu mai poate continua.

— Da, și i-au pornit-o din nou. A avut un intestin fisurat, pe unde i se prelingea bilă în abdomen și împiedica funcționarea organelor. Asemenea lucruri se întâmplă frecvent și tu nu ai nicio legătură cu acest fapt. L-au reparat, și asta este ceea ce contează.

— Dar se simțea mai bine, șoptește Adam.

Pare atât de tânăr și vulnerabil, ca Teddy când s-a îmbolnăvit de stomac.

— Iar apoi eu am intrat aici și ea aproape că a murit.

Vocea i se transformă într-un suspin. Auzindu-l, mă învioresc brusc, de parcă m-ar fi împroșcat cineva cu o găleată cu apă rece. Adam crede că *el* mi-a făcut asta? Nu! Asta-i mai mult decât absurd. Greșește nespun.

— Da și eu *aproape* că m-am dus în Puerto Rico, ca să mă mărit cu un ticălos gras, se răstește asistenta. Dar n-am făcut-o și am o viață total diferită acum. *Aproape* nu contează. Trebuie să faci față situației actuale. Iar fata încă este aici.

Trage perdeaua care desparte patul meu de restul încăperii, asigurându-mi intimitatea.

— Du-te! îi spune lui Adam.

Mă forțez să-mi ridic capul și să deschid ochii. Adam. Dumnezeu, chiar și în starea asta, este frumos. Ochii i se închid de extenuare. Barba i-a crescut suficient de mult, încât, dacă ne-am săruta, mi-ar zgâria bărbia. Poartă uniforma obișnuită a trupei – un tricou, pantaloni mulați și încălțăminte Converse, plus fularul în carouri al bunicului pe umeri.

Când dă cu ochii de mine, se albește de parcă aş fi vreo creatură hidoasă din Laguna neagră³⁶. Arăt destul de rău, legată la un aparat de respirat și cu o duzină de alte tuburi cu care m-am ales în urma ultimei operații. Dar, după o clipă, Adam expiră zgomotos și redevine Adam. Privește în jur de parcă ar fi pierdut ceva, apoi găsește ceea ce caută: mâna mea.

— Iisuse, Mia, mâinile tale sunt ca gheața.

Se apleacă, îmi ia mâna dreaptă în a lui și, atent să nu-mi deranjeze tuburile și firele, îmi suflă aer cald în palmă.

— Tu și mâinile tale aiurea.

Adam este mereu fascinat de faptul că, până și în mijlocul verii, chiar și după ce ne giugiulim îndelung, mâinile mele rămân reci. Îi spun că de vină este circulația proastă, dar nu mă crede, pentru că picioarele îmi sunt calde de obicei. Îmi spune că am mâini bionice și că de asta sunt o violoncelistă atât de bună.

Îl privesc încălzindu-mi mâinile, așa cum a făcut-o de o mie de ori până acum. Îmi amintesc prima dată când a făcut-o, la școală, în timp ce stăteam pe iarbă, de parcă era cel mai firesc lucru din lume. De asemenea, îmi amintesc prima oară când a făcut-o în fața părinților mei. Stăteam cu toții pe verandă, în Ajunul Crăciunului, bând cidru. Era ger afară. Adam mi-a luat mâinile și a suflat în ele. Teddy a chicotit. Mama și tata n-au zis nimic, doar au schimbat o privire rapidă, ceva intim care s-a petrecut între ei, apoi mama ne-a zâmbit trist.

Mă întreb dacă l-aș putea simți atingându-mă. Dacă m-aș întinde pe pe pat, deasupra trupului meu, aş reuși să devin una cu el din nou? Atunci, l-aș simți? Dacă îmi întind mâna fantomatică spre el, m-ar simți? Ar încălzi mâinile pe care nu le vede?

Adam îmi lasă mâna jos și se apropie pentru a mă privi mai bine. Este atât de aproape, încât mai că îi pot simți mirosul și sunt

³⁶ *Creatura din laguna neagră* este un film horror din 1954 (n.tr.).

copleșită de dorința de a-l atinge. E o senzație primară și nespus de puternică, alungând orice altceva, la fel cum un copil râvnește pieptul mamei. Cu toate că știu că, dacă ne atingem, va începe o nouă bătălie, una mai dureroasă chiar decât cea tăcută care s-a dat între mine și Adam în ultimele luni.

Adam murmură ceva acum. Abia auzit. Iarăși și iarăși, rostește:

— *Te rog! Te rog! Te rog! Te rog! Te rog! Te rog! Te rog! Te rog! Te rog!*

În cele din urmă, se oprește și îmi privește chipul.

— Te rog, Mia! mă imploră el. Nu mă face să scriu un cântec.

* * *

Nu mă așteptasem niciodată să mă îndrăgostesc. N-am fost nicicând genul de fată care face o pasiune nebună pentru vreun star rock sau își imaginează că se mărită cu Brad Pitt. Abia dacă m-am gândit vag că, într-o bună zi, aș avea probabil iubiți (la facultate, dacă predicțiile lui Kim au vreo valoare) și mă voi căsători. Nu eram total imună la farmecul sexului opus, dar nu eram vreuna dintre fetele acelea romantice, leșinate, care visează cu ochii deschiși să se îndrăgostească.

Nici chiar în timp ce mă îndrăgosteam – cu gazul în plin, intens, fără-să-mi-pot-șterge-de-pe-față-zâmbetul-prostesc-de-îndrăgostită – n-am realizat cu adevărat ce se întâmplă. Când eram cu Adam, cel puțin după acele prime săptămâni ciudate, mă simțeam atât de bine, încât nu m-am deranjat să mă întreb ce se întâmplă cu mine, cu noi. Mi se părea firesc și corect, așa cum te simți când te cufunzi într-o baie cu spumă. Ceea ce nu înseamnă că nu am avut probleme. Ne certam din foarte multe motive: că el nu era suficient de drăguț cu Kim, că eu aveam un comportament antisocial la spectacole, că el conduce prea repede, că eu am furat copertele albumelor. M-am supărat că el n-a scris niciun cântec despre mine. El a pretins că nu se pricepe la cântece de dragoste siropoase:

— Dacă vrei un cântec, trebuie să mă înșeli sau ceva, a spus el,

știind prea bine că un asemenea lucru nu se va întâmpla.

Totuși, toamna trecută, eu și Adam am descoperit alt motiv de ceartă. Nici măcar nu era ceartă cu adevărat. Nu țipam. Abia dacă discutam în contradictoriu, însă o oarecare tensiune a început să se strecoare în viețile noastre. Și se pare că totul a început cu audiția mea pentru Juilliard.

— Deci, i-ai dat pe spate? m-a întrebat Adam când m-am întors. O să te admită cu bursă integrală?

Presimțeam că o să fiu admisă chiar și înainte să-i relatez profesoarei Christie despre comentariul făcut de unul dintre examinatori că „n-am mai avut de mult o țărăncuță din Oregon”, chiar și înainte ca ea să-și piardă răsuflarea de emoție, convinsă fiind că aceasta era o promisiune tacită a admiterii.

Ceva se întâmplase când am cântat cu ocazia acelei audiții, dărmasem o barieră invizibilă și puteam, în cele din urmă, să interpretez piesele așa cum le auzeam în capul meu, iar rezultatul era ceva transcendent: mentalul și fizicul, tehnica și latura emoțională a talentului meu se combinau în sfârșit. Apoi, pe drumul către casă, în timp ce eu și bunicul ne apropiam de granița dintre statele California și Oregon, am avut o premoniție bruscă: o viziune cu mine târând un violoncel prin New York. Și a fost ca și cum *știam*, iar acea certitudine mi s-a cuibărit în stomac, ca un secret cald. Nu sunt genul de persoană care crede în premoniții sau este excesiv de încrezătoare în sine, așa încât am presupus că era ceva mai mult carnal decât gândire magică.

— M-am descurcat bine, i-am spus lui Adam și, exact când rosteam cuvintele, mi-am dat seama că tocmai l-am mințit pentru prima dată și că era ceva diferit față de minciunile prin omisiune la care mai apelasem înainte.

În primul rând, nu-i zisesem lui Adam că m-am înscris pentru admitere la Juilliard, fapt care era mai dificil decât părea. Înainte să trimit cererea, a trebuit să exersez cu profesoara Christie în fiecare

clipă liberă, pentru a mă perfecționa în interpretarea concertului lui Shostakovich și a două suite de Bach. Când Adam m-a întrebat de ce sunt atât de ocupată, i-am servit intenționat o scuză vagă în legătură cu învățarea unor piese dificile. Față de mine, am găsit justificarea că era practic adevărat. Și apoi, profesoara Christie mi-a aranjat o sesiune de înregistrări la universitate, așa încât să pot trimite un CD de foarte bună calitate la Juilliard. Trebuia să fiu în studio la ora șapte dimineața, într-o duminică, iar în seara precedentă i-am spus lui Adam că nu mă simt bine, așa că ar fi mai bine să plece. Găsisem o justificare și pentru acea minciună copilărească. Nu mă simțeam bine din cauza emoțiilor. Deci nu era o minciună adevărată. Și, în plus, m-am gândit eu, n-avea niciun rost să fac caz în legătură cu asta. Nu-i zisesem nici lui Kim, așa că nu era ca și cum îl nedreptățeam pe Adam.

Dar, după ce i-am spus doar că mă descurcasem bine la audiție, am avut sentimentul că intrasem pe nisipuri mișcătoare și că, dacă mai fac un pas, nu o să mai am nicio posibilitate de scăpare și mă voi scufunda, și sufoca. Așa că am tras adânc aer în piept și am făcut un efort să ajung din nou pe teren solid.

— De fapt, nu este adevărat, i-am zis lui Adam. M-am descurcat cu adevărat bine. Am cântat mai bine decât niciodată în viața mea. A fost de parcă eram posedată.

Prima reacție a lui Adam a fost să zâmbească mândru.

— Aș vrea să fi putut vedea asta. Dar apoi ochii i s-au întunecat și buzele s-au crispat. De ce nu mi-ai spus cu adevărat cum a fost? a întrebat el. De ce nu m-ai sunat după audiție, să te lauzi?

— Nu știu, am răspuns eu.

— Ei bine, este o veste grozavă, a rostit Adam, încercând să disimuleze faptul că se simte rănit. Ar trebui să sărbătorim.

— În regulă, hai să sărbătorim, am spus eu cu o veselie forțată. Am putea să ne ducem în Portland, duminică. Să ne plimbăm prin Grădinile japoneze și apoi să luăm masa la Beau Thai.

Adam s-a strâmbat.

— Nu pot. Avem spectacol în Olympia și Seattle în weekendul acesta. Un miniturneu. Ți amintești? Mi-ar face mare plăcere să vii și tu, însă nu știu dacă ar fi chiar o sărbătorire pentru tine. Dar o să mă întorc duminică seară. Am putea să ne întâlnim duminică seară, în Portland, dacă dorești.

— Nu pot. Cânt într-un cvartet de coarde, în casa unui profesor. Ce-ai zice de weekendul următor?

Adam părea îndurerat.

— O să fim ocupați la studio în următoarele două weekenduri, dar am putea ieși în timpul săptămânii. Pe undeva prin preajmă. La localul acela mexican?

— Sigur. La restaurantul mexican, am zis eu.

Cu două minute înainte, nici măcar nu voiam să sărbătoresc, dar acum mă simțeam respinsă și insultată fiindcă nu mi se oferea decât o cină în timpul săptămânii, la localul unde mergeam întotdeauna.

Când Adam a absolvit liceul, primăvara trecută, și s-a mutat din casa părinților lui în Casa rockului, nu m-am așteptat la schimbări majore. Încă ar fi locuit în apropiere. Încă ne-am fi văzut tot timpul. Mi-ar fi lipsit scurtele întâlniri ritualice din aripa de muzică, însă așa fi fost ușurată ca relația noastră să scape din vizorul colegilor de liceu.

Dar lucrurile s-au schimbat când Adam s-a mutat în Casa rockului și a început facultatea, cu toate că nu din motivele la care m-am gândit. La începutul toamnei, chiar în timp ce Adam începea să se familiarizeze cu viața de student, lucrurile au început să se precipite cu Shooting Star. Un studio din Seattle, de importanță medie, i-a oferit trupei un contract pentru un album, iar acum erau ocupați cu înregistrările. În plus, aveau și mai multe concerte, cu un public tot mai numeros, aproape în fiecare weekend. Toate se aglomerau în asemenea hal, încât Adam a trebuit să renunțe la jumătate din cursuri și mergea la facultate part-time, iar dacă lucrurile aveau să continue în felul acesta, se gândea să renunțe cu totul.

— Nu există a doua șansă, mi-a zis el.

Eram cu adevărat încântată pentru el. Știam că Shooting Star era ceva special, mai mult decât doar o trupă dintr-un orașel universitar. Nu mă deranjau absențele tot mai dese ale lui Adam, mai ales de când îmi explicase cât se poate de limpede cât de mult îl deranjau pe *el*.

Dar, cumva, perspectiva ca eu să merg la Juilliard făcea ca lucrurile să stea altfel – într-un fel, mă deranja pe mine. Ceea ce nu avea niciun sens, pentru că, dacă nu altceva, măcar ne punea pe picior de egalitate. Acum, și mie mi se întâmpla ceva nemaipomenit.

— Ne-am putea duce în Portland, peste câteva săptămâni, a promis Adam. Când toate luminile de sărbători sunt aprinse.

— Bine, am zis eu posacă.

Adam a oftat.

— Lucrurile devin tot mai complicate, nu-i așa?

— Mda. Programele noastre sunt prea încărcate, am spus eu.

— Nu asta am vrut să zic, a rostit Adam, întorcându-mi fața către el, așa încât îl priveam în ochi.

— Știu că nu asta ai vrut să spui, am replicat eu, dar apoi mi s-a pus un nod în gât și n-am mai putut vorbi.

Am încercat să detensionăm lucrurile, să discutăm fără a vorbi de fapt despre asta, să glumim pe seama situației.

— Știi, am citit în *US News and World Report* că Willamette University are un bun program de muzică, mi-a zis Adam. Este în Salem, ceea ce-i grozav în acest moment.

— După părerea cui? A guvernatorului? am replicat eu.

— Liz a găsit niște chestii interesante la un magazin vintage de acolo. Și, știi, odată ce un magazin devine faimos, fanii sunt pe aproape.

— Uiți că nu sunt un fan, i-am reamintit eu. Dar, că veni vorba,

poate că Shooting Star ar trebui să se mute în New York. Adică, acolo este sufletul mișcării punk. Ramones. Blondie³⁷. Tonul meu era entuziasmat și provocator, o interpretare de Oscar.

— Asta era valabil cu treizeci de ani în urmă, a spus Adam. Și, chiar dacă eu aș vrea să mă mut la New York, pentru restul trupei nici nu se pune problema.

Și-a privit îndurerat pantofii, iar eu mi-am dat seama că aceasta era partea în care glumește a conversației care tocmai se încheiase. Stomacul mi s-a strâns, un soi de aperitiv înaintea porției consistente de durere sufletească despre care eram sigură că îmi va fi servită cât de curând.

Eu și Adam n-am fost niciodată genul de cuplu care să discute despre viitor, despre direcția în care se îndreaptă relația noastră și, fiindcă totul a devenit brusc foarte neclar, am evitat să vorbim despre *orice* urma să se petreacă într-un interval mai mare de o lună, două, iar asta a făcut ca discuțiile noastre să fie la fel de artificiale și ciudate cum fuseseră în acele prime săptămâni de la început, înainte de a intra pe un fâgaș firesc. Într-o după-amiază a acelei toamne, am găsit o frumoasă rochie de mătase din anii '30, într-un magazin vintage, de unde tata obișnuia să-și cumpere costumele, și aproape că i-am arătat-o lui Adam, dorind să-l întreb dacă este de părere că aș putea-o purta la balul de absolvire, dar apoi mi-am amintit că balul urma să aibă loc în iunie, iar el era posibil să fie în turneu la vremea aceea sau eu s-ar fi putut să fiu prea ocupată cu pregătirile pentru Juilliard, așa că nu i-am spus nimic. Nu la mult timp după asta, Adam se plângea de chitara lui veche, zicând că dorea să-și cumpere un Gibson SG vintage, iar eu m-am oferit să i-o fac cadou de ziua lui. Dar el a spus că acele chitare costă câteva mii de dolari și oricum ziua lui este abia în septembrie, iar felul în care a rostit

³⁷ Trupă rock americană, fondată de cântăreața Debbie Harry și chitaristul Chris Stein. Trupa a fost promotoare a noului val american timpuriu și mișcării punk de la mijlocul anilor '70. (n.tr.).

„septembrie” mi-a sugerat un judecător care pronunță o sentință.

Cu câteva săptămâni în urmă, ne-am dus împreună la o petrecere de Revelion. Adam s-a îmbătat și, când a bătut miezul nopții, m-a sărutat apăsător.

— Promite-mi. Promite-mi că, anul viitor, vei petrece Revelionul cu mine, mi-a șoptit el la ureche.

Tocmai eram pe cale să-i explic că, și dacă mă duc la Juilliard, voi fi acasă de Crăciun și Anul Nou, dar am realizat că nu asta era problema de fapt. Așa că i-am promis, pentru că voiam la fel de mult ca și el să fie adevărat. Și l-am sărutat și eu atât de apăsător de parcă încercam să fac trupurile noastre să se contopească prin intermediul buzelor.

În ziua de Anul Nou, când am ajuns acasă, mi-am găsit familia în bucătărie, împreună cu Henry, Willow și bebelușul lor. Tata pregătea micul dejun: ghiveci cu somon afumat, specialitatea lui.

Henry a clătinat din cap când m-a văzut.

— Uită-te la copiii ăștia. Parcă mai ieri, să mă împleticesc spre casă la ora opt dimineață mi se părea devreme. Acum, aș da orice să pot dormi până la opt.

— Nici măcar n-am rezistat până la miezul nopții, a recunoscut Willow, legănându-și bebelușul în poală. Ceea ce a fost un lucru bun, pentru că această micuță domnișoară a decis să înceapă noul an la cinci și jumătate.

— Eu am stat până la miezul nopții, a țipat Teddy. Am văzut la televizor mingea de lumină care cade la douăsprezece noaptea. Din New York, știi? Dacă o să te muți acolo, o să mă duci să o văd în realitate? m-a întrebat el.

— Sigur că da, Teddy, am răspuns eu, simulând entuziasmul.

Ideea că mă voi duce la New York părea din ce în ce mai reală și, cu toate că, în general, îmi crea o stare de entuziasm în contradicție cu emoțiile, imaginea mea și a lui Teddy împreună în noaptea de Anul Nou m-a făcut să mă simt insuportabil de singură.

Mama m-a privit cu sprâncenele ridicate.

— Este Anul Nou, așa că n-o să te cert că ai venit la ora asta, dar, dacă ești mahmură, ești pedepsită.

— Nu sunt. Am băut doar o bere. Sunt numai obosită.

— Numai obosită, serios? Ești sigură?

Mama m-a luat de încheietura mâinii și m-a răsucit către ea. Când mi-a văzut expresia îndurerată, și-a lăsat capul într-o parte, parcă întrebându-mă: „Te simți bine?” Am ridicat din umeri și mi-am mușcat buza pentru a-mi stăpâni lacrimile. Mama a dat din cap. Mi-a întins o cană cu cafea și mi-a făcut semn să mă așez la masă. A pus în fața mea o farfurie cu mâncare și o felie groasă de pâine nedospită și, cu toate că nu-mi puteam imagina că mi-ar fi foame, gura mi s-a umplut de salivă, iar stomacul mi-a chiorăit și brusc m-am simțit hămesită. Am mâncat în tăcere, mama privindu-mă permanent. După ce toată lumea a terminat, mama i-a trimis pe ceilalți în camera de zi pentru a urmări Rose Parade³⁸ la televizor.

— Afară, toată lumea. Eu și Mia ne vom ocupa de vase.

După plecarea celorlalți, mama s-a întors spre mine, iar eu pur și simplu m-am prăbușit în brațele ei, izbucnind în lacrimi – o eliberare de tensiunea și nesiguranța din ultimele câteva săptămâni. Ea m-a susținut în tăcere, lăsându-mă să plâng în hohote, până i-am făcut learcă puloverul. Când, în cele din urmă, m-am oprit, mi-a întins buretele de vase.

— Tu le speli. Eu le șterg. Și o să stăm de vorbă. Mi se pare întotdeauna relaxant. Apa caldă, săpunul.

Mama a luat prosopul de vase și ne-am apucat de treabă. Și i-am spus despre mine și despre Adam.

— A fost de parcă am avut acest an și jumătate perfect, am zis eu. Atât de perfect, încât nici măcar o dată nu m-am gândit la viitor. Că

³⁸ Sau Tournament of Roses Parade – paradă prin care este sărbătorit Anul Nou, formată din care alegoric acoperite cu flori, formații muzicale, călăreți și un meci de fotbal organizat între facultăți (n.tr.).

ne-ar putea duce în direcții diferite.

Zâmbetul mamei era deopotrivă trist și înțelegător.

— *Eu* m-am gândit la asta.

M-am răsucit spre ea. Privea afară, pe fereastră, urmărind un cuplu de vrăbiuțe bălăcindu-se într-o băltoacă.

— Îmi amintesc anul trecut, când Adam a venit în Ajunul Crăciunului. I-am spus tatălui tău că te îndrăgostiseși prea devreme.

— Știu, știu. Ce știe un copil prost despre dragoste?

Mama s-a oprit din ștersul unei cratițe.

— Nu asta am vrut să zic. De fapt, exact contrariul. Nu v-am considerat niciodată, pe tine și pe Adam, a avea doar o relație „de liceu”, a spus mama făcând ghilimelele cu mâinile. N-avea nicio legătură cu tăvăleala unor oameni beți pe bancheta din spate a unui Chevy – ceea ce însemna o relație pe vremea când eu eram la liceu. Voi doi păreați, încă păreți, îndrăgostiți cu adevărat, profund. A oftat. Dar șaptesprezece ani este o vârstă nepotrivită pentru a te îndrăgosti.

Aceste vorbe m-au făcut să zâmbesc, iar nodul din stomac a cedat puțin.

— De parcă n-aș ști, am zis eu. Totuși, dacă n-am fi amândoi muzicieni, ne-am putea duce la aceeași facultate și totul ar fi în regulă.

— Asta este doar un pretext, Mia, mi-a replicat mama. Toate relațiile sunt dure. La fel ca în muzică, uneori există armonie, iar alteori – o cacofonie sinistră. Nu-i cazul să-ți spun asta tocmai ție.

— Presupun că ai dreptate.

— Și, hai să fim serioase, muzica v-a făcut să fiți împreună. Asta am crezut întotdeauna eu și tatăl tău. Amândoi sunteți îndrăgostiți de muzică și apoi v-ați îndrăgostit unul de celălalt. Cumva, la fel s-a întâmplat cu mine și cu tatăl tău. Eu nu cântam, dar îmi plăcea să ascult. Din fericire, eu eram puțin mai în vârstă când ne-am cunoscut.

Nu-i spusese niciodată mamei ce a zis Adam în noaptea aceea,

după concertul lui Yo-Yo Ma, când îl întrebasesm de ce m-a ales pe mine. Că muzica a avut un rol determinant.

— Mda, dar acum simt că muzica este cea care ne va despărți.

Mama a clătinat din cap.

— Asta-i o prostie. Muzica nu poate să facă una ca asta. Viața s-ar putea să vă ducă pe drumuri diferite. Dar fiecare dintre voi decide pe care s-o apuce. S-a răsucit cu fața spre mine. Adam nu încercă să te împiedice să te duci la Juilliard, nu?

— Nu mai mult decât încerc eu să-l fac să se mute la New York. Și, oricum, toată povestea asta-i ridicolă. S-ar putea ca nici măcar să nu mă duc.

— Da, așa este. Însă tot te vei duce undeva. Cred că toți știm asta. Și același lucru este valabil și pentru Adam.

— Cel puțin, el se poate duce undeva, dar să locuiască aici.

Mama a ridicat din umeri.

— Poate. Deocamdată, măcar.

Mi-am lăsat fața în mâini și am clătinat din cap.

— Ce să fac? m-am văitat eu. Mă simt de parcă sunt prinsă într-o capcană.

Mama s-a strâmbat la mine în semn de înțelegere.

— Nu știi. Ceea ce știi este că, dacă vrei să rămâi și să fii cu el, eu o să te susțin, deși poate că spun asta deoarece nu cred că ai fi în stare să renunți la Juilliard. Dar așa înțelege dacă alegi dragostea, dragostea pentru Adam în detrimentul dragostei pentru muzică. Orice ai alege, câștigi. Și, orice ai alege, pierzi.

Ce pot să-ți spun? Dragostea este dificilă.

Eu și Adam am mai vorbit o dată despre asta. Ne aflam în Casa rockului și stăteam pe salteaua lui japoneză. El se juca la chitara acustică.

— S-ar putea să nu fiu admisă, i-am zis eu. S-ar putea să mă înscriu la o facultate de aici, împreună cu tine. Într-un fel, sper că nu voi fi admisă, astfel încât să nu trebuiască să aleg.

— Dacă ești admisă, alegerea este deja făcută, nu? a întrebat Adam.

Așa era. M-aș fi dus. Nu că aș fi încetat să-l iubesc pe Adam sau că ne-am fi despărțit, dar mama și Adam aveau amândoi dreptate. N-aș fi renunțat la Juilliard.

Adam a rămas tăcut pentru un minut, zdrăngănind la chitară atât de tare, încât aproape că nu l-am auzit când a spus:

— Nu vreau să fiu tipul care nu dorește să te duci. Dacă situația ar fi fost invers, tu m-ai fi lăsat să mă duc.

— Într-un fel, am făcut-o deja. Într-un fel, tu ai plecat deja. La propriul tău Juilliard, am zis eu.

— Știu, a rostit Adam încet. Dar eu încă sunt aici. Și încă sunt îndrăgostit nebunește de tine.

— Și eu la fel.

Apoi, am încetat să vorbim pentru un timp, iar Adam a cântat în dorul lelii o melodie care nu-mi era familiară. L-am întrebat ce cânta.

— Am intitulat-o „Iubita pleacă la Juilliard, lăsându-mi zdrobită inima punk”, a spus el, cântând titlul cu o voce exagerat de nazală. Apoi, mi-a surâs cu zâmbetul acela tembel-timid, pe care îl simt atât de sincer. Glumesc, a adăugat el.

— Bine, am zis eu.

— Oarecum, m-a lămurit el.

5.42 a.m.

Adam a plecat. Brusc, s-a grăbit să iasă, spunându-i asistentei Ramirez că uitase ceva important și se va întoarce îndată ce va putea. Deja ieșise pe ușă când ea i-a zis că tura ei este pe cale să se încheie. De fapt, a și plecat, dar nu înainte de a o informa pe asistenta care a înlocuit-o pe Bătrâna țâfnoasă că „tânărul cu pantaloni mulați și părul vâlvoi” are permisiunea să mă viziteze

când se întoarce.

Nu că asta contează. Willow face regulile acum. În cursul dimineții, i-a adus pe toți pe la patul meu. După bunica și bunicul, și Adam, mătușa Patricia m-a vizitat. Apoi, au fost mătușa Diane și unchiul Greg. După aceea, au venit verii mei. Willow umblă de colo-colo, cu o strălucire în ochi. Și-a pus ceva în minte, dar nu-mi dau seama dacă îi aduce pe cei dragi la patul meu pentru a mă determina să-mi continui existența lumească sau pur și simplu pentru a-și lua rămas-bun.

Acum, este rândul lui Kim. Sărăcuța Kim. Arată de parcă a dormit într-un tomberon. Părul îi este mai zburlit decât niciodată și mai multe șuvițe flutură rebele decât sunt prinse în coadă. Poartă unul dintre „puloverele de rahat” verzulii, cenușii și maronii, niște chestii informe pe care i le tot cumpără mama ei. La început, Kim se uită la mine cu ochii mijiți, de parcă aș fi o lumină puternică, strălucitoare. Dar apoi, parcă reduce intensitatea luminii și decide că, deși poate că arăt ca un zombie, deși îmi ies tuburi din toate orificiile, deși pătura subțire îmi este pătată de sânge care s-a prelinș prin bandaje, eu încă sunt Mia, iar ea încă este Kim. Și ce le place Miei și lui Kim să facă mai mult decât orice altceva? Să vorbească.

Kim se așază pe scaunul de lângă patul meu.

— Ce mai faci? mă întrebă ea.

Nu sunt sigură. Sunt epuizată, dar, în același timp, vizita lui Adam m-a făcut să mă simt... Nu știu cum. Agitată. Încordată. Trează, în mod cert, trează. Cu toate că nu i-am putut simți atingerea, prezența lui m-a tulburat cumva. Tocmai începeam să-i fiu recunoscătoare că se află aici când a zbughit-o din salon de parcă îl urmărea diavolul. Adam își petrecuse ultimele zece ore încercând să mă vadă și acum, când, în cele din urmă, a reușit, a plecat la zece minute după ce a venit. Poate că eu l-am speriat. Poate că nu dorește să aibă de-a face cu așa ceva. Poate că nu sunt eu singura lașă de aici. În fond, mi-am petrecut ultima zi dorind ca el să vină la mine și, când, în final, a reușit să pătrundă în secția de Terapie

intensivă, eu mi-aș fi dorit să fug de aici.

— Ei bine, nu ți-ar veni să crezi ce noapte nebună a fost, spune Kim.

Apoi, începe să-mi povestească tot ce s-a întâmplat. Despre istericalele mamei sale, despre cum a cedat nervos în fața rudelor mele, care au fost foarte amabile față de toată povestea asta. Cearta de la Teatrul Roseland, în fața unor punkiști și admiratori. Când Kim a țipat la mama ei care plângea „să se adune și să înceapă să se poarte ca un adult” și apoi s-a repezit în club, lăsând-o pe doamna Schein șocată, pe trotuar, un grup de tipi în haine de piele și cu păr fosforescent ovaționând și bătând palma cu ea. Îmi povestește de Adam, despre determinarea lui de a ajunge la patul meu, cum, după ce a fost dat afară din salon, le-a cerut ajutorul prietenilor lui din lumea muzicii, care nu erau deloc niște vedete snoabe, așa cum își imaginase ea. După aceea, mi-a zis că o adevărată stea rock a venit la spital pentru mine.

Desigur, deja știu majoritatea lucrurilor pe care mi le povestește Kim, dar, evident, ea nu are cum să bănuiască asta. În plus, îmi place să o aud făcându-mi o recapitulare a zilei, îmi place că îmi vorbește normal, așa cum a făcut bunica mai devreme, flecărind, parcă desfășurând un ghem, de parcă ne aflăm amândouă pe veranda mea, bând cafea (sau frappuccino cu caramel de la gheață, în cazul lui Kim) și punând țara la cale.

Nu știu dacă, odată ce mori, îți amintești lucrurile care ți s-au întâmplat când trăiai. Ar fi logic să nu se întâmple așa ceva. Că atunci când ești mort să fie precum înainte de naștere sau, altfel spus, un mare nimic. Doar că, pentru mine cel puțin, anii de dinaintea nașterii nu sunt complet lipsiți de conținut. Din când în când, mama sau tata îmi vor zice câte o poveste despre ceva, despre cum tata a prins primul somon cu bunicul sau mama amintindu-și

formidabilul concert Dead Moon³⁹ la care a fost împreună cu tata la prima lor întâlnire, așa încât voi avea un puternic sentiment de déjà-vu. Nu numai o impresie că am mai auzit asta înainte, ci și că am trăit-o. Mă văd stând pe malul râului în vreme ce tata scoate un somon roz-aprins din apă, chiar dacă tata avea doar doisprezece ani atunci. Ori pot auzi fundalul sonor când Dead Moon a cântat „D.O.A.” la X-Ray, cu toate că X-Ray Café s-a închis înainte ca eu să mă fi născut. Dar uneori amintirile îmi par atât de reale, de viscerele, de personale, încât le confund cu ale mele.

N-am spus nimănui niciodată despre aceste „amintiri”. Mama probabil că ar fi zis că mă aflam acolo – ca unul dintre ovulele din ovarele ei. Tata ar fi glumit că el și mama mă torturaseră cu povestirile lor cam prea mult și îmi spălaseră iremediabil creierul. Iar bunica mi-ar fi spus că poate am fost acolo ca înger înainte de a alege să mă întrupez ca fiică a mamei și tatei.

Însă acum mă întreb cum stau lucrurile de fapt. Acum, sper. Pentru că, atunci când plec, vreau să mi-o amintesc pe Kim. Și vreau să mi-o amintesc așa: spunând o poveste nostimă, certându-se cu mama ei nebună, fiind ovaționată de punkiști, găsindu-și micuțele ei rezerve de putere despre care habar n-avea că le posedă.

Cu Adam este altfel. Să mi-l amintesc pe Adam ar fi ca și cum l-aș pierde iarăși și iarăși, iar eu nu sunt sigură că mai pot suporta și asta pe lângă toate celelalte.

Kim a ajuns la partea cu Operațiunea de diversiune, când Brooke Vega și o duzină de punkiști asortați cu ea s-au înființat la spital. Îmi povestește că, înainte ca ei să intre în secția de Terapie intensivă, era îngrozită să nu dea de bucluc, dar, după ce au năvălit în salon, se simțise extraordinar. Când paznicul a pus mâna pe ea, nu îi fusese frică deloc.

— Mă tot întrebam ce se poate întâmpla mai rău de-atât. Să mă

³⁹ Trupă rock din Statele Unite, care a existat între 1987 și 2006 și care a fost înființată în Portland, Oregon. (n.tr.).

duc la închisoare. Să facă mama o criză de nervi. Să fiu pedepsită timp de un an.

Se oprește pentru un minut.

— Dar, după toate câte s-au întâmplat astăzi, chiar nu înseamnă nimic. Chiar și să ajung în închisoare ar fi ușor în comparație cu a te pierde pe tine.

Știu că îmi spune toate astea în încercarea de a mă menține în viață. Probabil, nu-și dă seama că, într-un mod ciudat, vorbele ei mă eliberează, exact cum a făcut-o permisiunea dată de bunicul. Știu că va fi groaznic pentru Kim când voi muri, însă mă gândesc și la ceea ce a zis – că nu era speriată, că închisoarea ar fi floare la ureche comparativ cu moartea mea. Și astfel știu că totul va fi în regulă cu Kim. Pierderea mea o va dura – va fi genul de suferință pe care nu o va simți pe deplin de la început, însă, când o va conștientiza, îi va tăia respirația. Iar restul ultimului ei an la liceu va fi probabil mizerabil, cu toată enervanta compătimire vai-prietena-ta-cea-mai-bună-a-murit scoțând-o din minți, dar și deoarece fiecare este cu adevărat cea mai bună prietenă a celeilalte. Dar va face față. Va depăși momentul. Va pleca din Oregon. Se va duce la facultate. Se va îndrăgosti. Va deveni fotograf, însă genul care nu trebuie să se urce niciodată într-un elicopter. Și va fi o persoană mai puternică tocmai datorită pierderii de astăzi. Am sentimentul că, odată ce treci prin așa ceva, devii cumva invincibil.

Știu că asta mă face să par cumva ipocrită. Dacă așa stau lucrurile, n-ar trebui ca *eu* să rămân? Să-mi fac datoria? Poate că, dacă aș fi avut o oarecare experiență, dacă aș fi avut parte de mai multă suferință în viață, aș fi fost mai capabilă să fac față pierderilor. Nu că viața mea ar fi fost perfectă. Am avut parte de dezamăgiri și am fost singură și frustrată, și supărată, și toate lucrurile pe care le simte oricine. Dar de o suferință majoră am fost scutită. Nu am fost suficient de călită pentru ceea ce ar trebui să suport dacă aș rămâne.

Kim îmi spune acum cum au fost salvați de la încarcerare sigură

de către Willow. În vreme ce îmi povestește cum Willow a preluat controlul asupra întregului spital, în voce i se citește o admirație deosebită. Îmi imaginez că ea și Willow devin prietene, chiar dacă între ele este o diferență de douăzeci de ani. Îmi face plăcere să mi le închipui bând ceai sau ducându-se la filme împreună, încă legate de firul invizibil reprezentat de o familie care nu mai există.

Kim îmi înșiră numele tuturor oamenilor care sunt la spital sau care au trecut pe aici în timpul zilei, enumerându-i pe degete:

— Bunicii și mătușile, unchii și verii. Adam și Brooke Vega, și grămada de derbedei care a venit cu ea. Colegii de trupă ai lui Adam – Mike și Fitzy, și Liz cu iubita ei, Sarah – au rămas în sala de așteptare de la parter după ce au fost dați afară din salonul tău. Profesoara Christie a venit cu mașina și a rămas o jumătate de noapte înainte de a se întoarce acasă, pentru a putea dormi câteva ore, să facă un duș și să-și țină orele programate. Henry și copilul se îndreaptă chiar acum spre spital, pentru că bebelușul s-a trezit la ora cinci dimineață, iar Henry ne-a sunat și a zis că nu mai este în stare să rămână în casă. Plus eu și mama, încheie Kim. Fir-ar să fie! Am pierdut socoteala celor care au fost. Dar au fost mulți. Și mulți alții au telefonat și au spus că vor să vină, dar mătușa ta Diane le-a zis să aștepte. Susține că noi suntem o bătaie de cap suficientă. Și cred că, prin „noi”, se referă la mine și la Adam.

Kim se oprește și zâmbește pentru o fracțiune de secundă. Apoi, scoate un sunet nostim, o combinație de tuse și dregere a glasului. Am mai auzit acest sunet – așa face când încearcă să-și adune curajul, pregătindu-se să sară de pe o stâncă în apele râului.

— Îți spun toate astea cu un motiv, continuă ea. În clipa asta, sunt vreo douăzeci de oameni în sala de așteptare. Unii dintre ei îți sunt rude. Alții nu. Dar noi toți suntem familia ta.

Se oprește. Se apleacă spre mine, astfel încât șuvițele ei îmi gădilă fața. Mă sărută pe frunte.

— *Încă mai ai o familie, șoptește ea.*

Vara trecută, accidental, am avut o petrecere de Ziua Muncii la noi acasă. Fusese o vacanță aglomerată. Tabăra mea. Apoi, ne duseserăm la casa de vacanță a familiei bunicii, în Massachusetts. Abia dacă i-am văzut pe Adam și Kim toată vara. Părinții mei se lamentau că nu-i întâlneră pe Willow, Henry și bebelușul de luni de zile.

— Henry spune că fetița începe să meargă, a rostit tata în acea dimineață.

Stăteam cu toții în camera de zi, în fața unui ventilator, încercând să nu ne topim de căldură. Oregon era cuprins de o căldură-record. Era ora zece dimineață și vreo treizeci și două de grade. Mama a privit calendarul.

— A împlinit zece luni deja. Cum zboară timpul. Apoi, s-a uitat la mine și la Teddy. Cum de-i omenește posibil să am o fată care intră în ultimul an de liceu? Cum naiba se poate ca băiețelul meu să înceapă clasa a doua?

— Nu sunt un băiețel, a țipat Teddy, simțindu-se clar insultat.

— Scuze, copile, dar, în caz că nu mai facem altul, tu o să fii întotdeauna băiețelul meu.

— Altul? a întrebat tata, prefăcându-se alarmat.

— Liniștește-te. Glumesc... în mare parte, a spus mama.

— Să vedem cum o să mă simt când Mia pleacă la facultate.

— O să împlinesc opt ani în decembrie. După aceea, o să fiu bărbat și va trebui să îmi spuneți Ted, a declarat Teddy.

— Nu, zău? am râs eu, trăgând suc de portocale pe nas.

— Așa mi-a zis Casey Carson, a spus Teddy, gura lui căpătând o expresie fermă.

Eu și părinții mei am gemut. Casey Carson era cel mai bun prieten al lui Teddy și noi toți îl plăceam mult, și eram de părere că părinții lui sunt oameni drăguți, așa că nu pricepeam cum de au fost în stare să-și boteze copilul cu un nume atât de ridicol.

— Ei bine, dacă așa zice Casey Carson, am spus eu chicotind și, imediat după aceea, mama și tata au început și ei să râdă.

— Ce-i atât de amuzant? a vrut Teddy să știe.

— Nimic, omulețule, a zis tata. E doar căldura.

— Putem să ne jucăm cu țâșnitorile azi, da? a întrebat Teddy.

Tata îi promisese că se va putea juca prin apa țâșnitorilor în acea după-amiază, chiar dacă guvernatorul le ceruse tuturor să facă economie de apă în această vară. Respectiva solicitare l-a scos din minți pe tata, care a pretins că toți locuitorii din Oregon suferă din pricina ploii opt luni pe an, așa că ar trebui scutiți de orice grijă față de economia de apă.

— Bineînțeles că da, a rostit tata. N-ai decât să inunzi totul dacă vrei.

Teddy părea împăcat.

— Dacă fetița poate să umble, atunci poate să o facă printre țâșnitori. Poate să vină printre țâșnitori cu mine?

Mama l-a privit pe tata.

— Asta nu-i o idee rea, a spus ea. Cred că Willow este liberă astăzi.

— Am putea face un grătar, a zis tata. E Ziua Muncii, iar să faci grătar pe căldura asta este în mod cert o muncă.

— Plus că avem un congelator plin cu fripturi, de când tatăl tău s-a hotărât să comande acea jumătate de vită, a spus mama. De ce nu?

— Poate să vină și Adam? am întrebat eu.

— Desigur, a răspuns mama. Nu prea l-am mai văzut pe tânărul tău în ultima vreme.

— Știu, am spus eu. Trupa a început să dea de bine.

Pe vremea aceea, am fost încântată de acest lucru. Cu adevărat și pe deplin. Bunica abia îmi plantase în minte sămânța cu Juilliard, dar aceasta încă nu încolțise. Nu mă hotărâsem să mă înscriu încă. Relația cu Adam nu o luase razna încă.

— Dacă vedeta rock poate accepta să participe la un picnic umil cu niște oameni obișnuiți, ca noi, a glumit tata.

— Dacă poate accepta un om obișnuit, ca mine, se poate descurca foarte bine și cu niște oameni obișnuiți, ca voi, am glumit la rându-mi. Cred că o s-o invit și pe Kim.

— Cu cât suntem mai mulți, cu atât o să fie mai vesel, a zis mama. O să facem un chef pe cinste, ca pe timpuri.

— Când dinozaurii populau pământul? a întrebat Teddy.

— Exact, a răspuns tata. Când dinozaurii populau pământul, iar eu și mama ta eram tineri.

Până la urmă, au venit douăzeci de oameni. Henry, Willow, bebelușul, Adam, care l-a adus pe Fitzy, Kim, care a adus un văr din New Jersey, plus o grămadă de prieteni de-ai părinților mei, pe care nu-i mai văzuseră de secole. Tata a scos grătarul străvechi din pivniță și a petrecut ore bune curățându-l. Am făcut fripturile și, deoarece ne aflam în Oregon, am pus pe grătar chifteluțe de tofu și hamburgeri vegetali. Am avut și un pepene pe care l-am ținut la rece într-o găleată cu gheață, și o salată făcută cu legume din ferma organică pe care o înființaseră unii dintre prietenii părinților mei. Eu și mama am făcut trei plăcinte cu mure sălbatice, pe care le-am cules eu și Teddy. Am băut pepsi din sticlele acelea de modă veche pe care tata le-a găsit într-un vechi magazin de țară și pot să jur că avea un gust mai bun decât cel obișnuit. Poate pentru că era atât de cald sau fiindcă a fost o petrecere aranjată pe nepusă masă sau pentru că totul are un gust mai bun la grătar, dar a fost una dintre acele mese pe care știi că n-ai să le uiți.

Când tata a pornit țâșnitorile pentru Teddy și bebeluș, toți ceilalți s-au decis să se joace și ei. Le-am lăsat pornite atât de mult, încât iarba pârjolită s-a transformat într-o mare mocirlă alunecoasă și m-am întrebat dacă nu va veni guvernatorul însuși să ne spună să oprim apa. Adam m-a placat și am râs amândoi, și ne-am tăvălit pe peluză. Era atât de cald, încât nu m-am deranjat să mă schimb în haine uscate, doar mă clăteam cu apă ori de câte ori transpiram prea tare. Până la sfârșitul zilei, rochia mea era într-un hal fără de hal.

Teddy își scosese cămașa și se mânjise cu noroi. Tata a spus că arăta precum unul dintre băieții din *împăratul muștelor*⁴⁰.

Când a început să se întunece, cei mai mulți dintre invitați au plecat să vadă artificiile de la universitate sau în oraș, să asculte o trupă numită Oswald Five-0. O mână de oameni, inclusiv Adam, Kim, Willow și Henry, au rămas. După ce s-a răcorit, tata a aprins un foc de tabără pe peluză și am prăjit bezele. Apoi au apărut instrumentele muzicale. Tobele tatei din casă, chitara lui Henry din mașină, chitara de rezervă a lui Adam din camera mea. Cântau împreună: cântecele tatei, cântecele lui Adam, vechi cântece în stil Clash⁴¹, vechi cântece în stil Wipers⁴². Teddy dansa în jurul lor, părul lui blond reflectând auriul flăcărilor. Îmi amintesc cum îi priveam, iar o înfiorare mi-a cuprins inima și m-am gândit: „Așa te simți când ești fericit”.

La un moment dat, tata și Adam au încetat să cânte și i-am surprins șoptindu-și ceva. Apoi, au intrat în casă, pentru a mai lua bere, cel puțin asta au pretins. Dar, când s-au întors, aduceau violoncelul meu.

- O, nu, n-am de gând să dau un concert, am spus eu.
- Nici nu vrem așa ceva, a zis tata. Vrem doar să cânti cu noi.
- Nici vorbă, am replicat.

Câteodată, Adam mă ruga să cânt cu el, însă mereu l-am refuzat. Mai târziu, a început să glumească în legătură cu faptul că noi doi cântam în duete imagineare chitară – violoncel, ceea ce era cam tot ce

⁴⁰ *Lord of the Flies*, de William Golding, a primit Premiul Nobel pentru literatură în 1983. Romanul, devenit un clasic al secolului XX, relatează întâmplările prin care trece un grup de copii care scapă cu viață din catastrofa prăbușirii unui avion și încearcă să supraviețuiască pe o insulă pustie din Pacific (n.tr.).

⁴¹ Formație punk-rock englezească înființată în 1976, făcând parte din primul val al muzicii punk din Marea Britanie. Muzica lor include elemente reggae, ska, dub, funk, rap și dance. (n.tr.).

⁴² Trupă punk-rock înființată în Portland, în 1977 (n.tr.).

aveam de gând să fac în privința aceasta.

— De ce nu, Mia? a întrebat Kim. Chiar ești o snoabă care cântă doar muzică clasică?

— Nu-i vorba de asta, am spus eu cuprinsă brusc de panică. Doar că sunt două stiluri care nu se potrivesc împreună.

— Cine zice că nu? a rostit mama cu sprâncenele ridicate.

— Mda, cine să presupună că ești atât de rasistă când vine vorba de muzică? a glumit Henry.

Willow și-a dat ochii peste cap spre Henry și s-a răsucit către mine.

— Te rog frumos, a zis ea în timp ce își legăna bebelușul în poală, ca să-l adoarmă. Nu te-am mai auzit cântând de mult.

— Hai, Mee, a intervenit Henry. Ești în familie.

— Categorie, a rostit Kim.

Adam m-a luat de mână și mi-a mângâiat interiorul încheieturii cu degetele.

— Fă-o pentru mine. Vreau cu adevărat să cânt cu tine. Numai o dată.

Tocmai eram pe cale să clatin din cap, să susțin din nou că violoncelul meu nu-și are locul printre chitare, că nu are ce căuta în lumea punk-rock. Dar apoi, am privit-o pe mama, care îmi zâmbea superior, de parcă încerca să mă provoace, și pe tata, care bătea darabana în pipă, prefăcându-se a fi nonșalant, de parcă nu avea de gând să mă silească sub nicio formă, și pe Teddy, care țopăia într-una – deși cred că o făcea din pricina zahărului din bezele, nu pentru că râvnea să mă audă cântând –, și pe Kim, și pe Willow, și pe Henry, care se uitau cu toții la mine de parcă era vorba despre ceva extrem de important, și pe Adam, care părea cuprins de admirație și mândrie, ca de fiecare dată când mă asculta cântând. Și mi-a fost puțin teamă că mă voi face de râs, că nu voi reuși să mă armonizez cu ei, că voi cânta prost. Însă toți mă priveau atât de concentrați, dorind atât de mult să mă alătur lor, încât am realizat că să cânt prost nu era cel mai rău lucru din lume care se putea

întâmpla.

Așa că am cântat. Și, cu toate că ar fi greu de crezut, violoncelul nu s-a auzit deloc rău printre toate acele chitare. De fapt, a fost chiar uimitor.

7.16 a.m.

Este dimineață. Și în spital zorii sunt altfel – foșnetul păturilor, frecarea ochilor. Cumva, spitalul nu doarme niciodată. Luminile rămân aprinse, iar asistentele stau treze și, cu toate că afară încă este întuneric, îți dai seama că lucrurile se pun în mișcare. Doctorii s-au întors, ridicându-mi pleoapele, băgându-mi lanternele în ochi, încruntându-se în timp ce fac însemnări în fișa mea, de parcă i-aș fi dezamăgit.

Nu-mi mai pasă. M-am săturat de toate astea și se va termina în curând. Asistenta socială este și ea din nou la datorie. Se pare că somnul de peste noapte nu a ajutat-o prea mult. Ochii încă îi sunt somnoroși, iar părul este vraște. Citește fișa și ascultă informațiile de ultimă oră furnizate de asistente în legătură cu noaptea mea agitată, ceea ce pare să o epuizeze și mai mult. Asistenta cu piele neagră-albăstruie s-a întors și ea. Mi-a dat binețe spunându-mi cât de încântată este să mă vadă în dimineața aceasta, că s-a gândit la mine noaptea trecută, sperând că mă va găsi aici. Apoi, a remarcat petele de sânge de pe pătura mea și a țâțâit de două ori înainte de a se duce să-mi aducă una curată.

După plecarea lui Kim, n-am mai avut alți vizitatori. Presupun că Willow a rămas fără oameni care să vină să mă prelucreze. Mă întreb dacă povestea asta cu hotărârea este ceva despre care *toate* asistentele știu. Asistenta Ramirez știa în mod cert. Și cred că știe și asistenta care este cu mine acum, judecând după complimentele pe care mi le adresează pentru că am supraviețuit nopții. Iar Willow pare să știe și ea, dat fiind faptul că îi plimbă pe toți pe la patul meu.

Îmi plac atât de mult aceste asistente. Sper că nu vor fi afectate de hotărârea mea.

Sunt atât de obosită acum, încât abia dacă pot să clipesc. Este doar o problemă de timp și o parte din mine se întrebă de ce amân inevitabilul. Dar știu de ce. Îl aștept pe Adam să se întoarcă. Deși pare că a plecat de o eternitate, probabil că abia dacă a trecut o oră. Și m-a rugat să-l aștept, deci așa voi face. Măcar atât pot face pentru el.

Ochii îmi sunt închiși, așa încât îl aud înainte de a-l vedea, îi aud respirația aspră, gâfâită. Răsuflă de parcă tocmai a alergat la maraton. Apoi, îi simt mirosul transpirației, un parfum de mosc, proaspăt, pe care, dacă aș putea, l-aș îmbutelia într-o sticlă și m-aș da cu el. Deschid ochii. Adam i-a închis pe ai lui. Dar pleoapele îi sunt umflate și rozalii, așa încât știu ce face. De asta a plecat? Ca să plângă fără să-l vad?

Nu s-ar putea spune că se așază pe scaun, ci, mai curând, se prăbușește, ca niște haine care cad pe podea la sfârșitul unei zile lungi. Își acoperă fața cu mâinile și inspiră lung, de câteva ori, pentru a se liniști. După un minut, își lasă mâinile în poală.

— Ascultă doar, rostește el cu o voce care sună ca un șrapnel.

Deschid ochii larg. Îmi îndrept trupul cât de mult pot. Și ascult.

— Rămâi! După acest unic cuvânt, vocea lui Adam se pierde, dar își stăpânește emoția și continuă: Nu există niciun cuvânt care să descrie ceea ce ți s-a întâmplat. Nu există niciun aspect bun în toate astea. Însă există ceva pentru care să trăiești. Și nu vorbesc de mine. Este doar... nu știu. Poate că vorbesc prostii. Știi că sunt șocat. Știi că încă n-am digerat pe deplin ce li s-a întâmplat părinților tăi, lui Teddy...

Când rostește numele lui Teddy, vocea i se frânge și un potop de lacrimi i se rostogolește pe față. Iar eu mă gândesc: „Te iubesc”.

Îl aud respirând adânc, pentru a se liniști. Apoi, continuă:

— Nu mă pot gândi decât că ar fi o nenorocire ca viața ta să se

încheie aici, acum. Adică, știu că viața ta a fost nenorocită oricum, indiferent ce se întâmplă acum, pentru totdeauna. Și nu sunt atât de prost, încât să nu-mi dau seama că nu pot să repar ceea ce s-a întâmplat, nimeni nu poate. Dar nu pot să concep că tu nu vei îmbătrâni, că nu vei avea copii, că nu te vei duce la Juilliard, ca să cânti în fața unui public fantastic de numeros, ca toți oamenii aceia să fie cuprinși de fiori, așa cum mi se întâmplă mie de fiecare dată când ridici arcușul, de fiecare dată când îmi zâmbești. Dacă rămâi, voi face tot ce vrei. Voi renunța la trupă, voi merge cu tine la New York. Dar, dacă vrei să plec, voi face și asta. Vorbeam cu Liz și ea mi-a spus că, poate, să revii la vechea ta viață ar putea fi prea dureros, că poate ar fi mai simplu să renunți la noi. Asta ar fi cumplit, dar aș accepta. Aș putea să te pierd în felul acela dacă nu te-aș pierde azi. Te-aș lăsa să pleci. Dacă rămâi.

Apoi, Adam este cel care cedează. Suspinele lui izbucnesc precum niște pumni care lovesc un trup.

Închid ochii. Îmi acopăr urechile. Nu pot privi asta. Nu pot auzi asta.

Dar, după aceea, nu mai este Adam cel pe care îl aud. Este acel sunet, un geamăt în surdina care își ia brusc zborul și se transformă în ceva dulce. Este violoncelul. Adam a pus căștile pe urechile mele fără viață și lasă un iPod pe pieptul meu. Își cere scuze, spunând că știe că nu este cântecul meu favorit, însă asta-i tot ce a reușit să facă. Mărește volumul, așa încât pot auzi muzica plutind în aerul dimineții. Apoi, mă ia de mână.

Este Yo-Yo Ma. *Andante con poco e moto rubato*. Pianul abia auzit cântă aproape ca o atenționare. După aceea intră violoncelul, ca o inimă care sângerează. Și este ca și cum are loc o implozie în mine.

Stau la masă împreună cu familia mea, la micul dejun, bând cafea fierbinte, râzând de mustața de ciocolată a lui Teddy. Afară este viscol.

Vizitez un cimitir. Trei morminte sub un copac, pe un deal de pe care se vede râul.

Stau întinsă, cu capul pe pieptul lui Adam, pe malul nisipos al râului.

Aud oameni rostind cuvântul „orfană” și îmi dau seama că vorbesc despre mine.

Merg prin New York împreună cu Kim, zgârie-norii aruncând umbre pe chipurile noastre.

Îl țin pe Teddy în poală, gâdilându-l, iar el râde atât de tare, încât aproape cade.

Îmi sprijin violoncelul de picioare, acela pe care mama și tata mi l-au dăruit după primul meu recital. Degetele mele îi mângâie lemnul și gâtul căruia timpul și atingerile le-au dat o moliciune caldă. Arcușul este pe strune acum. Îmi privesc mâna, așteptând să încep a cânta.

Îmi privesc mâna ținută de mâna lui Adam.

Yo-Yo Ma continuă să cânte și este ca și cum pianul și violoncelul se preling în trupul meu aidoma perfuziilor și sângelui din punga de transfuzie. Iar amintirile vieții mele așa cum a fost și întrezărirea momentelor care ar putea să fie încep să se deruleze rapid și cu furie. Simt că nu mai pot să țin pasul cu ele, dar acestea apar în continuare și toate se contopesc până când nu mai suport. Până când am senzația că nu mai pot rămâne în starea asta nici măcar o clipă în plus.

Apoi, se petrece o străfulgerare orbitoare, o durere care îmi sfâșie tot trupul pentru o clipită dogoritoare, un țipăt tăcut al trupului meu frânt. Pentru prima dată, pot simți cât de agonizantă va fi rămânerea mea. Dar apoi, simt mâna lui Adam. Nu doar că am senzația ei, ci chiar o simt. Nu mai stau ghemuită pe scaun. Zac pe spate, în patul de spital, revenită în trupul meu.

Adam plânge și, undeva înăuntrul meu, plâng și eu, pentru că, în sfârșit, am percepția lucrurilor. Nu simt doar durerea fizică, dar și tot ce am pierdut și este atât de profund și catastrofal, încât va lăsa în mine un crater pe care nimic nu-l va umple vreodată. Dar simt, de asemenea, tot ce există în viața mea, inclusiv ce am pierdut, la fel

ca și o mare incertitudine legată de ceea ce viața mi-ar mai putea rezerva. Și este prea mult. Sentimentele se acumulează, amenințând să-mi spargă pieptul. Singurul mod de a le supraviețui este să mă concentrez asupra mâinii lui Adam. Care o strânge pe a mea.

Și, brusc, pur și simplu, *vreau* să-i strâng mâna mai mult decât mi-am dorit ceva vreodată. Nu numai să mi-o strângă el, ci să i-o strâng eu. Îmi concentrez în mâna dreaptă orice urmă de energie pe care o mai am. Sunt slăbită și este atât de greu. Este cel mai greu lucru pe care îl voi avea de făcut vreodată. Îmi concentrez toată iubirea pe care am simțit-o vreodată, îmi concentrez toată puterea pe care bunica și bunicul, și Kim, și asistentele, și Willow mi-au insuflat-o. Îmi concentrez toată viața pe care mama, tata și Teddy mi-ar da-o dacă ar putea. Îmi adun toate puterile proprii și le concentrez ca pe o rază în degetele și palma mâinii drepte. Îmi imaginez mâna trecând prin părul lui Teddy, mângâind cu un arcuș strunele violoncelului, împletită cu a lui Adam.

Și apoi strâng.

Mă opresc epuizată, nesigură dacă am făcut ceea ce mi-am propus. De semnificația gestului. Dacă a fost observat. Dacă are vreo importanță.

Însă simt mâna lui Adam strângându-se și mai tare și am senzația că parcă îmi ține întregul trup în palmă. De parcă m-ar putea ridica din pat. Apoi, îl aud cum trage cu putere aer în piept și vocea lui:

— Mia? întreabă el.

Mulțumiri

Câțiva oameni și-au combinat eforturile pentru a pune la punct într-o perioadă scurtă de timp *Dacă aș rămâne*. La început, a fost Gillian Aldrich, care a început să plângă (de bine) când i-am prezentat ideea. Aceasta a reprezentat o bună motivație pentru a mă apuca de treabă.

Tamara Glenny, Eliza Griswold, Kim Sevcik și Sean Smith și-au făcut timp, în ciuda programelor lor supraîncărcate, să citească primele ciorne și să-mi ofere încurajările atât de necesare. Pentru generozitatea lor răbdătoare și pentru prietenia lor, îi iubesc și le mulțumesc. Unii oameni te ajută să-ți păstrezi mintea limpede. Marjorie Ingall mă ajută să-mi păstrez sufletul limpede, iar pentru asta o iubesc și îi mulțumesc. De asemenea, le mulțumesc Janei și lui Moshe Banin.

Sarah Burnes este agenta mea literară în cel mai adevărat înțeles al cuvântului, punându-și la lucru inteligența formidabilă, intuiția, pasiunea și căldura sufletească, astfel încât cuvintele pe care le scriu să ajungă la oamenii care ar trebui să le citească. Ea și superbele Courtney Gatewood și Stephanie Cabot au făcut miracole pentru această carte.

Când am întâlnit pentru prima dată echipa de la Penguin, m-am simțit ca în propria-mi familie. Extraordinarul meu editor, Julie Strauss-Gabel, a fost extrem de grijulie cu Mia și familia ei (ca să nu mai vorbesc de mine), purtându-se cu ei cu atenția și dragostea pe care le-ai spera din partea unei rude. Ea este, „Julia-speciala”. Don Weisberg s-a implicat și afectiv, și fizic în realizarea acestei cărți, iar cei de la Vânzări, Marketing, Publicitate și Design au făcut tot ce era omenește posibil, iar pentru asta le mulțumesc: Heather Alexander, Emilie Bandy, Monica Benalcazar, Scottie Bowditch, Leigh Butler, Mary-Margaret Callahan, Lisa Degroff, Erin Dempsey, Jackie Engel, Felicia Frazier, Jana Fruh, Kristin Gilson, Jennifer Haller, Lauri

Hornik, Annie Hurwitz, RasShahn Johnson-Baker, Deborah Kaplan, Melanie Klesse, Eileen Kreit, Kimberly Lauber, Rosanne Lauer, Stephanie Owens Lurie, Andrea Mai, Gerard Mancini, Barbara Marcus, Mary McGrath, Casey McIntyre, Steve Meltzer, Shanta Newlin, Patti Pirooz, Leslie Prives, Lydah Pyles, Mary Raymond, Chadd Reese, Emily Romero, Holly Ruck, Stephanie Sabol, Jana Singer, Natalie Sousa, Ev Taylor, Laurence Tucci, Allison Verost, Allan Winebarger, Courtney Wood, Heather Wood și Lisa Yoskowitz.

Muzica este o prezență puternică în această carte, iar cea mai importantă sursă de inspirație a fost Yo-Yo Ma – a cărei operă are o influență considerabilă asupra poveștii Miei –, dar și Glen Hansard, și Marketa Irglova al căror cântec „Falling Slowly” probabil că l-am ascultat de peste două sute de ori în timp ce lucram la această carte.

Mulțumiri prietenilor mei din Oregon: Greg și Diane Rios, care au fost alături de noi în tot acest timp. John și Peg Christie, a căror amabilitate, demnitate și generozitate încă mă impresionează. Lui Jennifer Larson, o veche prietenă și un nemaipomenit doctor la Urgențe, care mi-a explicat scala de comă Glasgow, plus alte detalii medicale.

Părinților mei, Lee și Ruth Forman, și fraților mei, Greg Forman și Tamar Schamhart – suporteri entuziaști și admiratori credincioși, care nu țin cont de eșecurile mele (cele profesionale, oricum) și îmi sărbătoresc succesele de parcă ar fi ale lor (ceea ce și sunt). De asemenea, le mulțumesc lui Karen Forman, Robert Schamhart și Detta Tucker.

Nu mi-am dat seama imediat cât de mult din această carte este despre cât de mult părinții își schimbă viețile de dragul copiilor. Willa Tucker mă învață această lecție în fiecare zi și uneori mă iartă când sunt prea ocupată cu lucrurile imaginate de mine și nu cu cele închipuite de ea.

Fără soțul meu, Nick Tucker, nimic din toate astea n-ar exista. Îi datorez totul.

În cele din urmă, cele mai profunde mulțumiri i le datorez lui R.D.T.J., care mă inspiră în atât de multe privințe și care, absolut în fiecare zi, îmi dovedește că nemurirea există.

Într-o fracțiune de secundă, lumea Miei este distrusă și ea mai are de luat o singură decizie care îi va hotărî nu numai viitorul, ci și soarta.

Ce se va întâmpla dacă ar pleca? Dacă ar iubi? Dacă ar rămâne?

Înduioșătoare, romantică și mai ales plină de speranță, aceasta este o poveste minunată despre dragoste și tragedie și despre curajul de a lua decizia corectă, oricât de dure-roasă ar fi ea.

E scrisă superb.
Entertainment Weekly

METRO-GOLDWYN-MAYER PICTURES and NEW LINE CINEMA present a MGM PICTURES production "E I START"
CAST: GRACE MOOREZ, MIREILLE ENOS, JUSTINA LEONARD and STACY BEACH *** HEIDI PIRELLA *** AND LINDA COHEN *** BOB MONROE PULVERMAK *** AND RETO HENNINGSON *** BENO O'BRIEN THOMAS *** JUSTIN JOHN DE BOURNADES
JACQUES DENISE, DI NINO, GAYLE PERMAN, ORAN NAI AVRAHAM *** GAYLE PERMAN *** PI SHARINA CROSS *** PI ALICIA GRIEKSPAN, LIA *** PI L.J. DUTLER

© 2014 Warner Bros. Ent. and Metro-Goldwyn-Mayer Pictures Inc. All Rights Reserved

editura rao

ISBN 978-606-609-709-3

9 786066 097093

www.rao.ro

www.raobooks.com